

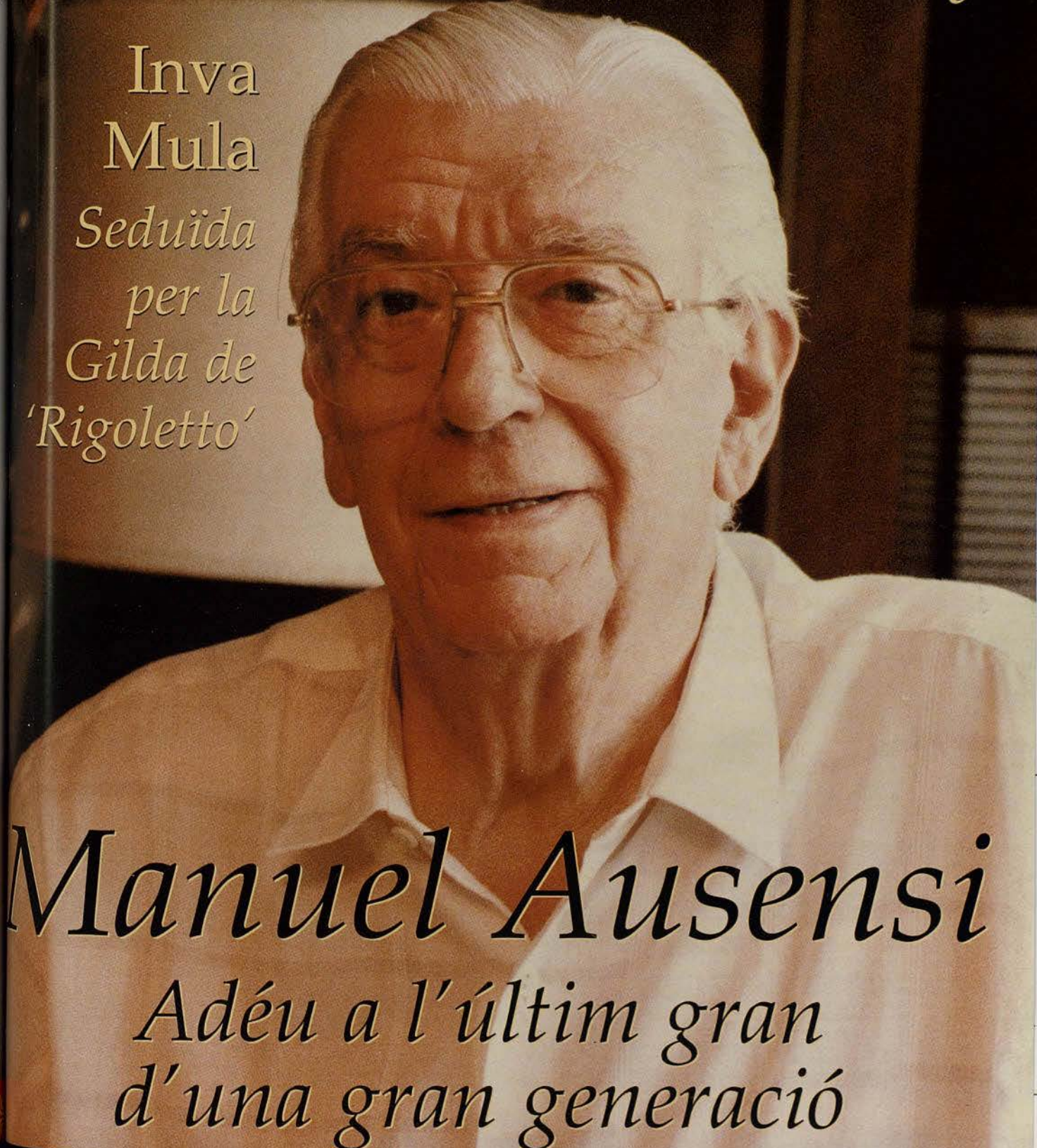
atalunya música

revista musical catalana

OCTUBRE 2005
NÚMERO 252
3 EUROS

El Primer Palau compleix 10 anys

*Inva
Mula
Seduïda
per la
Gilda de
'Rigoletto'*

A close-up portrait of an elderly man with white hair and glasses, wearing a light-colored shirt. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and out of focus.

Manuel Ausensi

*Adéu a l'últim gran
d'una gran generació*

abertir

bancaja

CATALUNYA
RÀDIO

FCC

Fundació BancSabadell

OS

gasNatural

GRUPO ZETA

Loterías y Apuestas
del Estado

MPG
MEDIA KAPPADEE GROUP

Agbar

Banque

winterthur
Banca

ferrovial
BIDUEVA

Fundació "la Caixa"

caprabo

hoteles SILKEN

mitsubishi
ELECTRIC

FUNDACIÓ PUIG

LA FRATERIA
de
SANT JORDI

BAYER

del Canal Financiero

3
TELEVISIÓ DE CATALUNYA

tve

Grupo Planeta

EL PAIS

SIEMENS

Freixenet

Agencament de Lleida

agrupació músics

hp
invent

Colonial

CAIXA CATALUNYA

EUROMADI

codorniu

fundació agrupació músics

Grupo Santander
El VALOR DE LAS IDEAS

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Palau MÚSICA CATALANA
CONJORSIC

FUNDACIÓ

Fundació Caixa Penedès

caixa SAGARDI

ferrovial

Pioneer
sound. vision. soul

UNILANO
LABORATORIO

Audi

Casinos de Catalunya

el Periódico

Fundació Mada

FUNDACIÓ
Ente de la Generalitat de Catalunya

LA VANGUARDIA

REPSOL
YPF

valencia

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Catalunya música

Revista musical catalana

3a ÈPOCA ANY XXII
OCTUBRE 2005

Consell Editorial: Fèlix Millet (President), Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla i Jordi Rueda.

Consell de Direcció: Pere Artís (editor), Jaume Comellas (direcció periodística), Albert Mallofré (coordinació amb Catalunya Música) i Lluís Millet (direcció musical).

Disseny: Ferran Sendra

Secretaria de Redacció: Teresa Martínez

Publicitat: Megmar 2001, S.L.
Diputació, 279, 1r 7a
Tel.: 93 487 76 26
08007 Barcelona

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf, S.A.
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número: PERE ARTÍS, ANTONI BATISTA, CESC, JAUME COMELLAS, JOAN CUSCÓ i CLARASÓ, JORDI MALUQUER, LLUÍS MILLET, MÒNICA PAGÈS i SANTACANA, EDUARD V. PATSI, NÚRIA PELÁEZ, JORDI SALAZAR, ALBERT SOLÉ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH i LLUÍS TRULLÉN.

Catalunya música/revista musical catalana

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel.: 93 295 72 28
Fax: 93 295 72 10
www.palaumusica.org

A/e: revista@palaumusica.org

Plaça de la Música Catalana, telèfon d'atenció al client: 93 44 28 82 (de dilluns a dissabte, de 9,30 h a 21 h)

Tous els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

Tous droits de reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 2005.

Portada: Manuel Ausensi (foto: Pau Barceló)

EDITORIAL

PANORAMA

En el traspàs de Manuel Ausensi

Balanç dels festivals d'estiu

TEMA

MUSICALIA

Inva Mula

SCHERZANDO

DISCOS

CONCERTS

- 5 Temporada nova i expectatives preocupants
- 6 Manuel Ausensi. Noblesa de cant i de presència per Jaume Comellas
- 8 Festival Castell de Peralada. Entre grans moments i alguna decepció. Tres apunts lírics per Jaume Comellas i Jordi Maluquer
- 11 Festival de Torroella de Montgrí. Bona música i millora dels equipaments per Lluís Trullén
- 14 Festivals d'estiu a Catalunya i França. Panoràmica de dins i de fora per Jordi Maluquer
- 16 Festival Pau Casals. Fidel protagonisme del violoncel en les nocs d'argent per Albert Solé
- 18 Mas i Mas Festival. Insubstituïble i magnífic Colom per Albert Suñé
- 19 Informe SGAE. Reducció de l'activitat musical culta a Catalunya per J.C.C.
- 20 Mikrokosmos: La cirereta dels pastís per Pere Artís
- 21 Tangents: Recitals de piano per Jordi Maluquer
- 23 Albert Galimany. Un compositor català a les Amèriques per Joan Cuscó i Clarasó
- 24 Directors d'orquestra/direccions personals (9). Leonhardt o una aproximació viva a Bach per Antoni Batista
- 27 El Primer Palau. Deu anys de promoció professional
- 28 Una dècada de suport als joves intèrprets per Lluís Millet
- 30 Debutar al Palau, el gran al·licient per Núria Peláez
- 34 Jutjant nous valors per Núria Peláez
- 37 Inva Mula. Una Gilda a la sang per Mònica Pagès i Santacana
- 40 London Symphony Orchestra amb Daniel Harding, Ara Malikian, Yuri Temirkanov i Barry Douglas, duo Alexander Baillie i James Lisney, Orquestra Revolucionària i Romàntica amb John Eliot Gardiner per Lluís Trullén
- 42 A la recerca de Xostakóvitx per Francesc Taverna-Bech
- 44 Música encreuada per Eduard V. Patsi
- 45 per Cesc
- 46
- 48

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

El Primer Palau

X Temporada 2005

CICLE DE JOVES INTÈRPRETS

1 Dimecres, 28 de
setembre de 2005, 19.30 h

ORQUESTRA
SIMFÒNICA DEL VALLÈS
ENRIQUE BERNALDO
DE QUIRÓS, piano
MARIONA OLIU, viola
GEORGINA SÁNCHEZ,
violoncel
SALVADOR BROTONS,
director

F. Chopin: Concert per a piano i orquestra
núm. 1, en Mi menor, op. 11
B. Bartók: Concert per a viola i orquestra
E. Lalo: Concert per a violoncel i orquestra
en Re menor

2 Dimecres, 5
d'octubre de 2005, 19.30 h

CUARTETO QUIROGA
(AITOR HEVIA i
CIBRÁN SIERRA, violins
LANDER ETXEBARRIA, viola
HELENA POGGIO, violoncel)
JAVIER MERINO,
piano

F. J. Haydn: Quartet de corda op. 76,
núm. 1
B. Bartók: Quartet de corda núm. 3,
Sz85
L. van Beethoven: Sonata núm. 13,
en Mi bemoll major, op. 27 núm. 1
F. Liszt: Rapsòdia espanyola
S. Prokófiev: Toccata, op. 11

3 Dimecres, 19
d'octubre de 2005, 19.30 h

MARTA INFANTE,
mezzosoprano
JORGE ROBAINA,
piano
HELENA SATUÉ, violí
DOLORS CANO, piano

G. Mahler: Cançons sobre textos de
Friedrich Rückert
A. Dvorák: Quatre cançons, op. 82
A. Dvorák: Cançons gitanes, op. 55
E. Ysaÿe: Sonata per a violí sol,
en Mi menor, op. 27 núm. 4
C. Franck: Sonata en La major per
a violí i piano

4 Dimecres, 26
d'octubre de 2005, 19.30 h

ORQUESTRA
NACIONAL DE
CAMBRA D'ANDORRA
PAU CODINA, violoncel
VÍCTOR DEL VALLE i
LUIS DEL VALLE,
duo de pianos
KALINA MACUTA, violí
OROITZ MAIZ, acordió
MIQUEL ORTEGA,
director

C. Ph. E. Bach: Concert per a violoncel
i orquestra, en La menor
W. A. Mozart: Concert per a dos pianos
i orquestra, en Mi bemoll major, K. 365
X. Montsalvatge: Concertino 1 + 13
A. Piazzolla: Concert per a bandoneó
i orquestra

10

Aniversari
El Primer Palau

5 Dijous, 24
de novembre de 2005, 21 h

JOVE ORQUESTRA
NACIONAL DE
CATALUNYA (desè aniversari)
JUAN DE LA RUBIA*,
orgue
QUARTET AROCUS**
(LARRAITZ OYARZABAL i
MARTA HERNANDO, violins
ENEKO NUÑO, viola
AMAT SANTANCANA, violoncel)
SALVADOR MAS, director

E. Elgar: Introducció i allegro, op. 47
F. Poulenc: Concert per a orgue i orquestra
en Sol menor

FESTA DE LA MÚSICA
Concert de cloenda d'El Primer Palau
Lliurament de premis i diplomes

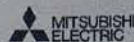
*Guanyador primer premi El Primer Palau 2004
** Primer accésit El Primer Palau 2004

Informació i venda: Tel.: 902 442 882
A/e: taquilles@palaumusic.org
Venda d'entrades per internet: www.palaumusic.org
Preus de localitats: 8 € (preu únic)

Patrocina i organitza:

GENERALITAT DE CATALUNYA
PALAU DE LA MÚSICA

PALAU MÚSICA CATALANA
BARCELONA

E

n aquest mateix número s'ofereix una síntesi de l'informe que ha confegit la Societat General d'Autors d'Espanya sobre l'activitat musical de l'any 2004.

Al marge de consideracions de detall, el que resulta més important del conjunt de dades i anàlisis que s'ofereixen és que a Catalunya hi ha una perceptible inflexió a la baixa d'aquesta activitat, de manera específica en el terreny de la música culta. Hi és en activitat i sobretot hi és en participació d'espectadors.

Òbviament, l'informe no pot entrar en consideracions qualitatives, o sigui en l'anàlisi de la causalitat d'aquests fets; s'ha de limitar a radiografiar-los objectivament. I aquí és quan s'imposa justament això: esbrinar "el perquè de tot plegat". Un perquè complex i multicairat que no es pot acarar de manera frívola i irresponsable. Per això nosaltres ens limitarem a obrir alguna via, potser tirant per elevació, perquè el tema exigeix molt

més que el que pot donar un simple editorial.

Per això partim del mateix informe, en el qual s'assenyala que la tendència descendent en la camp de la música culta es correspon a Catalunya, i de manera particular a Barcelona, que n'és el motor principal, amb un increment del protagonisme de la música popular.

Temporada nova i expectatives preocupants

Observant les coses de manera atenta, tampoc no pot sorprendre si tenim en compte el creixent esforç de promoció que el nostre país, i hi insistim, particularment Barcelona, dedica a aquest tipus de manifestació de base lúdica, sovint amb un greixat suport institucional, tot creant un fàcil i promiscu àmbit de sinèrgies.

Això ens menaria a quelcom que aquests dies presideix un debat molt viu, el model de societat –de ciutat en el cas explícit de Barcelona–, del qual aquest segment cultural és element representatiu ben perceptible.

Insistim que només oferim una línia d'anàlisi entre les moltes possibles i necessàries d'afrontar, però que en tot cas obre un àmbit de consideració molt suggestiu.

Manuel Ausensi

Noblesa de cant i de presència

LA MORT EL PASSAT DIA 1 DE SETEMBRE DE MANUEL AUSENSI HA DEIXAT UN BUIT INEXPRESSABLE EN L'AMBIENT LÍRIC BARCELONÍ. LA SEVA FIGURA MASSISSA I ELEGANT PLANAVA ENTRANYABLEMENT DAMUNT DIVERSES MANIFESTACIONS, EN LES QUALS LA SEVA PRESÈNCIA APORTAVA UN PLUS AFECTIU SÒLID.

per JAUME COMELLAS

Nascut a Barcelona l'any 1919, els seus inicis en el món del cant van ser una mica tardans; en aquest sentit recordem que malgrat ser quatre anys més gran que la seva bona amiga Victòria dels Àngels, va debutar al Liceu en un paper principal gairebé deu anys més tard, després d'uns quants *anni di galera* en rols secundaris. Músic iniciat en el domini de la trompeta, avatars novel·lescots marcaran l'inici del canvi de l'instrument de metall pel vocal; avatars com que un amic l'animà a acompanyar-lo a fer una prova amb la que va ser molt destacada soprano valenciana Maria Llàcer, en els llargs anys de servei militar dels inicis dels quaranta, després d'haver sobreviscut la carnisseria que va ser la Lleva del Biberó en la guerra civil.

A partir del convenciment i la generositat molt particularitzada en ell de la pedagoga i de les aptituds del cantant, Manuel Ausensi lentament començà a ocupar llocs destacats a l'escalafó del gran món de la lírica picant pedra en el tipus de manifestacions de supervivència possibles en aquells temps, com les gires que feia arreu de la Pell de Brau al final dels anys quaranta amb la Companyia Casali, junta-

ment amb ni més ni menys que l'esmentada Victòria dels Àngels, Giuseppe Di Stefano i el mateix Mario Del Monaco. Dur aprenentatge que (com a aquells) l'ajudà a construir un ofici segur fins a convertir-lo en un dels dos baritons més importants de l'Estat espanyol de l'època, juntament amb Raimon Torres, que l'avantatjava set anys.

La temporada 1954-55 debutà al Liceu amb el Figaro d'*Il barbiere di Siviglia*, un dels personatges que segurament més satisfaccions li donà i que dominava amb una suficiència aclaparadora.

Manuel Ausensi tenia com atot principal una veu d'una noblesa extraordinària. Situada en el registre central de la seva tessitura de baríton, mirant més aviat cap a baix, el seu cant sonava compacte, sense fissures, d'una rotunditat elegant i fàcil. Recordo que en una d'aquelles entrevistes d'entreacte al Liceu, en aquest cas televisada, va afirmar que un dels mèrits que hom li atribuïa era el de no fer patir mai. I efectivament, Manuel Ausensi dominava l'escena amb una autoritat enorme, amb unes aptituds actoral, tot sigui dit de passada, no gens menyspreables, sobretot per a l'època, i amb una suficiència absoluta.

La seva carrera va ser brillant, amb grans èxits arreu del món, sense potser arribar a ser excepcional, per manca de

presència en algun d'aquells teatres més encimbellats. Es trobava especialment còmode amb els grans personatges del repertori verdí, però a la fi, músic profund com era –en això cal insistir-hi–, també va excel·lir en Rossini com s'ha apuntat, Donizetti, Giordano, Mozart, etcètera.

Voldria remarcar, i em dol que hagi passat desapercebut més del compte, la seva gran aportació al lied català, en el qual ha estat juntament amb Emili Vendrell i Victòria dels Àngels un dels grans intèrprets. Toldrà, especialment, pel qual sentia una gran estimació, i també Zamacois i altres van trobar en la plenitud de la seva veu, en l'exquiseda i musicalitat del seu cant i en la finor, elegància i exactitud estilística, un traductor excepcional. I ja que esmentem Toldrà, caldrà recordar també el seu monumental enregistrament d'*El retablo de Maese Pedro* dirigida pel músic vilanoví amb Lola Rodríguez de Aragón i Gaietà Renom, segurament un dels millors discos de l'obra de Falla, en el qual excel·lia la noblesa de la composició que Ausensi feia de Don Quijote.

Crídat per les discogràfiques –o, més ben dit, sobretot per una– a enregistrar sarsueles, deixà l'empremta en una munió de títols del gran repertori, entre els quals una insuperable versió de *Cançó d'amor i de guerra* amb la fa poc desapareguda Lina Richarte. Tanmateix mai no va interpretar gènere espanyol en escena, en una època en què havia tocat molt fons en gran part per la deixadesa de les produccions. En tot cas, la seva discografia compta amb altres produccions de gran interès, dirigides entre d'altres per Argentina, Frühbeck de Burgos, Ricard Lamote de Grignon i altres. Produccions que seria bo que fossin recuperades.

Un bon dia, silenciosament, Manuel

AUSENSI TAMBÉ
VA SER UN EXCEPCIONAL INTÈRPRET
DE LA CANÇÓ
CULTA CATALANA.

Ausensi va deixar d'aparèixer a l'escenari del Liceu, del qual ell anys més ençà es vantava en una conversa publicada en aquesta Revista que havia estat el cantant que hi havia actuat més vegades, per damunt de les 180 representacions. El seu adéu va ser d'una enorme discreció, alhora enmig d'un context d'incredulitat, atès que en aquells moments, inici de la dècada dels setanta, estava en un moment exuberant de facultats i classe.

Molts anys després, en una conversa informal en aquelles presències a les quals em referia abans, ens en va dir els motius. Un dia es va trobar amb un col·lega que li va manifestar que la seva carrera havia perjudicat profundament la vida familiar i es dolia sobretot de no haver pogut gaudir de l'ofici de pare. La cosa, segons les seves pròpies paraules, el van afectar i tenint present la seva única filla, aleshores crec que d'uns dotze o tretze anys d'edat, va decidir no deixar-se perdre aquesta part de la seva existència i d'aquesta manera va sostreure als afeccionats a la lírica de gaudir d'uns quants anys de plenitud artística.

Vaig tenir la fortuna de veure'l en es-

cena en directe en una entranyable representació d'*Il barbiere di Siviglia* —era a la meua natal Terrassa cap al 1957-58— que servia per presentar a la societat local una jove soprano Núria Ribas, després traspassada com a conseqüència de les inundacions de la tardor del 1962. Representació de *bolo*, autènticament provinciana, amb escenografia arnada, la meua compatricia va tenir el privilegi d'un acompanyament luxós amb el Figaro de Manuel Ausensi, el Bartolo de Manuel Gas i el Basilio de Canuto Sàbat i amb el després desaparegut, com a cantant, Fausto Granero com a Almaviva, sota la di-

recció eficient del mestre Sabater. En una edat adolescent, recordo molt per damunt de tot l'exultant suficiència de Manuel Ausensi, autèntic pivot d'aquella per a mi per força inoblidable descoberta operística.

L'última vegada va ser fa molt poc en la presentació de la darrera edició del concurs de cant que porta el seu nom, fa uns tres mesos. Res no feia pensar que ens deixaria tan aviat, ja que va mostrar la seva proverbial energia, el seu parlar rotund i convençut i la seva bonhomia tan i tan agradable. Abans l'havia vist en un acte d'homenatge a Victòria dels Àngels promogut per Amics del Liceu i vam rememorar molt breument alguna història viscuda conjuntament per ells.

Si fa molts anys ens vam haver d'acostumar amb prou insatisfacció a prescindir de la seva presència damunt l'escenari, ara ens costarà d'avesar-nos a no compartir moments entranyables, malgrat que cada dia fossin més escassos; moments als quals atorgava un regust especial i una autoritat venerable que ho omplia tot.

EXERCIR L'OFICI
DE PARE
L'ALLUNYÀ DEL DE
CANTANT EN
PLENA MADURESA
ARTÍSTICA.

Entre grans moments i alguna decepció

NO VOLDRIA PONTIFICAR MÉS DEL COMPTE A L'HORA D'OFERIR, ABANS D'ENTRAR EN EL DETALL D'ALGUNA REALITZACIÓ, UN JUDICI GENÈRIC SOBRE AQUESTA REALITAT POTENT QUE ÉS EL FESTIVAL CASTELL DE PERALADA. AQUESTA PRUDÈNCIA ÉS ESPECIALMENT OBLIGADA ATÈS QUE NOMÉS HE POGUT GAUDIR D'UNA PART DEL CONJUNT DE LA PROGRAMACIÓ, PER BÉ QUE AL MATEIX TEMPS EL CONTEXT GENERAL I UN SEGUIMENT INFORMATIU MOLT INTENS HAN DE RESULTAR TAMBÉ EINA VALUOSA PER A L'OBJECTIU.

per JAUME COMELLAS

Des d'aquesta perspectiva m'atreveiria a apuntar que aquesta festa del gran espectacle que és el Festival Castell de Peralada viu un cert moment de confusió pel que fa a objectius o a ideari artístic genèric, fet que afavoreix una irregularitat evident, o manca de coherència en el conjunt de l'oferta que presenta.

El detall del que exposa el nostre col·laborador Jordi Maluquer i el que tot seguit mostraré en aquest sentit, resulta explícit si es llegeix des d'una concepció global i el lector és prou perspicax. Però en tot cas, per si cal ajudar-lo, productes com *La Traviata* –no imprevisible– o *La verbena de la Paloma* esdevenen exemples clars del que pretenem mostrar. I fins a cert punt també és el cas d'una producció de tanta envergadura pressupostària com *D. Q. pasajero en tránsito*.

En tot cas, això nom impedeix oblidar que aquest festival ha estat molt més que això, al marge del que es comenta amb més detall. Ha estat també l'èxit esclatant, no gens esperable, d'altra part, del recital de Joan Manuel Serrat, el gran concert de l'OBC i l'Orfeó Donostiarra amb Ernest Martínez Izquierdo, el de l'Orquestra Sinfónica de Madrid dirigida per Jesús López Cobos amb Michel Camilo, l'interessant proposta *El pianista*, la digna versió de *Salome*, l'exultant recital de Maria Guleghina, Jaume Aragall i el pletòric Joan Pons, etcètera. Molta oferta autènticament reeixida i molt exactament complidora de les expectatives, i per tant justificadora i confirmadora del prestigi assolit pel Festival.

Entrant en el detall. La versió de *La verbena de la Paloma* va decebre sen-

que està mancada. La seva actuació va tenir tota la gran categoria d'un conjunt i d'un quadre de ballarins d'un altíssim nivell, però alhora amb un cert regust de saturació d'idees.

La *Novena* de Beethoven va constituir el previst gran espectacle simfonicoral, de la mà d'aquest director autènticament estrella però que sembla no especialment treballador que és Lor-

rin Maazel. Els resultats en tot cas van aigualir-se una mica com a conseqüència d'una preparació que donà tota l'aparença d'insuficient, fet que comportà recórrer al criteri de l'extroversió dissimuladora d'incapacitats per afrontar la subtileza. Un excel·lent quartet solista –encara

que Silvia Tro va resultar inaudible per la causa abans apuntada–, i sobretot el magnífic treball de l'Orfeó Català, van constituir factors absolutament reconfortants.

D. Q. pasajero en tránsito sobre el paper configurava una de les propostes més importants i esperades del Festival, en unir valors sobre el paper tant "de portada" com el ballari Rafael Amargo, l'estètica de la Fura dels Baus –que comença a esdevenir una mica *dejà vu*–, el món del flamenc i definitivament el de la novel·la *Don Quixote de la Mancha*. Una barreja poderosa que en tot cas no va aconseguir un acoblament fluid i unes sinèrgies satisfactòries. L'acumulació de productes en principi llaminers no es va traduir en una menja satisfactòria per causa d'uns criteris mancats de finor i d'altre objectiu que no fos la voluntat d'impactar tot servint-se d'un fil argumental tan efectista com mancat de substància. Tot va resultar excessiu i rotund, fet de grans pinzellades però mancat d'alè poètic.

Una peculiar versió de *Yerma* a cura de La Quadra va posar colofó al Festival, tot intensificant la quota de proclivitat a aquest tipus de referents culturals.

JOSEP AZNAR

se ambigüitats, per causa sobretot d'una dramàturgia absent de criteris, amb una obsessió acumulativa de tòpics i de recursos entre propis –de la casa Comediants–, però ja massa insistits, i d'altres oportunistes i manllevats sense trobar el seu lloc. En definitiva, una oportunitat perduda per a una revisió d'un material que manté capacitat per continuar dient quelcom a l'espectador actual.

La Martha Graham Dance Company és una de les escasses formacions adscrites al corrent de renovació del ballet que ha entrat a formar part de la història d'aquest art. La seva impressionant trajectòria ha deixat un pòsit valuósíssim, que en tot cas dona una certa sensació que està esdevenint més recurs que no esquer per a una línia de renovació estilística de la qual sembla clar

EL TREBALL DE
L'ORFEÓ CATALÀ,
NOTA DESTACADA
DE LA *NOVENA* DE
BEETHOVEN.

Tres apunts lírics

per JORDI MALUQUER

Salome. Aquesta òpera de Richard Strauss es va revelar com l'espectacle líric més reeixit del Festival. Una producció del Teatre Wielki, Òpera Nacional de Polònia, i realitzada amb molta dignitat. L'orquestra va complir amb la seva missió d'agombolar els diversos climes dramàtics, ben dirigida per Jacek Kaspczyk. La troballa del director escènic Martin Otava va ser la de donar molt relleu a la figura d'Herodes, molt ben interpretat per Pawel Wunder. En la Salome, a Eilana Lappalainen, que va debutar en el rol l'any 1996, i en què canta, balla i converteix la dansa dels set vels en un *streptase* més *sexy* que no pas eròtic –vés a saber, però, com eren aquestes danses en època d'Herodes–, potser li ha arribat el punt de fer com la Wittich en l'estrena a Dresden l'any 1905, en què va haver de ser doblada per una ballarina, com es va fer al Liceu en la producció dirigida per Jochen Ulrich i que van interpretar en temporades diferents Montserrat Caballé i Eva Marton. Per pura convicció no va caure en el ridícul i va salvar el seu paper. Destacada va ser una Herodias amb cadira de rodes que va interpretar Ana Lubanska. I més discret Zvigniew Macias en el rol de Jokanaan. Les pinzellades de modernitat de l'estrany uniforme dels soldats, el vestit de Salome, l'esmentada cadira de rodes, una estructura de fons d'escales de grans magatzems, no servien un drama descaradament històric que, com a màxim, pot permetre una certa abstracció o atemporalitat.

La Traviata. Es va presentar el resultat del taller d'òpera que cada any fan les JJMM internacionals, suposo per l'al·licient que l'orquestra escollida fos la IONDE. Veure una obra inadequada per a veus joves – Violeta i Giorgio Germont exigeixen veus fetes – fa dubtar de la correcció dels criteris d'aquest taller d'òpera. Un col·lega va dir que semblava una eliminatòria del Concurs Viñas d'aquelles que cal triar entre centenars de coreans que s'hi presenten. Una Violeta desdoblada va ser interpretada per Ga-Seul Son i Seun Wong Jung. Alfredo Germont per Sa-Hoon Johannes An, i Giorgio Germont per Jae-Seop Kim. La direcció orquestral de Ya-

kov Kreizberg, molt rude, no va fer altra cosa que assegurar els passatges. La posada en escena no tenia coherència: van dibuixar una mena d'ambient portuari amb prostitutes d'aquest registre i després no van aconseguir lligar-ho amb la sumptuosa casa de camp que té la protagonista.

La eterna cançió. En aquest intent lloable de dignificar la sarsuela després de fer una *Verbena de la Paloma* fora de context i perdent el populisme madrileny que n'és la sal, amb *La eterna cançió* es va voler fer com una rèplica de molts anys després. També amb un tema d'amors i desamors al Madrid del 1945. Sorozábal era un bon músic i notable compositor, però potser en aquesta obra no va donar el seu millor registre, a part

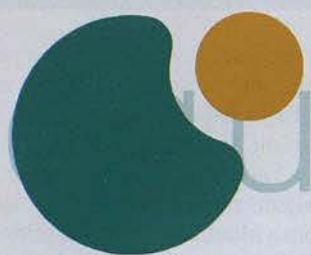
que les sarsueles si no són servides per unes veus amb personalitat queden en no res. Es va encertar en l'enquadrament escènic d'uns terrats de Madrid i potser en l'accentuació de l'aspecte còmic d'alguns personatges: Millan Salcedo com a Montilla a l'inici del primer acte i el divertit interrogatori de Tony Cruz en el rol de comissari. Vam copiar el senyoriu escènic d'Enrique Baquerizo, l'actuació més en l'aspecte teatral que vocal d'Amanda Serna i l'adequació al seu paper de Beatriz Diaz. Es curiós que tant en *La verbena de la Paloma* amb direcció escènica de Joan Font com en *L'eterna cançió* amb la d'Ignacio García, sortís el mateix personatge sinistre, prim, amb ulleres negres que, sense dir res, devia voler representar un dels comissaris polítics de l'època.

Salome

La eterna
canción

fundació
agrupació mútua

Bona música i millora dels equipaments

EL FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ HA ARRIBAT ENGUANY A LA SEVA VINT-I-CINQUENA EDICIÓ AMB UNA SÈRIE DE CONCERTS EN ELS QUALS, COM EN EDICIONS ANTERIORS, LA DIVERSITAT DE PROPOSTES I D'ESTILS, L'ATENCIÓ CAP A INTÈRPRETS DEL TOT RECONEGUTS, JUNTAMENT AMB L'OCASIÓ DE PODER ESCOLTAR JOVES TALENTS —QUE HAN EFECTUAT UN TREBALL PREVI DE PREPARACIÓ EN EL MARC DE L'ESCOLA DE MÚSICA DEL FESTIVAL—, HAN CONFIGURAT UN ANY MÉS UN AMPLI VENTALL CONCERTÍSTIC QUE HA ESTAT SEGUIT, COM JA ÉS HABITUAL, PER UN GRAN NOMBRE DE PÚBLIC.

per LLUÍS TRULLÉN

El Festivalenguany ha presentat una novetat d'infraestructura: a la plaça de la Vila, un dels punts concertístics habituals, s'hi va habilitar una pantalla acústica, una estructura que va permetre poder fruit amb més qualitat de so dels concerts orquestrals a l'aire lliure; el proper any una nova "pantalla" s'instal·larà a l'església de Sant Genís —tot millorant les condicions que fan referència a la qualitat, ressonància i a la claredat del so— i espais com el meravellós pati de Can Quintana —un entorn idoni per fruit de la música de cambra durant les nits d'estiu— o el petit cinema —una sala amb una cabuda per a prop de dos-cents espectadors— vindran acompanyades en un proper futur de noves instal·lacions que permetin potenciar encara més el Festival.

La gran diversitat de propostes en el vessant merament clàssic ha tingut enguany pros i algunes aportacions que han assolit un grau mitjà de qualitat. El Festival va obrir-se amb l'actuació del conjunt Ars Longa de l'Havana, el conjunt que, dirigit per Teresa Paz, ha assolit un altíssim reconeixement, i més encara des que Claudio Abbado els va convidar a inaugurar el Festival Gersuando Oggi a Potenza. Aquest concert, homenatge a la figura d'Ernest Lluch, va comptar amb la col·laboració del Cor Vivaldi, a més de reforços de les seccions de tenors i baixos per ampliar les parts corals, i anava acompanyat per un text dramàtic de Miquel Descot interpretat per l'actor Jaume Comas que il·lustrava la vida de Caietà Pagueras dins un programa preparat per Miriam

Escudero i que ens permetia endinsar-nos dins les relacions musicals entre Catalunya i Cuba al segle XVIII. Concert producció del Festival de Músiques de Torroella, va tenir com apunt cabdal la recuperació del *Requiem* de Caietà Pagueras (Barcelona, 1730-Cuba, segle XIX), una obra inèdita i que si bé conté un interès musicològic evident, la

sa d'una figura les composicions de la qual es poden escoltar en comptades ocasions. Obres d'Esteban Salas —que és considerat pare de la música cubana i compositor contemporani de Pagueras—, de Valls i Cabanilles completaven un concert en el qual la qualitat d'Ars Longa, amb una sonoritat refinada i amb una pulcritud de la dicció van palesar el perquè ara és considerat un dels conjunts emergents i amb més projecció de la interpretació de la música antiga.

El Festivalenguany també va endinsar-se en el món de l'òpera, i més concretament en l'*Orfeo* de Monteverdi, que va assolir un dels èxits de públic absoluts del Festival. De la mà de Jean Tubéry, i com a producció del Festival de Torroella, aquesta versió de l'*Orfeo*, òpera estre-

Nùria Rial
va intervenir
en la versió
concertant de
l'*Orfeo* de
Monteverdi

música recull trets compositius polifònics més propis d'etapes anteriors, però en què també hi ha implícita la destre-

nada el febrer de 1607, va tenir molts punts destacats i més concretament amb l'equilibrat treball orquestral i amb la veu de Nùria Rial, que va encarnar el paper de la Música i d'Euridice amb una dolçor, un equilibri, una serenitat i qualitat interpretatives de primer ordre. L'*Orfeo* de Hans Jörg Mammel va esdevenir correcte, amb una lògica preocupació per superar tots els esculls tècnics que es presenten durant el tercer acte i en el qual en alguns moments una manca d'emotivitat va privar d'una certa credibilitat. Aquesta correcció en l'aspecte tècnic també va caracteritzar el rol de la Messaggiera a càrrec d'Auro-

EL CONCERT
DEL GRUP ARS
LONGA VA HOMENATJAR ERNEST
LLUCH.

Una Caixa que sona diferent

Ara, té molt a prop la seua Caixa d'Estalvis.
Una Caixa que s'ha convertit en una de les
primeres entitats financeres de tot el país.
Una caixa que sona diferent.

En Bancaixa posem el to fonamental en les
persones. En l'atenció a les seues necessitats.
En el tracte. En la gestió dels seus interessos.
Posem el to fonamental a oferir-li, sempre,
el millor servei.

Bancaixa, a més, col·labora amb activitats
culturals i artístiques, com estos concerts a
la Fundació Orfeó Català Palau de la Música.

Bancaixa

PAU GIRALT MIRACLE

El pianista
Peter Anderszewski
amb la Philharmonia
de Praga

La trompetista Mireia Farrés
amb la Simfònica de Praga-FOK

re Bucher, però en certs passatges va estar mancat d'una certa calidesa emotiva. La versió dirigida per Tubéry presentava un color instrumental bellíssim, acurat en el timbre, de gran correcció en els *tempi* i més tendent a cercar un equilibri sonor ple de serenitat que d'endinsar-se en un excés de color. És més que probable que Tubéry torni en un futur proper al Festival de Torroella, que enguany s'ha endinsat en el món de l'òpera de Monteverdi i que en la propera edició ben segur reservarà al públic un títol mozartà.

Pel que fa a l'apartat de solistes i orquestres –discretes en el cas de l'Orquestra Simfònica de Praga-FOK o la Simfonia Finlandia–, van tenir com a contrapunt destacadíssimes actuacions d'intèrprets prou coneguts, com Mireia Farrés, que va recrear amb gran virtuosisme, elegància, claredat de so i un grau d'afinació excepcional el complex *Concert per a trompeta* de Haydn, o la d'un ja habitual del Festival com Joaquín Achúcarro, que va oferir una recreació bellíssima del *Concert per a piano* de Schumann, un dels autors que amb més qualitat i sensibilitat han passat per les seves mans i en què de nou l'apassionament romàntic, el lirisme poètic, la dolçor en l'expressió van fer que la seva recreació al costat de la discreta orquestra de Finlàndia assolís una qualitat interpretativa de primer ordre.

L'Orquestra de Cambra Franz Liszt va oferir dins l'església de Sant Genís un concert brillant, en el qual el refinament de les seves cordes s'emmotellava perfectament a estils tan diversos com els de Carl Philipp Emanuel Bach, Haydn, Dvorák i Liszt, en una dinàmica i extravertida versió per a corda arranjada per Peter Wolf de la celeberrima *Rapsòdia hongaresa* núm. 2. Aquesta orquestra hongaresa, per sobre de tot transmet entusiasme al públic, té magnetisme i les seves recreacions tot i que es poden discutir pel que fa referència a les obres clàssiques –molt tendent a marcar els canvis de les dinà-

miques, als contrastos–, sempre vénen precedides per un meticulós estudi previ que denota la seriositat, el rigor i la personalitat de la seva sonoritat. Una delicadíssima interpretació de la *Serenata* de Dvorák, una fascinant interpretació del *Concert per a violoncel* núm. 1 de Haydn, amb Ophélie Gaillard en el rol de solista, interpretant amb una marcada accentuació dels recursos expressius i superant amb escreix la complexitat tècnica de l'obra, tal com va fer prèviament amb el *Concert en La menor* de C. Ph. E. Bach i una vigorosa versió de la *Rapsòdia hongaresa* núm. 2 de Liszt van configurar un concert d'un altíssim nivell interpretatiu d'acord amb l'atractiu de les obres programades.

Els dos darrers concerts del Festival van tenir com a protagonistes l'Orquestra Philharmonia de Praga –que actuarà el proper novembre a l'Auditori de Barcelona– dirigida per la jove batuta de Jakub Hrusa, un director que amb les seves interpretacions d'obres de Mendelssohn, Dvorák, Beethoven i un programa monogràficament dedicat a Mozart va demostrar la seva vàlua ja avalada en diversos concerts a escala internacional. L'Orquestra va oferir una rotunda versió de l'*Heroica* de Beethoven, marcada per la fortalesa, la claredat de sonoritat (van poder copsar-se els guanyos acústics que proporciona la pantalla) i la intenció en una versió de la *Simfonia Praga* en la qual la delicadesa i la proporció de les línies van permetre admirar la claredat i qua-

litat de les seves seccions orquestrals. Ambdós concerts van presentar dos artistes d'inqüestionable qualitat; d'una banda, Isabelle Faust, solista del *Concert per a violí* de Dvorák, una obra d'una complexitat tècnica evident, el lirisme i la sonoritat de la qual reclama del solista nombroses qualitats. Faust va demostrar, amb el so de l'*Stradivarius*, les seves virtuts musicals que l'han portat a actuar al costat de destacades orquestres filharmòniques i simfòniques europees, i en qui sensibilitat, refinament i tècnica assoleixen un grau de qualitat i maduresa excepcional.

I com a punt final l'actuació de Peter Anderszewski, el pianista polonès reconegut pels seus enregistraments dedicats a Beethoven i Szymanowski, per les seves actuacions al Concertgebouw, Queen Elizabeth, Théâtre des Champs Élysées de París, al costat de la Filharmònica de Berlín dirigida per Haitink i que actuava a Torroella en substitució del pianista turc Fazil Say. Anderszewski va oferir un dels moments més memorables del Festival amb la interpretació del *Concert per a piano* núm. 17 de Mozart, una veritable mostra de sensibilitat en el moviment central, d'elegància i gràcia musical en l'"Allegretto presto final" i amb una dicció plena de naturalitat en l'"Allegro" inicial. Reflexiu, intimista, poètic, amb una profunditat i una serenitat admirables, Anderszewski –que ara enregistrarà els *Concerts* de Mozart amb l'*Scottish Chamber Orchestra*– va demostrar que el seu talent reconegut internacionalment resulta admirable per recrear les obres del compositor salzburguès amb la profunditat que han assolit els grans intèrprets a l'hora d'afrontar aquesta admirable obra concertant.

Ha estat un Festival de Torroella, doncs, en el qual a més de la música tradicional, les músiques del món i concerts a càrrec de joves intèrprets han configurat un ventall de propostes que, com cada any, han estat seguides per un públic nombrós.

MIREIA FARRÉS,
JOAQUÍN ACHÚ-
CARRO I PETER
ANDERSZEWSKI,
SOLISTES
DESTACATS

Panoràmica de dins i de fora

A PART DE PERALADA I TORROELLA, QUE JA ESTAN REFLECTITS EN AQUESTES PÀGINES AMB CRÒNIQUES INDIVIDUALITZADES, SÓN MOLTS ELS FESTIVALS D'ESTIU QUE HAN FET PROPOSTES INTERESSANTS. COM L'ANY PASSAT, EN FEM UNA CRÒNICA D'ALGUNS, NO EXACTAMENT ELS MATEIXOS, I HI AFEGIM DOS FESTIVALS FETS A FRANÇA PER LA RAÓ QUE, A PART L'EXCEL·LENT PROPOSTA MUSICAL, HI EREN PRESENTS CANTANTS O MÚSICS MOLT VINCULATS AMB EL NOSTRE ÀMBIT CULTURAL.

per JORDI MALUQUER

Festival de Radio France, a Montpeller. És un festival que ja ha arribat a la seva vintena edició. Dirigit pel compositor René Koering, procura sempre oferir un repertori poc habitual i cada any, mitjançant segells diferents, edita algun disc enregistrat preferentment en directe. Enguany l'objecte d'aquest enregistrament ha estat l'òpera d'Engelbert Humperdinck *Die Königskinder*, de la qual va ser protagonista femenina Ofèlia Sala en el rol d'Ocatera, al costat de l'excel·lent tenor Jonas Kaufmann, que el públic liceístic va poder admirar en la *Missa Solemnis* de Beethoven el passat juliol, i que feia de fill del rei. L'èxit de *Hänsel und Gretel* i el fet de considerar que no podia ni volia competir amb el seu admirat coetani Richard Wagner (va ser assistent de Wagner per a l'estrena de *Parsifal*), van abocar Humperdinck a compondre òperes i música d'escena de temàtica infantil. En *Die Königskinder* la música és de somni i el subjecte paradoxalment és una mica abracadabrant per a un públic infantil, ja que el poble lapida, en no reconèixer-los perquè van malgirbats, els hereus del tron. L'Orquestra de Montpeller va ser fabulosament dirigida per un Armin Jordan que vorejant la vuitantena està en plenitud de facultats. L'únic personatge delicat, per cert molt ben interpretat, era precisament el d'Ocatera. Les altres veus, amb registres wagnerians, eren molt potents. Àdhuc la *mezzo* mimada pel públic en els darrers festivals, Nora Gubisch, no va lluir perquè el seu personatge de mare/bruixa l'obligava a sons agres i estentoris. L'altra òpera que vam poder veure va ser *La Festa Cinese* de Niccolò Conforto, un compositor italià que, reclamat per Farinelli, va treballar quinze anys a Madrid, a la cort espanyola de Ferran VI. L'òpera té un argument bastant divertit, en què els personatges,

per entretenir-se, plantegen diverses opcions de tragèdia, comèdia, drama o bé escenes pastorals i, quan han decidit què representaran, diuen que potser algú de la cort es pot sentir al·ludit i enfadar-se i opten per acabar fent un cant de lloa al rei Ferran VI. Molt ben tocada pel conjunt Europa Galante, que lidera Fabio Biondi, va comptar amb les ben conegudes Marta Almajano i Silvia Tro. Aquestes dues òperes –és un festival de ràdio– van ser en versió de concert. En canvi, les dues úniques obres que es van escenificar van ser *Il figlio de la Selva* (1753) d'Ignaz Holzbauer i la *Jeanne d'Arc au bûcher* d'Arthur Honegger que per al públic català es va estrenar a Barcelona pels anys cinquanta al Coliseum dirigida per un meritori promotor com va ser César Mendoza-Lasalle i protagonitzada per l'actriu belga Marthe Duggard. Anys més tard es va poder veure al Liceu en versió escènica de Roberto Rossellini i interpretada per Ingrid Bergmann. Una altra presència notable en el Festival de Montpeller va ser la de l'OBC, dirigida per Enrique Diemecke i amb la col·laboració de Marisa Martins en les *Cançons negres* de Montsalvatge, un

concert que, dos dies més tard, el 19 de juliol, es va repetir a l'Auditori. Va ser el concert que va congrega més públic al Festival –es va fer en una plaça pública i era gratuït–, però en ser ampliat, el que es va sentir pitjor.

Festival Barroc de Cordon-Megève. Situat en paisatges de somni de la Savoia francesa i a primers de juliol, quan les places hoteleres estan lliures, és un model de direcció artística. Christian Churier, que és també director artístic de l'Òpera de Poissy, tocant a París, aprofita els contactes amb cantants joves per engrescar-los a cantar a Cordon, on els proposa programes, que ell qualifica d'"inèdits", i que són combinacions poc usuals entre obres conegudes i d'altres que no ho són tant. Busca tres o quatre cantants i un parell de grups de cambra i en cada concert es fan totes les combinacions possibles. El resultat, tots són joves però ja acreditats, és d'una vivacitat impressionant. Amb un pressupost limitat, amb un programa interessant, crea un festival en què s'elimina la sensació de *bolo* i es fa música de veritat. La figura del Festival del 2004 va ser la nostra Núria Rial, que, segons el que em va dir Churier, el va fer plorar d'emoció amb *Grotte Ombrose* de Biaggio Marini i que va interpretar, entre d'altres, *A quei sospir ardenti* de Caccini i *Hor che tempo di dormire* de Tarquino Merula. La figura d'enguany ha estat sens dubte la nostra *mezzo* argentina formada i finkada a Catalunya Marisa Martins. Va circular pel domini de la perfecció en la cantata *Arianna a Naxos* de Franz Josef Haydn, en un dels moments musicals més reeixits

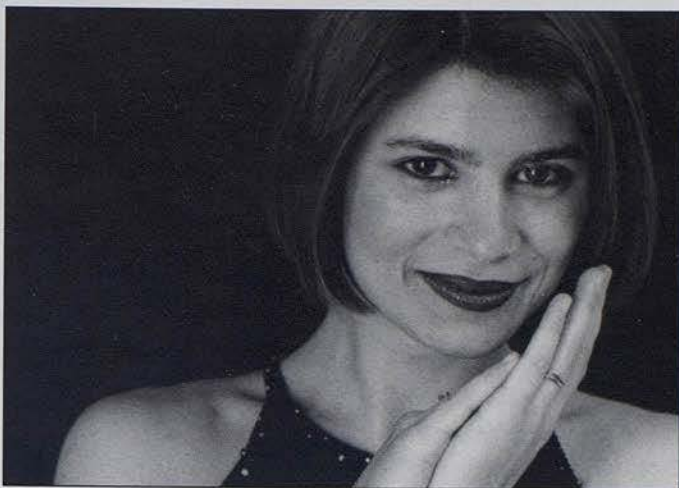
Jonas Kaufmann i Ofèlia Sala, dirigits per Armin Jordan, en *Die Königskinder*

MARC GINOT

en la meua vida de melòman. Va brodar també el *Lamento d'Arianna* de Monteverdi i el *Lament de Dido* i *Oh, Solitude* de Purcell. Dues altres cantants eren l'argentina també europeïtzada Laura Alonso –que enguany va cantar Albéniz a Camprodon–, que va fer molt bé el fragment de *The Fairy Queen*, “If love is a sweet passion”. La tercera cantant, Giorgia Milanese –que té una bessona, Raffaella, igualment soprano; quin joc interpretatiu el dia que puguin fer la Susanna i la Comtessa, o Dona Elvira i Dona Anna!–, ens va captivar per la seva veritat interpretativa ja en el primer concert amb *Con que suavità, labbra adorate* de Monteverdi. Totes tres van brillar en un irrepitible *Sound the trumpet* de Purcell que van haver de repetir com a bis en el concert següent. Els conjunts foren l'Ensemble Pulcinella que es presentava en aquest festival i que lidera la violoncel·lista Ophélie Gaillard –que també es va poder escoltar més tard a Torroella en el *Concert núm. 1* de Haydn– i que ens va donar sis de les *Sonates per a violoncel i continu* de Vivaldi. L'Ophélie, que per les seves explicacions prèvies ens recordava *Els virtuoses de Fontainebleau* dels Joglars, combinava el continu amb tiorba, orgue o clave i contrabaix. El tiorba era el base Enrique Solinis, que es va exhibir com un guitarrista d'altura tocant una virtuosa *Jácara* de Gaspar Sanz. L'altre conjunt era el trio que formaven Jérôme Hantai, *fortepiano*; Alessandro Moccia, violí, i Alix Verzier, violoncel, i van destacar en quatre tríos de Haydn.

Santa Florentina. Aquest festival de Canet de Mar es va consolidant i està atansant públic nou al repertori clàssic. El capteniment d'una part d'aquest públic ho demostra aplaudint després de cada temps de simfonia i sonata, com si no s'hagués mogut del segle XIX. Enguany va oferir molts concerts de formacions de cambra, per als quals el pati del castell de Santa Florentina és un marc ideal. Vam poder sentir un concert memorable del Trio Lom amb Beethoven, Xostakóvitx i Piazzola i l'aportació d'un exquisit *Trio op. 50 en Do major* d'Enric Granados. També vam sentir el concert de cloenda amb l'actuació de l'Octet Mithras, una formació que porta el nom d'una cava on els músics de Saarbrücken i Kaiserslautern s'ajuntaven per tocar. Són molt professionals i no fan cap excés, sinó que deixen fluir la música, molt ben executada i amb un trompa, Peter Arnold, excel·lent. A aquest registre de música de cambra,

La mezzosoprano
Marisa Martins,
intèrpret
destacada
en el Festival
Barroc de
Cordon-Mégève

s'hi va ajuntar un concert amb Claudi Arimany, Joan Espina, Peter Krivda i Daniel Espasa que, titulat “Esplendor del barroc”, han repetit en diversos festivals; un altre concert a càrrec de la formació I Musici de Vivaldi (que sens dubte, pel nom arpleguen part dels incondicionals d'una altra formació, els famosos I Musici), i un altre amb l'Orquestra de Cambra Txecoslovaca de Praga amb els flautistes Claudi Arimany i Jordi Gendra. També hi va actuar la Coral Càrmina.

El Convent de Blanes. En aquest lloc paradisiàc Míriam Biosca va tenir l'encert de voler fer-hi un cicle de concerts d'estiu. Té potser la sala més adequada per a recitals i música de cambra, ja que –amb molt bona acústica– mira a través dels finestrals a la nit o al paisatge i ensem s'està coberta i a l'aixopluc de la possible inestabilitat del temps. Vaig poder sentir-hi una pianista que ja va destacar en un Primer Palau, Katia Michel, que va fer aportacions de repertori interessants i va brodar un *Almeria* d'Albéniz. En altres programes, el Festival va presentar l'Ensemble Artària, el Duo Bitlloch, una representació d'*El telèfon* de Menotti per Mireia Casas, Manuel Esteve i, al piano, Joana Pons, i es va cloure amb Claudi Arimany –una vegada més el rei dels nostres festivals d'estiu– amb l'Orquestra

Txecoslovaca de Praga. També hi van actuar dos guanyadors espanyols del darrer Concurs Viñas.

El XXVIII Festival de Begur. És un festival que, en el rengló de música clàssica –ha ofert altres tipus de concerts i també dansa– ha tingut molt bona oferta. Un magnífic duo Jiri Barta i Jan Czech de violoncel i piano, que també van actuar a Santa Florentina; l'Orquestra de Cambra Txecoslovaca de Praga, l'Octet Mithras i un magnífic recital de Ramon Coll que amb els *Nocturns* de Chopin, obres de Schubert –entre les quals dos *lieder* adaptats al piano per Liszt i una obra de Liszt, complicada encara més per Horowitz–, ens va marcar el sostre d'excel·lència de tot l'estiu. És un festival que compta amb una bona acústica al Pati de les Escoles Velles, però que, quan plou, ha de recórrer a la sala del casino, molt seca, o a l'església parroquial, molt ressonant.

Aportacions. No volem cloure aquesta crònica sense remarcar tres de les aportacions importants que han fet els diversos festivals d'estiu. En primer lloc, l'estrena a l'Estat, a Vilabertran, dels *10 frühe Walzer* d'Arnold Schönberg amb l'Orquestra de Cambra del Liceu dirigida per Antoni Ros Marbà. També Camprodon va presentar una primícia: els *Poemes d'amour* d'Isaac Albéniz sobre textos d'Armand Sylvestre, recitats per Mercè Arànega i amb la direcció de José de Eusebio, l'home que ha gravat i ha estrenat dues de les òperes “angleses” d'Isaac Albéniz, *Merlin* i *Henry Clifford*. Finalment, hem d'esmentar un fet insòlit: la presentació a Moià, a l'aire lliure, de la primera escena de l'*Or del Rin* a càrrec de la Fura dels Baus, que és un avanç de la producció que preparen per a l'Òpera de València.

OFÈLIA SALA I
MARISA MARTINS
VAN OFERIR
ESPLÈNDIDES
ACTUACIONS A
FRANÇA.

Fidel protagonisme del violoncel en les noces d'argent

EL DIA 6 DE JUNY DE L'ANY 1981 EL PIANISTA MIECZYSLAW HORSZOWSKI VA SORTIR A L'ESCENARI DE L'AUDITORI PAU CASALS PER OFERIR-NE EL CONCERT INAUGURAL, UN ACTE PLE D'EMOCIÓ PER TOTS ELS COMPONENTS QUE S'HI DONAVEN: L'AMISTAT D'HORSZOWSKI AMB PAU CASALS, LA PRESÈNCIA DE LA VÍDUA DEL MESTRE, MARTA CASALS D'ISTOMIN, AMB ELS MEMBRES DE LA FUNDACIÓ PAU CASALS, QUE HAVIEN FET POSSIBLE LA CONSTRUCCIÓ DE LA SALA DE CONCERTS AMB LA DONACIÓ DELS TERRENYS I LA RECERCA DEL PROJECTE ENCARREGAT A L'ARQUITECTE JORDI BONET.

per ALBERT SOLÉ

El mes d'agost d'aquell any 1981 ja es va celebrar el primer Festival. El Patronat Municipal va encarregar la gestió de l'Auditori a l'Associació Musical Pau Casals, que va dur a terme aquesta tasca per mitjà de diverses juntes, fins a l'any 1991, moment en què el Patronat va considerar oportú professionalitzar la gestió de l'Auditori a causa de l'increment de concerts, l'increment de públic i el temps d'ocupació que demanava la sala de concerts. Aquells anys van servir per consolidar l'activitat de l'Auditori, que competia obertament amb un ampli ventall de festivals d'estiu que durant els anys vuitanta van proliferar a tot Catalunya. Aquells anys també van servir perquè els aficionats a la música del Vendrell i la seva comarca, i fins el Tarragonès i l'Alt Penedès, anessin prenent consciència d'aquella nova eina musical i comencessin a modificar el seu costum d'acudir a altres manifestacions musicals per baixar a Sant Salvador, platja del Vendrell, a escoltar músics de la categoria de Victòria dels Àngels, Eugene Istomin, Joaquín Achúcarro, Rafael Orozco, Jean-Pierre Rampal, Pierre Fournier, entre molts d'altres.

Una vegada més, l'instrument protagonista ha estat el violoncel (una fórmula que els darrers anys s'ha definit totalment, tot donant al Festival el caire adient per al mestre Pau Casals), on ha destacat com a solista la presència de Natalia Gutman, la qual va oferir la integral de les *Suites per a violoncel* de Bach en dos concerts, el dia 23 i 24 de

Natalia Gutman

juliol, respectivament. Els germans Lluís i Gerard Claret, juntament amb Maruxa Lorente, piano, Cristian Ifrim, viola, i Mario Lissard, contrabaix, van ser els encarregats de la inauguració del Festival. La seva presència en aquest

primer concert obeïa a la disponibilitat que els dos germans sempre han tingut envers les activitats musicals al Vendrell, molt abans que existís l'Auditori i posteriorment amb la presència freqüent del Trio de Barcelona en els festivals d'estiu. El cant coral també hi ha tingut un fort protagonisme: Grupo Musical de Difusión, Gospel American Spiritual Ensemble, Cor de la Capella de

St. Petersburg. En grups de cambra, a més de l'esmentat anteriorment, hi hagué els Zukerman Chamber Players, un quintet amb el gran violinista Pinchas Zukerman, i el sempre magnífic Quartet Casals, amb el clarinetista José L. Estellés. El pianista Serguei Tarasov no va poder desplaçar-se al Vendrell des de Rússia i va haver de ser substituït pel pianista Javier Perianes, que va haver d'enfrontar-se amb un auditori ple de gom a gom que feia dies tenia les localitats adquirides per escoltar el músic rus. Se'n va sortir molt bé amb un programa dedicat a Falla, Debussy i Chopin; i així, d'un públic sorprès pel canvi es va passar a un públic agraït per la seva actuació. En l'apartat d'orquestrades, el Festival va donar pas (com

sempre ha procurat fer) a entitats musicals catalanes, com ara l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, amb Alfons Reverté com a director i Daniel Ligorio al piano; l'Orquestra Camerata XXI, dirigida per Tobias Gosmann, i les orquestres estrangeres, Orquestra Simfònica Fok, de Praga, i la sempre efectiva, professional, correcta i engrescadora Orquestra Franz Liszt, de Budapest. Quant a música per a cobla, novament va ser la Cobla Mediterrània la convidada, amb un programa divulgatiu de música catalana, excepte la *Fantasia Hongroise*, per a dues flautes i cobla, op. 35 de Franz i Karl Doppler, amb els flautistes Isabel Gregori i Bernat Castillejo, dirigits pel mateix astillejo.

JAVIER
PERIANES
VA SUBSTITUIR
AMB ÈXIT
SERGUEI TARASOV.

25
anys

* centre cultural caixaterrassa

temporada 2005 | 2006

dansa

22 d'octubre

Gala d'Estrelles de la Dansa

G. Balanchine, J. Robbins, H.v. Manen,
M. Petipa i W. Forsythe

27 de novembre

Ballet de l'Òpera de Perm

Homenatge a Balanchine

22 de gener

Ballet Danzares

L'ocell blanc d'I. Betancourt

5 de febrer

Ballet Nacional de Portugal

H. van Manen

19 de març

Ballet de Víctor Ullate

El sur de V. Ullate

14 de maig

Compañía Rafael Amargo

Íntimo de R. Amargo

concerts familiars

9 d'octubre

Els colors del metall

12 de febrer

Wimoweh

2 d'abril

Sons de la terra

7 de maig

Ecos del silenci

música

22 de setembre

Orquestra Simfònica del Vallès Orfeó Català

L. van Beethoven: *Sinfonia* núm. 9

20 d'octubre

Miquel Farré

Recital de piano

L.v. Beethoven, J. Brahms, F. Chopin,
F. Mompou i C. Debussy

17 de novembre

Orquestra Internacional Italiana

G. Rossini, N. Paganini, L. Boccherini i J. Haydn

26 de gener

Orquestra Simfònica de Rheinland-Pfalz

W. A. Mozart, R. Schumann i J. Sibelius

16 de febrer

Orquestra Franz Liszt de Budapest

G. Gershwin, F. Chopin, A. Dvořák i F. Liszt

23 de març

Capella de Ministrers

Cor de la Generalitat Valenciana

El Llibre Vermell de Montserrat

6 d'abril

Orquestra Filharmònica de Catalunya

Coral Polifònica de Puig-reig

G.F. Haendel: *El Messies*

1 de juny

Barbara Hendricks

Recital líric

L.v. Beethoven, F. Poulenc, G. Mahler,
E. Granados i X. Montsalvatge

| venda d'abonaments i localitats

- Centre Cultural Caixa Terrassa:
Rambla d'Égara, 340 - 08221 Terrassa
- Oficines de Caixa Terrassa:
en l'horari d'atenció al públic
- Per telèfon:
amb targeta de crèdit, al tel. 902 180 677
- Per internet:
www.fundacet.com

* fundació caixaterrassa

Insubstituïble i magnífic Colom

EL SAN MIGUEL MAS I MAS FESTIVAL 2005, ÉS A DIR, ELS CONCERTS DE JAZZ, blues, FLAMENC, hip-hop, TECNO... QUE SE CELEBREN DES DE FA TRES ANYS BÀSICAMENT EL MES D'AGOST, TORNÀ AQUEST ANY A OMLIR AMB FORÇA DIVERSOS LOCALS DE BARCELONA. EL FESTIVAL NO PRETÉN OFERIR A LA CIUTAT UNA OPCIÓ MÉS D'OCI I CULTURA DURANT L'ESTIU, SINÓ QUE BUSCA COL·LOCAR LA MÚSICA EN VIU AL LLOC QUE ES MEREIX.

per ALBERT SUÑÉ

Pel que fa al jazz, cal dir que el trompeta Raynald Colom es va convertir en la figura de dos dels tres concerts als quals vam assistir. El moment pel qual travessa Colom és realment esplèndid i no va estranyar ningú que ho ratifiqués amb escreix al Palau de la Música i al Jamboree.

En el primer concert comandà el seu propi grup, en el qual figuren José Reinoso, piano i teclats; Tom Warburton, contrabaix; i Marc Ayza, bateria. Però Colom va voler també que l'acompanyessin el pianista nord-americà Mulgrew Miller i l'harmònica del madrileny Antonio Serrano.

Fa poc que Raynald ha llançat al mercat el seu primer disc com a líder, *My 51 minutes*. I es lògic que obsequiés la parròquia amb coses del CD. Un CD on hi ha temes i arranjaments seus i on es demostra que sap perfectament el terreny que trepitja. Un fet que es demostrà a bastament al Palau.

En un context *postbop*, que es va amanir convenientment amb temes en què el *funky* era la base principal, el quartet del trompeta català es llança a tota velocitat des de l'inici. O sigui, s'entrà en matèria amb rapidesa i es deixaren les floritures de banda. En aquest context, excel·lí el treball del líder, cada dia més ajustat, més madur. Colom és un trompeta vibrant, de so magnífic i de fraseig modèlic. Domina una impressionant tècnica en els temes ràpids i una especial sensibilitat en les balades. Aquesta tècnica li permet aparicions i encabritaments sobtats i un fraseig llarg i percutiu. Quan Raynald se centrà un xic més en les seves exposicions i discursos, obtindrà aviat categoria de *cum laude*.

Al seu costat hi hagué un magnífic Marc Ayza, un bateria que es troba bé

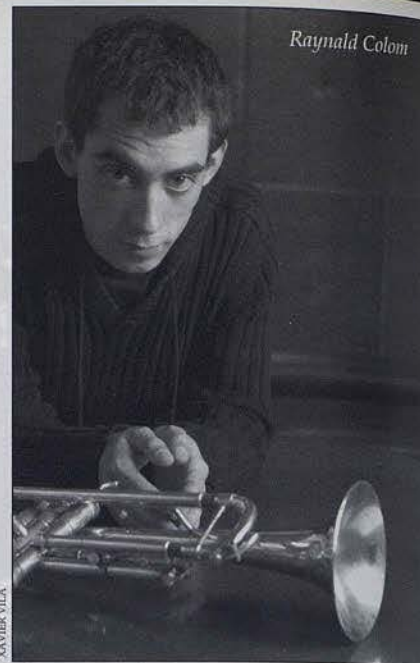
en qualsevol context i que va saber propulsar el grup amb sàvia energia; un correcte i ajustat Tom Warburton, i un avorrit José Reinoso. De fet, aquest home s'entestà a tocar gairebé sempre el piano elèctric i el resultat lògic fou que el so d'aquest instrument arribà a ser obsessiu. Especialment per la poca capacitat de Reinoso de dir coses, malgrat la gran quantitat de notes que deixà anar.

Els dos convidats brillaren a consciència. Mulgrew Miller és un dels millors pianistes del jazz. I no pas d'ara. Té una capacitat enorme per arribar al públic mercès a una inventiva extraordinària i a una sensibilitat i tècnica exquisides. La llàstima és que, tal com passa avui dia en gairebé tots els concerts jazzístics, el so hi va dir de les seves. Tot estava excessivament alt. Cosa que va provocar que Miller anés amb molt de compte a l'hora de posar les mans al piano, perquè així que pressionava una mica, les seves notes semblava que es distorsionessin. Cosa que en ocasions van fer els teclats de Reinoso, la trompeta de Colom i l'harmònica de Serrano. I no per culpa seva.

El madrileny va estar molt bé. Forma part de actual grup de Paco de Lucía i és un home que sap navegar a la perfecció per qualsevol mar. Té força i agressivitat però també prou sensibilitat. Per tant, un concert en general molt estimulante.

Raynald tornà a la palestra al Jamboree. En aquest cas, com a membre del grup del saxo Perico Sambeat. On també hi havia el trombó Toni Belenguer, el contrabaix Paco Charlín i dos homes de l'anterior concert: Reinoso i Ayza. Amb la qual cosa es demostra que, a l'hora de cercar gent per a la constitució de grups, hi ha noms que sembla que siguin imprescindibles.

Sambeat és des de fa anys un saxo de

reconegudes facultats. Té la particularitat que en les seves actuacions preval una tranquil·litat i un *savoir faire* que per a molts pot ser enganyós. Però la veritat és que al darrere hi ha un ofici d'anys i una categoria fora de tot dubte, cosa que ratificà al catau de la plaça Reial. Però dins del context d'extensa paleta estilista que deixà anar, hi vam trobar a faltar un pèl més de força. En canvi, els seus temes, en general, van estar molt ben confeccionats.

Al seu costat, hi hagué una altra vegada uns magnífics Colom i Ayza. Per la seva banda, Belenguer demostrà que és un trombó de so modèlic i amb prou capacitat expositiva. Però, curiosament, actuà poc. De Reinoso podem dir el mateix que hem dit abans. I el so del contrabaix del correcte Charlín arribà a ser tan alt que semblava que bufés una tuba. És a dir, tornem al que dèiem més amunt: com és possible que, en el món del jazz, prevalgui avui de manera abusiva la força en comptes del matís?

El tercer concert, celebrat al Jazz Room La Cova del Drac, el protagonitzà l'ancestral Portaña Jazz Band, un grup liderat per un dels seus fundadors, Ubaldo González, i on també hi ha, entre d'altres, el trompeta Arnau Boix, el saxo Carlos Nostro i el banjo i guitarra Erwin Seerutton. En total, onze músics.

La Portaña ja té quaranta anys d'història. I un líder que gairebé xerra més que no pas toca. El grup funciona prou bé a l'hora de deixar sentir la seva especialitat: els ritmes *New Orleans* i *dixieland*. Però tot sona igual. Siguin temes ràpids o lents. La construcció és sempre la mateixa. No hi ha cap salt espectacular. No hi ha cap sorpresa. Sembla, per tant, que s'hagi escollit un patró i d'allà no s'hagi mogut ningú ni un sol mil·límetre. I malgrat que alguns solistes fan prou bé la seva feina, al Drac hi flotà una sensació estranya de conformisme i escàs poder productiu.

XAVIER VILA

Informe SGAE

Reducció de l'activitat musical culta a Catalunya

UNA VEGADA MÉS EL COMPLET INFORME QUE CADA ANY CONFEGEIX L'SGAE CONSTITUEIX UNA EINA MOLT VALUOSA PER REFLECTIR LA REALITAT DE LA VIDA CULTURAL DEL PAÍS I D'UNA MANERA ESPECÍFICA LA QUE CORRESPON AL SEU ÀMBIT D'ACTUACIÓ, LES ARTS DELS ESPECTACLES.

per J.C.C.

Des de la parcel·la que ens respon més específicament, la música culta, una visió en perspectiva –per damunt del detall– mostra una certa tendència a la baixa en els guarismes principals tant a Catalunya com a l'Estat.

Algunes dades pel que fa a casa nostra poden induir a una certa preocupació, com el fet que el Gran Teatre del Liceu ocupi el segon lloc tant pel que fa a sessions, com també a nombre d'espectadors i recaptació, entre els espais dedicats a activitat lírica, superat pel Teatro Real de Madrid, el qual encapçala la classificació.

En tot cas, aquesta imatge queda ponderada pel fet que Catalunya supera les altres comunitats en espectacles específicament lírics –òpera i sarsuela van al mateix sac en l'estudi–, amb un 27,5% de sessions, respecte de Madrid amb el 25,4%, i més allunyats queden País Valencià i Andalusia amb poc més del 6% cadascuna. En un context general de disminució de representacions, Catalunya n'ha ofert 406, és a dir, 28 menys que l'any anterior. Pel que fa a nombre d'espectadors, mentre que a la resta d'Espanya van créixer un 5% respecte del 2003, fins a un total d'1.090.717, i amb un increment d'ingressos del 7,1%, fins a un volum total de 34,2 milions d'euros, a Catalunya el nombre d'espectadors va disminuir un 1,2%, fins a 324.695, i els ingressos van augmentar un 1,7%, fins als 14,7 milions d'euros.

En el vessant estrictament concertístic, a l'Estat espanyol el nombre de concerts va créixer un 4,9%, el d'espectadors un guarisme semblant –5,2%, fins a arribar als poc més de 5 milions d'espectadors– i l'augment d'ingressos va ser del 7,1%, fins als 39 milions i escaig.

Sorprenen que un 74,4% dels concerts

de música clàssica –sense especificació de gènere– fos d'entrada gratuïta, realitat que se situaria en l'àmbit d'un cert concertisme culte de caire lúdic.

Pel que fa a Catalunya, el nombre de concerts va créixer un 2,7%, fins a assolir-ne 1.861, mentre que es va produir un lleu descens del nombre d'espectadors –1,1%, amb 643.966–, i així mateix van disminuir els ingressos un 4,9%, tot assolint la xifra de 10,6 milions d'euros.

En el rànquing d'auditoris, destaca l'acusadíssim protagonisme de l'Auditorio Nacional de Madrid amb 372 sessions –tan sols 40 menys que, sumats, l'Auditori i el Palau de la Música Catalana–, amb 544.451 espectadors –178.064 més que els dos grans auditoris barcelonins–, i una recaptació d'11,8 milions d'euros, 3,4 milions més que així mateix els dos esmentats auditoris barcelonins, els quals són superats en nombre de sessions pel Palau de la Música de València, amb 312, contra 248 de l'Auditori i 164 del Palau de la Música, però no en nombre d'espectadors –l'Auditori, 247.000 espectadors; l'espai valencià, 237.000, mentre que el Palau de la Música Catalana va acollir 119.000 espectadors.

En aquest context, sorprenen molt les diferències que es produeixen en el capítol de recaptació, ja que els ingressos del Palau de la Música de València van ser d'1,6 milions d'euros amb els indicats 237.000 espectadors, contra els 3,9 milions d'euros assolits amb els 119.000 espectadors del Palau de la Música Catalana i l'1,8 milions d'euros del Baluarte de Pamplona amb només 87.000 espectadors. Això situa una considerable diferència de mitjana de preus entre els menys de 7 euros per localitat a l'auditori valencià i poc més de 20 del madrileny i de la mitjana dels dos catalans i del navarrès. En termes relatius, la diferència percentual és del 300%.

Distingint entre concerts simfònics i de cambra, Catalunya encapçala el rànquing en nombre de concerts –16,3% respecte de 15,9% de Madrid–, però no en nombre d'espectadors –25,8% Madrid; 18,1% Catalunya–, ni en ingressos: Madrid 31,4% i Catalunya 27,5%.

Curiosament, el 2004 a Catalunya es van fer més concerts simfònics –330 contra 307 el 2003–, va augmentar el nombre d'espectadors –304.315 contra

289.000–, però van disminuir els ingressos –4,6 milions d'euros contra 6,1 el 2003.

Una mica contradictòries resulten les xifres de la parcel·la de cambra, ja que s'assenyala que a Catalunya el 2004 es van organitzar 68 concerts més que el 2003 –1.275 contra 1.207–, el nombre d'espectadors va disminuir notablement –246.000 el 2004 contra 304.000 el 2003–, i així mateix la recaptació –3,5 milions d'euros el 2004, i 4,6 milions el 2003.

A tall d'afegit de conclusió elemental, hom adverteix que l'esdeveniment Fòrum Universal de les Cultures no va evitar la genèrica tendència a la baixa de l'activitat de música culta, ben altrament del que sembla apuntar-se en la parcel·la popular.

Pel que fa a aquesta, Catalunya se situa clarament capdavantera amb un 19% de concerts i 22% de recaptació, seguida d'Andalusia amb 18,3% de concerts i 13% ingressos, i Madrid amb el 12,4% de concerts i 16% d'ingressos.

Remarquem en aquest apartat de música popular l'increment important del nombre d'espectadors a Catalunya, un 13,8%, que va fer que s'assolís la xifra de 4,2 milions d'espectadors, amb uns ingressos de 29,3 milions, lleument inferior –mig milió– a la recaptació del 2003. El mateix informe fa una advertència explícita en assenyalar que pel que fa a Catalunya, *"les diferències en els increments produïts en el nombre d'espectadors i l'estabilitat trobada en els ingressos tenen, entre les principals causes, l'activitat generada pel Fòrum"*.

Un apartat molt interessant és el de l'enregistrament. Hom acusa la confirmació de la tendència a la baixa a escala internacional, per bé que amb una certa frenada relativa de la caiguda. En tot cas, aquesta és especialment remarcable en el cas de l'Estat espanyol, amb un descens de gairebé el 15% en nombre d'unitats venudes (es va passar de 57,7 milions el 1993 als 49,1 milions el 2004), amb paral·lelismes gairebé exactes pel que fa a volum de recaptació. Aquests guarismes de descens doblen els de la Unió Europea. Resulta significatiu observar com a Espanya s'ha passat d'un consum de 2 enregistraments legals per habitant l'any 2001 a 1,1 l'any 2004. I aquí, naturalment s'imposa la referència al factor pirateria de què tant s'ha parlat i es parla darrerament. En tot cas, Espanya continua essent el novè mercat mundial d'enregistraments, precedit pels Estats Units, el Japó, Regne Unit, Alemanya, França, Canadà, Austràlia i Itàlia. Pel que fa a pirateria, a Barcelona l'any 2004 va disminuir considerablement en passar d'un índex del 23,1% el 2003 al 13,7% el 2004, fet que representa 5,5 punts per sota de la mitjana estatal.

NOTICIARI

MIKROKOSMOS

La cirereta del pastís

Després del Concili es crearen noves músiques litúrgiques per suplir el buit gregorià. I durant uns anys ens atipàrem de "Kumbaiàs". Un creia haver pagat ja un suficient peatge musical. Però es veu que no era prou. I encara havia de complir un escreix de penitència.

Els explico el perquè i el com.

En uns actes organitzats per una associació catòlica d'ajut a malalts (extraordinàriament meritòria), actes que comportaren pernoctacions i àpats, s'esdevingué el següent: a l'hora de beneir la taula, el responsable entonà el popular "*Déu i pare omnipotent, amb vostra divina paraula beneïu aquesta taula i a tots nosaltres, amén*", amb la música del cuplet *La violetera* (concretament aquell fragment que diu: "*Cómpreme usted señorito este ramito, que no vale sino un real, cómpreme usted este ramito, cómpreme usted este ramito pa ponerlo en el ojal*"), d'un esperit tan allunyat d'una intenció espiritual o de pregària.

Quina vergonya que vaig passar! Davant d'això, jo em pregunto si no hem perdut el seny esteticomusical o, dit d'altra manera, si no hem perdut l'oremus.

I evoco els noms de Lluís Millet i mossèn Romeu, i tremolo en imaginar-me el que deuen pensar, des dels àmbits celestes... Segur que els agafen tremolins en veure com hem dilapidat el seu exemple i hem malversat la seva herència tan rica, d'uns resultats tan estesos i profitosos al seu temps. Esperem que aviat les aigües tornin a la seva llera, d'on mai no havien d'haver sortit.

Una música per a cada lletra, identificada amb l'esperit que aquesta inclou, que formin un tot unívoc. Aquest hauria de ser el camí a seguir per qualsevol compositor conscient que vulgui servir seriosament el seu art i assolir la finalitat que pretén. I cal esperar que la frivolitat que comento no es repeteixi mai més; i que no s'escandalitzi els creients de bona fe musical.

Perquè d'altra manera, em desapunto del gremi.

per PERE ARTÍS

El Liceu ret homenatge a Victòria dels Àngels

El Gran Teatre del Liceu retrà homenatge a Victòria dels Àngels el proper dia 9 d'octubre, en un acte que va més enllà de l'estricta dimensió vocal. Quan escrivim aquesta nota encara queda algun fil penjat, però es pot parlar ja d'una exposició d'indumentària i complements –joies i ornaments–, de personatges que va interpretar la soprano barcelonina i d'una composició audiovisual encarregada a Jaume Radigales.

La part estrictament artística tindrà com a protagonista Ofèlia Sala, que actuarà amb acompanyament orquestral i que farà una aproximació al món artístic de l'homenatjada en una part de la diversitat de branques que va acarar.

Es tracta d'una elecció molt adequada, perquè la manera com la cantant valenciana entén l'art del cant i la mateixa professió, lliguen força exactament amb la de Victòria dels Àngels.

Aquest esdeveniment forma part de la programació oficial de la temporada del Liceu i així, en certa mesura, aquesta institució restitueix el deix de greuge particular, segurament no exempt de càrrega subjectiva, que va marcar més del compte les relacions entre artista i Teatre.

Tot fa pensar que el Teatre ha posat a disposició tots els recursos necessaris perquè la manifestació tingui la dignitat i conseqüència que mereix la memòria de l'homenatjada.

El Cor de Noies de l'Orfeó Català, premiat en el Festival de Cantonigròs

El Cor de Noies de l'Orfeó Català, que dirigeix Lluís Vilamajó, va aconseguir el segon premi de la competició de Cors Feminins de la vint-i-tresena edició del Festival Internacional de Música de Cantonigròs. El primer premi va ser per al conjunt Miyagi Daisan Joshi del Japó i el següent sengles formacions de Letònia i Àustria.

Un altre conjunt català premiat en aquesta manifestació va ser la Coral Universitària Rovira i Virgili de Tarragona, que així mateix va aconseguir el segon premi, en aquest cas en la categoria de cors mixtos. El primer va ser per a The Bialystok Technical University Choir de Polònia i el següent formacions alemanyes i d'Estònia.

Aquests van ser els únics guardons que van recaure en conjunts catalans o estatals.

Cantonigròs una vegada més va ser el marc en el llarg cap de setmana del 14 al 17 de juliol d'un autèntic miracle artístic i convivencial que va acollir una ingent quantitat de participants –38 conjunts–, proce-

dents d'un ventall de països amplíssim, que inclou tant la vella com la nova Europa –d'Alemanya a Bielorússia, passant per Anglaterra, Rússia, Itàlia, Espanya, Bòsnia-Herzegovina, Bulgària, Estònia, Lituània... També del continent americà –Canadà, els Estats Units, Veneçuela– i l'Àsia –el Japó, l'Índia–, i l'Orient Pròxim –Israel.

Una vegada més també s'ha produït aquest fet insòlit, malgrat que sigui una constant, de l'acollida que unes quantes famílies –a Osona, la Garrotxa, el Bages i la Selva– ofereixen generosament als participants en un esperit de confraternització modèlic.

Una vegada més, s'ha posat en marxa de manera franca, incondicional i sense reserves, un tot d'energies entusiastes i eficaç d'un valor objectiu incalculable. I una vegada més també s'ha produït l'esclat d'un clímax d'intercanvi, d'experiències, de relació entre cultures diferents i de contrast directíssim –no des del sovint distant escenari intel·lectual– entre realitats culturals diverses.

El festival d'orgue més gran d'Europa, de Landsberg a Venècia

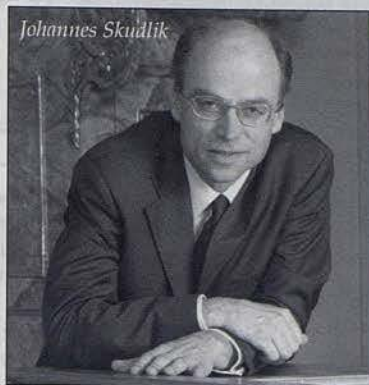
Del 10 de juliol al 18 de setembre es va celebrar el primer festival d'orgue europeu, anomenat Via Clàudia Augusta, amb més 50 concerts, no solament d'orgue sol, sinó també amb la participació de cors i orquestres.

El seu nom obeeix al fet que els llocs dels concerts segueixen l'antiga via romana Clàudia Augusta, la qual en el decurs dels segles ha estat font d'inspiració de molts artistes. Va ser també una via comercial i d'intercanvi musical entre Alemanya, Àustria i Itàlia.

Segons l'organista Johannes Skudlik, el creador d'aquest esdeveniment internacional, aquest festival vol representar un diàleg que travessi les fronteres nacionals. La música ha superat sempre els confins lingüístics i polítics i ha contribuït a la pau i a la tolerància entre els pobles.

Aquest objectiu s'ha vist reforçat en aquest festival pels importants edificis religiosos i els seus orgues històrics, que han estat escollits tot al llarg de la Via.

De les ciutats alemanyes de Landsberg de Lech, Augsburg i Füssen, entre d'altres, es va viatjar al Tírol per arribar a Bolzano, Verona, Vicenza, Pàdua, fins a acabar a Venècia, el 18 de setembre, amb el solemne concert a la basílica de San Marco, interpretat pel Gabrieli Consort i l'organista Roberto Micconi, sota la direcció de Johannes Skudlik, amb la mateixa música que hi

havia estat interpretada els segles XVI i XVII, època d'or de la música sacra veneciana.

En tot el Festival, hom va poder escoltar música que abasta cinc segles, interpretada per més de trenta virtuoses de l'orgue de vuit països, entre els quals l'Estat espanyol, amb la participació de José Ayarra, Esteban Elizondo i Josep M. Mas i Bonet.

El Festival també va permetre d'encoratjar i fer conèixer joves organistes de talent, gràcies al primer concurs internacional d'orgue Orgelstadt Landsberg.

El creador i el director artístic d'aquest esdeveniment musical és l'organista i director Johannes Skudlik, de Landsberg de Lech, i l'organitzador, l'organista Albert Frey, de Füssen. Desitgem que un fet tan important per al món de l'orgue es pugui repetir molts anys.

Pahissa i Soler, autors destacats en el cicle de tardor de l'OCC

El cicle de concerts de tardor d'enguany de l'Orquestra de Cambra Catalana (OCC), dirigida per Joan Pàmies, vol donar relleu a dos compositors importants en el panorama musical català. Es tracta de Jaume Pahissa, de qui aquest any se celebra el 125è aniversari del seu naixement, i Josep Soler, que enguany celebra el seu setantè aniversari.

Les estrenes de *Rosarium* del madrileny Enrique Muñoz, obra dedicada a l'OCC, i el *Poema per a corda* de Joan Josep Gutiérrez, com també la primera audició a Barcelona d'*Obertura en Verde* de Jorge Fernández Guerra, seran les obres que amb el *Concert per a clarinet* de Josep Soler integraran el programa del primer concert, titulat "Encontres", aquest 23 d'octubre (auditori del CCCB, 18 h).

El segon i tercer concerts, els dies 22 i 27 de novembre (auditori del CCCB, 21 h i 18 h, respectivament), i coincidint amb l'exposició "Literatura de l'Exili" al mateix CCCB, proposen el mateix programa titulat "Músics de l'Exili" amb obres de Jaume Pahissa, Robert Gerhard i Montserrat Montmany. Les *7 Faules de La Fontaine* de Xavier Benguerel —traduïdes al català pel seu pare, el poeta Xavier Benguerel— constituïran la segona part del concert, amb la col·laboració de Joan Borràs com a recitador.

Finalment, el 22 de desembre, a l'oratori de Sant Felip Neri (21 h), s'hi interpretaran obres de Jaume Casellas, Joan Rossell i Francesc Juncà, que van ser mestres de capella a la catedral de Toledo. Aquest fet històric palesa la importància i el reconeixement dels mestres de capella catalans durant el segle XVIII a la Península.

TANGENTS

Recitals de piano

Un dels capitals del país, a més dels cantants, és el bon nombre d'excel·lents concertistes de piano que tenim. A poc a poc, els festivals van descobrint que un bon recital de piano o un concert d'orquestra amb solista de piano amb els nostres pianistes tenen suficient atractiu.

Enguany hem vist com el Festival de Cadaqués ha ofert un recital de Miquel Farré; el de Begur un de Ramon Coll; el de Camprodon un d'Albert Attenelle; Llivia i Moià un d'Albert Guinovart; Vladislav Bronevetsky ha estat fidel un any més a Sant Fruitós i Sant Pere de Rodes ha convocat Eulàlia Solé. També altres festivals han donat la mà a intèrprets en ascens, com ha fet el Festival Pau Casals del Vendrell en programar Daniel Ligorio en un concert amb orquestra; Peralada ha comptat amb Jordi Masó; El Convent de Blanes ha acollit Katia Michel i els Concerts de Mitjanit de Sitges, Alex Alguacil.

Segur que tots aquests festivals han fet un balanç positiu d'aquestes actuacions. Només cal que l'exemple s'escampi i que l'any vinent no hi hagi festival sense un recital de pianista nascut, vinculat o format aquí.

Ara que el país disposarà ben aviat de tres sales de cambra: la del Palau, la de l'Auditori Winterthur i la propera inauguració de la sala de Cambra de l'Auditori, no semblaria difícil organitzar una sèrie de recitals de piano en què també es tingués en compte de programar els compositors del país. Àdhuc la sèrie es podria salpebrar amb algun nom solvent que vingués d'altres països, sempre que hi hagués la contrapartida d'intercanviar aquesta actuació amb algun dels intèrprets d'aquí. Cal modificar l'hàbit de només importar, tot completant-lo amb la projecció a l'exterior dels nostres intèrprets i de la nostra música. Som compradors. Tenim les armes per exigir una torna.

per JORDI MALUQUER

CONVOCATÒRIES

CURSOS 2005-2006 DE L'ESCOLA DE MÚSICA JOAN LLONGUERES. Formació permanent del professorat en el mètode Jaques-Dalcroze, primer i segon nivell, d'octubre de 2005 a maig de 2006. El curs és adreçat a músics i ballarins professionals, mestres especialistes i altres pedagogs que vulguin aprofundir en aquest mètode. Rítmica Dalcroze i la seva aplicació en l'ensenyament Infantil i Primària, per Aurora Mané, els dies 7, 8 i 9 d'octubre de 2005. Trobada de participants en el curs de formació Jaques-Dalcroze, els dies 22 i 23 d'octubre de 2005. Pedagogia de la improvisació, per Àlex Blanco, dies 20, 21 i 22 de gener de 2006. Cantar i animar amb cançons per a infants, per Toni Giménez, el dia 4 de febrer de 2006. Altres cursos: Rítmica Jaques-Dalcroze, Llenguatge musical, Instruments (piano, flauta travessera i de bec, clarinet, trombó, guitarra, violí, violoncel, viola i saxo), Dansa expressiva i creativa, i cursos per a adults. Més informació: Institut Joan Llongueres. Sèneca, 22. 08006 Barcelona. Tel.: 93 217 18 94. Fax: 93 416 14 48. A/e: info@joanllongueres.com. Internet: <www.joanllongueres.com>.

52è CONCURS INTERNACIONAL D'EXECUCIÓ MUSICAL MARIA CANALS DE BARCELONA. Essent el seu director artístic Carlos Cebro i dedicat al piano, se celebrarà al Palau de la Música Catalana de Barcelona entre els dies 4 i 16 de maig de 2006. Hi poden prendre part tots els pianistes entre 18 i 32 anys el dia 1 de gener de 2006. Els concursants que hagin pres part en anteriors edicions del Concurs, poden presentar-s'hi novament, llevat que hagin obtingut el primer premi en la mateixa branca i es limita el nombre de concursants a 100. També es poden obtenir beques d'allotjament. El Concurs constarà de dues proves eliminatòries i una prova final amb orquestra. S'atorgaran tres premis: 9.000 euros, 4.500 euros i 2.500 euros, a més de medalles, diplomes d'honor i altres premis especials. El guanyador del primer premi farà un concert amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya la temporada 2006-07 i un finalista farà un recital de piano en el Festival Internacional de Música Concerts de Mitjanit del Port d'Aiguadolç de Sitges de 2007. La data límit d'inscripció és el dia 24 de febrer de 2006. Per a més informació i obres que cal preparar: Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals de Barcelona. Palau de la Música Catalana. Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Tel: 93 295 72 51. Fax: 93 295 72 09. A/e: e-mail: emariacanal@palaumusica.org. Internet: <www.palaumusica.org>.

Toti Soler, Premi Nacional de Música

El guitarrista i compositor Toti Soler ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Música de Catalunya, com a mèrits, segons consta en la informació institucional del *"conjunt de les seves edicions musicals de l'any 2004: els discos L'arxiver de Tortosa, de cançó popular amb la cantant i actriu Esther Formosa, Racconto, un recull de nades, i Guitarres i Cançons, una antologia de les seves obres instrumentals i cançons. El jurat també ha volgut reconèixer tota la seva trajectòria musical, tant individual com en col·laboració amb altres músics, especialment amb Ovidi Montllor, amb qui creà un tàndem indissociable"*.

Recordem la gira de recitals en homenatge a aquest cantautor i actor que va fer Toti Soler, amb l'esmentada Esther Formosa i el poeta Carles Rabassa a cavall dels mesos de març i abril, promogut per Ressons.

Toti Soler ha estat sempre un músic una mica a part en el món de la música catalana. Encara que de manera oberta s'ha mogut en l'àmbit de la Cançó, la seva condició bàsica d'instrumentista de la guitarra, i només ocasionalment de la veu, l'ha situat una mica com a *outsider*. Amb tot, i això és el més important, amb una obra de creació de gran rigor qualitatiu i amb un alè poètic de gran volada.

Pel que fa a la modalitat de ballet, el Premi ha estat atorgat a Marta Carrasco *"per la seva trajectòria com a intèrpret i creadora de dansa, de la qual caldria destacar la seva etapa en solitari 1995-2000, i les fructíferes col·laboracions que, d'aleshores ençà, ha realitzat a l'àmbit teatral i cinematogràfic"*. Altres premis han estat atorgats a Perejaume, arts visuals; i Sala Beckett, teatre.

El jurat estava presidit per la consellera de Cultura, Caterina Mieras, i en formaven part Anton Granero, Andrés Hispano, Jordi Jané, Assumpció Maresma, Dolors Ollé, Mari Carmen Palma, Glòria Picazo, Carme Pinós, Jordi Porta, Lluís Reales, Gemma Revuelta, Salvador Sunyer i Montserrat Duch. El lliurament dels premis, dotats cadascun amb 18.030 euros, tingué lloc el propassat 18 de setembre al TNC.

Estrena d'una cantata de García Morante a Varsòvia

El dia 30 de maig va tenir lloc a la Sala Lutoslawsky de Varsòvia l'estrena de dues obres del compositor i pianista barceloní Manuel García Morante, en un concert promogut per l'Institut Cervantes de la capital polonesa.

Es tracta de la cantata *Cantos de Don Quijote*, que ocupà la segona part i la *Sonata núm. 1 per a guitarra*. La primera és una composició per a baríton i guitarra de notable envergadura, escrita en un sol moviment i en la qual l'instrument constitueix el lligam en un context molt concertant en què la seva tasca té un notable protagonisme virtuosístic. Argumentalment, l'obra segueix l'ordre de la novel·la amb tota exactitud. La interpretació va ser a càrrec del guitarrista Àlex Garrobé i el baríton Luis Alberto Llaneza.

En la primera part va tenir lloc l'estrena de la *Sonata núm. 1 per a guitarra* dedicada a Narciso Yepes, arran de l'impacte produït per la mort del fill petit del qui va ser gran guitarrista. Completaren el programa, totalment dedicat a obra de García Morante, *Quatre cançons populars catalanes* i *Quatre cançons sefardites* en versió també d'aquest músic.

Àlex Garrobé va oferir uns quants dies després un concert a Hèlsinki en el qual va tornar a interpretar l'esmentada *Sonata núm. 1 per a guitarra*.

El protagonisme d'aquest refinat i elegant músic en aquestes dates prèvies a l'inici d'estiu es completà amb la presentació a Ciutat de Mallorca el dia 18 de juny, en el marc del cicle Estiu de Cultura -al Castell de Bellver-, del CD titulat *25 cançons tradicionals mallorquines*, en interpretació de la soprano illenca Maria Rosselló acompanyada al piano pel mateix García Morante.

Es tracta d'un projecte nascut fa força anys a iniciativa de la soprano també illenca Francisca Quart, la mort de la qual va estroncar. Ara s'ha reprès de la mà de la igualment soprano Maria Rosselló, deixeble de Myriam Alió i del mateix García Morante.

Es tracta de l'adaptació a l'àmbit de la música culta feta pel músic barceloní d'un recull de cançons mallorquines provinents de la música tradicional, en línia amb una trajectòria en la qual abans havia treballat cançons tradicionals catalanes, andaluses, sefardites i fins i tot japoneses.

García Morante en el seu dia endegà aquest encàrrec amb una gran il·lusió i amb el seu privilegiat rigor, encàrrec que ara ha acomplert fins a obtenir aquest excel·lent producte, que de fet constitueix una referència d'un elevat valor documental.

Albert Galimany

Un compositor català a les Amèriques

Imatge d'Albert Galimany (1928), extreta de la "Gasete de Vilafranca" del fons bibliogràfic del Museu de Vilafranca/Museu del Vi

FA TRENTA-DOS ANYS MORIA A PANAMÀ UN DELS MÚSICS I COMPOSITORS CATALANS DE RENOM. TOT I QUE LA LLUNYANIA —DES DE L'ANY 1910 VIVIA AL PAÍS CENTRE-AMERICÀ— L'HA FET UN PERSONATGE PRÀCTICAMENT DESCONEGUT A CASA NOSTRA, ENS HA SEMBLAT QUE VALIA LA PENA APROFITAR AQUESTA EFEMÈRIDE PER FER UN REPÀS DE LA SEVA BIOGRAFIA I DE LA SEVA OBRA. SOBRETOT PER POSAR SOBRE LA TAULA LA SEVA INTENSA I DECISIVA ACTIVITAT COM A DOCENT, COM A COMPOSITOR I COM A DIRECTOR AL PAÍS D'ACOLLIDA.

per JOAN CUSCÓ i CLARASÓ

Membre de la Societat Catalana de Musicologia

El dia 31 de desembre de 1890 va néixer a Vilafranca del Penedès un dels compositors catalans amb projecció dins la cultura contemporània: Albert Galimany i Pujol. Era fill d'Albert Galimany (campaner de l'església de la Trinitat) i de Concepció Pujol. Va fer els primers estudis musicals a Vilafranca i a Barcelona i després va emigrar a Panamà, país on va dur a terme tota la seva carrera professional com a director, professor i compositor. Va morir a Panamà el dia 20 de desembre de l'any 1973.

Les primeres nocions musicals les va adquirir al costat de l'organista i director de l'escolania de la parròquia de la Trinitat Antoni Espasa i Bargalló, el qual, a banda d'exercir aquestes tasques, escollia alguns dels escolans per ensenyar-los piano i llenguatge musical. Posteriorment va rebre formació al Conservatori de Barcelona amb Antoni Nicolau i Joan Lamote de Grignon.

El 1910 s'embarcà cap Llatinoamèrica com a director d'una companyia de sarsueles i d'operetes que hi va anar a fer-hi una gira. Amb motiu d'aquesta visita decideix instal·lar-se a Panamà: el 1911 va ser nomenat professor de piano al primer conservatori de música (Conservatorio de Música y Declamación) i des del març de 1912, en què hi va guanyar les oposicions (i durant un quart de segle), va dirigir (en sub-

stitució de Santos Jorge) la Banda de la República. Com a director es va proposar el millorament d'aquesta banda i hi va fer entrar diversos instrumentistes estrangers. Un periòdic feia la ressenya següent del primer concert de la banda amb Galimany com a director: "El estreno de Don Alberto Galimany, nuevo director de la Banda Republicana, superó anoche en el Parque Santa Ana á cuanto era de esperarse con la reorganización llevada á cabo (...). Ante numerosa concurrencia que a duras penas podía contener el parque, la que aplaudió entusiasmada é hizo repetir las piezas todas del selecto programa". Així mateix va ser director i fundador de diverses agrupacions musicals, entre les quals destaca la primera Orquestra Simfònica de Panamà; i va exercir la docència a l'Instituto Nacional.

El 1920 va dirigir la Banda Panamenya en la inauguració del Canal de Panamà (i com a nota curiosa podem dir que a bord del vaixell *Ancón* es van tocar l'*Himne nacional de Panamà*, la *Marxa panameña* —escrita per Galimany— i una sardana d'Enric Morera). El 1928 el govern nord-americà li va encarregar l'organització dels assaigs del repertori de música panamenya que la United States Army Band havia d'interpretar a les exposicions de Sevilla i de Barcelona de 1929. Amb aquesta formació va dirigir un primer concert

el dia 8 de setembre de 1928 a Washington. El 1931-32 va fer una gira per Colòmbia amb la Banda de la República i posteriorment va crear i dirigir una agrupació sorgida de la fusió de bandes militars de la zona del canal de Panamà.

Panamà era conegut com "el catalán" i com el "professor Galimani", essent-hi autor de múltiples obres, per les quals fou guardonat en diverses ocasions (per exemple a l'Exposició de Panamà). Ha estat considerat com una figura imprescindible en la consolidació de l'educació i la cultura musical de Panamà i com un bon compositor. I, de fet, la Banda Panameña (institució que ja té 136 anys i que dirigeix José Luis Cajal) encara interpreta avui les seves obres (peces imprescindibles i característiques del seu repertori al costat d'autors com Beethoven, Villa-Lobos, Bach i Rossini).

Va escriure moltes obres per a banda (marxes, valsos, pasdobles...) i algunes obres simfòniques, entre les quals podem esmentar la *Marcha panameña* (considerada una mena de segon himne nacional), el *Capricho típico panameño* (1928), la suite simfònica *Vasco Nuñez Balboa* (1941) i *Soldados de la independencia*.

Entre la seva producció també destaquen multitud d'himnes (del *Colegio Javier*, la *Marcha Somos los bomberos*, de l'*Escuela de Enfermería*, de l'*Escuela Normal Juan Demóstenes Eresomena...*) i el gènere que el va fer més popular, els *paseillos* (el "ritme *paseillo*" és una derivació del ritme del vals europeu, també conegut com a "valt del país" que se solia interpretar en recepcions i als salons de ball i que a partir d'esdevenir popular se'n va estendre la interpretació i se'n va crear una nova forma anomenada *paseillo festivo*). Aquestes obres eren i són interpretades per conjunts de cambra, bandes i orquestres i el podem considerar un gènere menor dins la música clàssica. Ja en els nostres dies molts dels *paseillos*, les *danzas* i les marxes de Galimany han estat recopilades els darrers anys en edicions sonores. Alguns títols d'aquest gènere que va escriure Galimany són: *Mercedes Zubieta*, *Amistad*, *Colombia y Panamá*, *Berta* i *Noche de amor*.

Directors d'orquestra/direccions personals (9)

Leonhardt

o una aproximació viva a Bach

GUSTAV LEONHARDT VA INTERPRETAR EL PAPER DE BACH EN UN FILM, I NATURALMENT L'INTERPRETA MOLT MÉS AMB LA FAMÍLIA DELS CLAVES, L'ORGUE I L'ORQUESTRA. QUAN EL SENTIS PARLAR DE BACH, LA IMMERSIÓ DEL PERSONATGE PREN UNA FORMA TREMENDA: VIU EN UNA CASA DE L'ÈPOCA I EN COL·LECCIONA INSTRUMENTS, HA ESTAT MOLTS ANYS ORGANISTA PARROQUIAL... EL CONEIX TAN BÉ I S'HA HAGUT D'INTENTAR POSAR TANT EN LA SEVA PELL, QUE A VEGADES, TANCANT ELS ULLS, ET FA LA SENSACIÓ QUE L'INTERLOCUTOR ÉS EL MATEIX JOHANN SEBASTIAN BACH. ÉS CLAR QUE CAL LA FOSCOR OCULAR, PERQUÈ PEL QUE SABEM, BACH ERA MÉS AVIAT GRASSONET, MENTRE QUE LEONHARDT ÉS PRIM COM UN FILFERRO I EL SEU POSAT –I FINS I TOT UN VESTIT AMB ARMILLA I RELLOTGE DE BUTXACA– RECORDA MÉS EN GARY COOPER, FRANCA-MENT.

per ANTONI BASTISTA

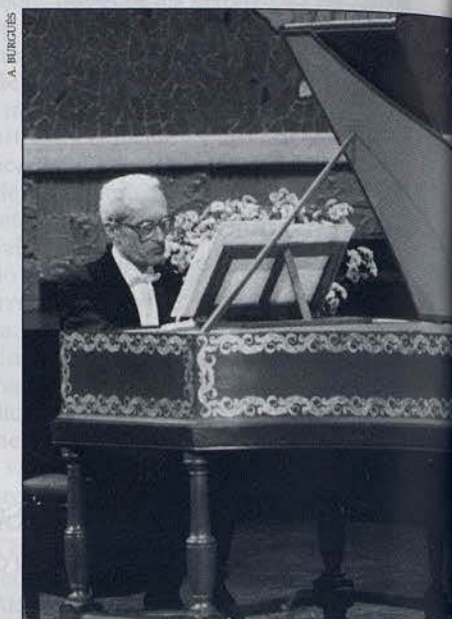
Va ser Wanda Landowska qui va recuperar el clave com a instrument actual. El clave havia passat a les golfes en ser substituït per nous instruments de teclat que sobre el paper s'anaven millorant els uns als altres. Landowska va tenir la genialitat de replantejar-se el paper del que ha deixat de ser vell per esdevenir antic, i que tot té una funció, no diguem ja la diferència de sonoritat. Amb el clave manant, també altres instruments es van recuperar, i amb ells el concepte d'orquestra barroca, que és on el clave excel·leix perquè se l'escolta sense entrar en desiguals competicions d'intensitats i timbres. Leonhardt va seguir Landowska, de la qual es confessa admirador, i va estendre els seus coneixements també a l'ensemble de cambra. La diferència principal que Leonhardt va establir amb Landowska va ser de principi: ella tocava el clave amb tècnica pianística; Leonhardt va recuperar la tècnica que també havia anat a parar al bagul dels mals endreços.

Gustav Leonhardt té un amplíssim repertori de Bach, segurament és qui més l'ha interpretat i enregistrat en diversos formats. Tot i que forma part dels genis hostils a l'enregistrament, té una quarantena de referències amb el bo i millor del mestre, sol i en col·laboracions tan extraordinàries com les

dels concerts per a clave amb Harnoncourt. També té un repertori barroc molt ampli, i, a diferència d'altres, com l'esmentat Harnoncourt, no ha volgut traspasar-lo gaire. Incursions en Mozart i pràcticament res més cap aquí, si fem excepció d'un Stravinsky al principi de la seva carrera.

La seva manera de dirigir està impregnada del seu respecte per la matèria primera, com diuen els gastrònoms ara que les cuines han esdevingut laboratoris de transformació alquímica. Conduïx grups reduïts, amb instruments de possibilitats limitades de potència, de molt complicada afinació. La seva direcció és més la quironòmica gregoriana que la de qui empunya la batuta, va més a la frase que al compàs, i el concepte de dinàmiques és vist amb una altra òptica que la de mirar des del romanticisme endavant.

Gustav Leonhardt, diria, té la idea que la seva introspecció de Bach es manifesti plenament en la seva interpretació: com ho faria Bach? Doncs ho intentaré fer així. Va més enllà de la filologia, que naturalment hi és, però la depassa. Podríem dir, doncs, que Leonhardt interpreta, segons les seves llums, que no són poques, a la manera de Johann Sebastian Bach. Aquesta

hipèrbole d'exigència es manifesta, d'entrada, en la tècnica, en referir-nos als teclats. Ja coneixem les llegendes que circulen sobre els prodigis que feien els dits de Bach i les lliçons de digitació que impartia per fer possible que toquessin fins i tot els menys agraciats per la mare naturalesa; Leonhardt, per començar, té uns dits ergonòmics, llargs i fibrosos, que han fet molt de fúting per tartans de fusta i d'ivori.

Sobre aquest substrat, Leonhardt és un tossut del fraseig. La música de Bach s'ha de saber "dir" neta –la de Bach i la de Mozart no toleren taques. Han de sonar totes les notes, per petites que siguin en el temps, però en la justa mesura temporal que se'ls ha adjudicat... I han de sonar els silencis en igual i exacta proporció. En Bach els compasos són pentagrames de línies verticals, poca cosa més. L'important és la frase. I, assegurat el pòsit material, l'imprescindible exercici de transcendir-lo, l'anar més enllà, la metafísica. Bach era essencialment una bona persona, pel que sabem de les excel·lents biografies que han anat sortint, i aquest atribut en vies d'extinció ja és una pista, que hem de contrapesar amb algun brot de mal geni. Tot això és a les seves partitures i ha de ser-hi, en la seva execució.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Concerts Familiars al Palau III Temporada 2005-2006

Bim bom, nadons al Palau

**Taller espectacle
de 0 a 12 mesos**

15, 16 i 29 d'octubre de
2005, 11 h i 12:30 h

Intèrprets:

COMPANYIA KAMALUNDU

direcció: MARTA FIOI

Participants en el taller:

el nadó, acompanyat d'un
o dos adults

Palau de la Música Catalana.

Petit Palau

Preus: 20 € i 25,50 €

En Jan Titella

Edat: 2 a 7 anys

4 de febrer de 2006, 17 h i
18:30 h

5 i 12 de febrer de 2006,
11 h i 12:30 h

Intèrprets:

CENTRE DE TITELLES
DE LLEIDA

Text:

JOAN-ANDREU VALLVÉ

Música: POIRE VALLVÉ

Palau de la Música Catalana.

Petit Palau

Preu: 9 €

La volta al món amb 80 instruments de percussió

Per a totes les edats

27 de novembre de 2005 i
19 i 26 de març de 2006,
12 h

Intèrprets:

PERCUSSIONS DE
BARCELONA

Teclats: JORDI VILAPRINYÓ

Guió i presentació:

CARLES LOBO

Palau de la Música Catalana.

Sala de Concerts · Preu: 9 €

El fantasma del Palau

Per a totes les edats

15 i 29 de gener de 2006,
12 h

Intèrprets:

FACTORIA MASCARÓ

Direcció musical:

JOAN FIGUERES

Direcció:

JOAN SERRA i

QUIM SERRA

Palau de la Música Catalana.

Sala de Concerts

Preu: 9 €

L'orquestra va de festa

Per a totes les edats

19 de febrer de 2006,
11 i 12:30 h

Intèrprets:

ORQUESTRA SIMFÒNICA
JULIÀ CARBONELL DE LES
TERRES DE LLEIDA

Direcció:

ALFONS REVERTÉ

Companyia: LAZZIGAGS

Direcció: ORIOL ÚBEDA

Palau de la Música Catalana.

Petit Palau · Preu: 9 €

Informació i venda:

Tel.: 902 442 882 · Fax: 932 957 208
horari de dilluns a dissabte de 10 a 21 h

a/e: taquilles@palaumusica.org

Venda d'entrades per internet: www.palaumusica.org

organitza:

amb la col·laboració de:

FUNDACIÓ
ORFEO CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

EL PAIS

PALAU MÚSICA CATALANA
BARCELONA

EL PRIMER PALAU

Deu anys de promoció professional

El Primer Palau ha estat una iniciativa nascuda amb la voluntat manifesta d'incidir en aquest repte encara pendent, malgrat molts esforços que es menen arreu de manera aïllada, entre els quals el mateix d'aquest cicle.

En tot cas, deu anys de vida de la iniciativa no han passat debades i el centenar d'intèrprets que n'han estat protagonistes –anàvem a escriure beneficiaris– constitueixen el testimoni més eloqüent que quan hom fa les coses amb convicció i amb uns objectius molt precisos, els resultats esdevenen inexorables.

El Tema que proposem en aquest número no pretén altra cosa que esdevenir una mena de radiografia o de visió a contrallum que permeti mostrar la realitat en els perfils més precisos.

I en aquest sentit, tot indica que el cicle ha complert amb escreix, i alhora amb naturalitat, les millors expectatives possibles.

Si en el primer article les dades –dimensió

quantitativa– són molt clares, en el segon les opinions dels més directament implicats –intèrprets–, però també dels membres dels jurats confirmen que el model posat en marxa en el seu dia conté unes considerables dosis d'ido-neïtat amb l'objectiu de col·laborar a la promoció dels joves intèrprets i afavorir-ne l'envolament professional.

Hi ha una unanimitat absoluta en els grans conceptes i hi ha també una coincidència plena en el detall. A redós del fet individualitzat de la primera actuació al Palau, que es correspondria amb el "què", hi ha així mateix un "com" molt ric i conseqüent. Un "com" fet d'atencions, de suficiència de recursos de tota mena, de garantia de nivells d'assistència satisfactoris, de capacitat per crear un ressò adient, i d'organització ben greixada i eficient.

Dissortadament, tots aquests són elements que no sobren en el món dels inicis de trajectòries professionals, i això justifica aquest judici unànim al qual ens acabem de referir.

Una dècada de suport als joves intèrprets

UN LEMA PRECÍS I SIGNIFICATIU, EL PRIMER PALAU, QUE FA REFERÈNCIA AL DEBUT A LA NOSTRA SALA DE CONCERTS DE JOVES INSTRUMENTISTES I CANTANTS SELECCIONATS ENTRE LES SOL·LICITUDS REBUDES A PARTIR D'UNA ÀMPLIA CONVOCATÒRIA DE LA FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA. UNA RESPOSTA CONSIDERABLE, PROGRESSIVAMENT ASCENDENT EN QUANTITAT I QUALITAT, QUE HA POSSIBILITAT LA PRESÈNCIA A L'ESCENARI DEL PALAU, DURANT DEU ANYS, DE MÉS D'UN CENTENAR DE JOVES MÚSICS. UNA OFERTA MUSICAL SINGULAR, ESTRUCTURADA EN UN CICLE ANUAL DE QUATRE CONCERTS, DOS DELS QUALS AMB COL·LABORACIÓ ORQUESTRAL, AMB UNA PROGRAMACIÓ COHERENT I VARIADA, ADIENT PER ATREURE UN PÚBLIC SERIÓS I ENTUSIASTA, CONSCIENT D'ASSISTIR A UNA FESTA MUSICAL MÉS QUE NO PAS A UNA DESFILADA FREDA I RUTINÀRIA DE JOVES DEBUTANTS.

per LLUÍS MILLET

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música va emprendre aquesta aventura moguda per una doble motivació: d'una banda, un imperatiu moral de suport a aquells que inicien la seva trajectòria musical i que representen l'avenir de la professió musical; de l'altra, l'aspiració a promoure activitats musicals adreçades a totes les menes de públic i a tots els segments generacionals. D'entrada, el nou cicle comportava certes incògnites i presentava algun risc: entre d'altres, l'interrogant de la resposta del públic, indispensable per justificar els esforços dels organitzadors. En aquest sentit, cal dir que des del primer moment els resultats van superar les expectatives més prudents, ja que el cicle va motivar un públic no només quantitativament acceptable, sinó també atent, entusiasta i seriós.

Potser el secret d'aquesta resposta positiva s'ha basat en l'interès d'una programació ambiciosa, plural i poc repetitiva (des dels compositors barrocs i els grans concerts clàssics i romàntics fins als creadors consagrats del segle

XX i els compositors catalans actuals) i en una tria variada i equilibrada dels instruments seleccionats, dels més bàsics als més excepcionals.

En aquest sentit, ens sembla oportú remarcar la presència en la programació, juntament amb les obres més emblemàtiques del repertori clàssic i romàntic, dels noms de Debussy, Ravel, Prokófiev, Bartók, Xostakóvitx, Martinu, Villa-Lobos, Milhaud, Poulenc, Piazzolla, Ligeti, Lutoslawski o Berio; quant als compositors catalans, a més d'Albéniz i Granados, cal esmentar la presència de Frederic Mompou, Manuel Blancafort, Xavier Montsalvatge, Manuel Oltra, Joan Guinjoan, Jordi Cervelló, Francesc Taverna-Bech, Salvador Brotons, Agustí Charles, Antoni Olaf Sabater, Moisès Bertran i Francesc Teixidó.

Pel que fa als instruments representats, òbviament han prevalgut els instruments bàsics: piano, violí i violoncel. En una franja mitjana se situen els clarinetistes, cantants, flautistes i guitarristes, i també hi ha tingut presència de forma més espaiada l'oboè, fagot, saxòfon, arpa, trompeta, orgue, clavicèmbal, acordió i percussió. Finalment, en les dues darreres convocatòries hem vist amb satisfacció la presència de dos quartets de corda, la formació més difícil i selectiva de l'especialitat, que fins al moment havia estat una assignatura pendent del cicle.¹

El disseny d'El Primer Palau ha estat pensat primordialment com un petit cicle de concerts públics amb una programació coherent des del punt de vista concertístic, adient per incentivar l'interès dels melòmans exigents, i una representació equilibrada de diverses modalitats instrumentals. Sense contradir aquesta funció, des de la primera edició s'hi ha afegit la concessió d'uns premis entre els participants, amb una dotació econòmica progressivament important. Es tracta d'un concurs –si es pot dir així– atípic, per la diversitat dels repertoris interpretats i dels instruments representats, i que permet als participants d'abocar-se al plaer de fer música, amb l'estímul del contacte amb un públic molt receptiu, sense la sensació incòmoda d'estar competint.²

Des de la sisena temporada, l'any 2001, el generós patrocini de Mitsubishi Electric ha obert noves perspectives i possibilitats a l'expansió d'El Primer Palau, amb més possibilitats de difusió, que s'han sumat al prestigi que el cicle ha anat guanyant progressivament, una dotació dels premis generosa i important, una major incidència en la promoció

ES TRACTA D'UN
CICLE QUE PERMET
ALS JOVES INTÈRPRETS
ABOCAR-SE AL PLAER
DE LA MÚSICA.

Daniel Ligorio i José Menor (dreta)
van obtenir ex aequo el Premi El Primer Palau
en la primera edició l'any 1996

concertística dels intèrprets premiats (El Primer Palau en Gira) i la solemnitat i envergadura del concert de cloenda, amb la proclamació del veredict del concurs i l'actuació amb orquestra dels intèrprets premiats la temporada anterior.

Això ha coincidit amb un perceptible augment qualitatiu dels participants, que es correspon amb l'evolució bàsicament positiva del país quant a la formació, amb la seriosa dedicació a la música dels joves estudiants i amb les possibilitats creixents d'accedir a prestigiosos centres docents de l'estranger. En aquest sentit, voldríem remarcar el fet que, en una època de clara recessió de la música clàssica entre les preferències dels joves —un fenomen d'abast general—, augmenten paradoxalment al nostre país els joves que tenen el coratge d'apostar per un projecte professional en el món de la música amb la màxima serietat i dedicació, tot fent prevaler la seva vocació per assumir el repte de la gran competència que regna arreu tant en el terreny concertístic com en els altres àmbits professionals.

Quan es publiqui aquest article ja s'haurà celebrat el primer concert de la desena edició d'El Primer Palau. Aquest desè aniversari representa una fita simbòlicament significativa en relació amb la consolidació del cicle i l'augment del seu prestigi. L'esdeveniment serà degudament realçat amb un increment notable de la dotació dels premis, la concessió d'un premi especial atorgat per la crítica barcelonina, la creació de la figura de president d'honor del cicle, que ha acceptat un artista tan rellevant com Daniel Barenboim, la publicació d'un llibre resum de la història d'El Primer Palau i, finalment, la celebració d'una taula rodona (26 de setembre a les 19.30 h) sobre la promoció dels joves músics; de fet, el mateix objectiu del cicle.

EL DESÈ
ANIVERSARI
REPRESENTA UNA FITA
SIGNIFICATIVA DE LA
CONSOLIDACIÓ DEL
CICLE.

Òbviament, aquest escrit reflecteix la il·lusió i el convenciment amb què la Fundació ha dissenyat i organitzat El Primer Palau, un fet que no ha impedit un seguiment minuciós del seu desenvolupament per intentar optimitzar-ne els recursos i corregir els detalls millorables. En tot cas, estem satisfets de la singularitat i l'atractiu del model: un cicle en què la principal gratificació per als seus participants radica en l'oportunitat d'actuar en la carismàtica sala del Palau, de gaudir de la comunicació amb el públic per sobre de qualsevol altre incentiu, sense tenir la sensació de competir, sinó només amb el privilegi de gaudir fent música.

NOTES:

1. Tot al llarg d'aquestes 10 temporades hi han actuat 121 joves músics, en les modalitats següents: **participacions individuals** de piano (52), clavicèmbal (1), orgue (1), violí (18), viola (2), violoncel (9), flauta (3), oboè (2), clarinet (5), saxòfon (1), fagot (1), trompeta (1), arpa (2), guitarra (4), cant (7), acordió (2), percussió (1). **Conjunts de cambra:** duo de pianos (2), duo de violí i piano (1), duo de violoncel i piano (1), duo de flauta i piano (1), duo de clarinet i piano (1), duo de guitarres (1), quartet de saxòfons (1), trio de clarinet, violoncel i piano (1), quartet de corda (2).

2. Han estat premiats els intèrprets següents. **1996:** Daniel Ligorio, piano (Premi El Primer Palau *ex aequo* 1996), José Menor, piano (Premi El Primer Palau *ex aequo* 1996), Arnau Tomàs, violoncel (accèssit). **1997:** Josep Sancho, clarinet (Premi El Primer Palau *ex aequo* 1997), Mariona Vicens, piano (Premi El Primer Palau *ex aequo* 1997), Anna Colàs, violoncel (menció honorífica), Trio Kronos (Carles Pertegaz, José Mor i Jordi Torrent) (menció honorífica). **1998:** José Enrique Bagaria, piano (Premi El Primer Palau 1998 *ex aequo*), José M. Fernández, violí (Premi El Primer Palau 1998 *ex aequo*), Duo de clarinet i piano format per Isaac Rodríguez i Mireia Fornells (menció honorífica), Javier Perianes, piano (menció honorífica), Manuel Porta, violí (menció honorífica). **1999:** Benjamin Scherer, violí (Premi El Primer Palau 1999), Antoni Adsuara, clarinet (accèssit), Daniel Blanch, piano (accèssit), Katia Michel, piano (menció honorífica). **2000:** Lluís Rodríguez Salvà, piano (Premi El Primer Palau 2000 *ex aequo*, medalla d'or), Felipe Rodríguez, violí (Premi El Primer Palau 2000 *ex aequo*, medalla d'or), Svetlana Tovstukha, violoncel (accèssit, medalla d'argent), Emilio González Sanz, piano (menció honorífica, medalla de bronze), Enric Martínez-Castignani, baríton (menció honorífica, medalla de bronze). **2001:** Cristo Barrios, clarinet (Premi El Primer Palau 2001, medalla d'or), Karina Azizova, piano (accèssit, medalla d'argent), Roberto Casado, flauta (accèssit, medalla d'argent), Moisès Fernández Via, piano (accèssit, medalla d'argent), Marc Oliu, violí (accèssit, medalla d'argent). **2002:** Elena Mikhaïlova, violí (Premi El Primer Palau 2002, medalla d'or), Javier Arocena, acordió (accèssit, medalla d'argent), Joan Marc Pino, percussió (accèssit, medalla d'argent), Juan Carlos Rodríguez, piano (accèssit, medalla d'argent), Àlex Vicens, tenor (menció honorífica, medalla de bronze), Pável Gomziakov i Plamena Mangova, duo de violoncel i piano (menció honorífica, medalla de bronze). **2003:** Laura Ruiz, clarinet (Premi El Primer Palau 2003, medalla d'or), Jordán Tejedor, violí (accèssit, medalla d'argent), Maria Jesús Àvila (accèssit, medalla de bronze), Laia Puig, violí (accèssit, medalla de bronze). **2004:** Juan de la Rubia, orgue (Premi El Primer Palau 2004, medalla d'or), Cuarteto Arcus (accèssit, medalla d'argent), Horacio Lavandera, piano (accèssit, medalla d'argent), Gerardo Ubaghs, violí (accèssit, medalla d'argent).

Debutar al Palau, el gran al·licient

EL PRIMER PALAU ASSOLEIX AQUEST ANY LA DESENA EDICIÓ. HAN ESTAT DEU ANYS DE SELECCIONS, CONCERTS, APLAUDIMENTS I, SOBRETOT, D'IL·LUSIONS: LES DE DESENES DE JOVES INTÈRPRETS QUE HAN ACOMPLERT EL SEU SOMNI DE SENTIR-SE ESTRELLES PER UN DIA SOBRE UN ESCENARI PRIVILEGIAT, EL DEL PALAU DE LA MÚSICA. ALGUNS ARA JA SÓN ARTISTES CONSOLIDATS, PERÒ TOTS RECORREN AMB UNA BARREJA DE NOSTÀLGIA I RECONeixEMENT EL SEU PAS PER AQUEST CERTAMEN I LA GRAN OPORTUNITAT QUE VAN TENIR AL SEU ABAST.

per NÚRIA PELÁEZ

El somni de qualsevol artista és poder arribar al més alt de la seva disciplina. En el cas de la música, potser una de les fites més perseguides és poder tocar en un escenari de luxe. Alguns joves privilegiats van assolir aquesta fita abans del que es pensaven, de la mà d'El Primer Palau. *"És una experiència inoblidable que no puc explicar amb paraules perquè és una experiència interior i musical, el fet de veure el Palau del revés: sempre el veus com a espectador i passes a veure tu els espectadors i tot l'entorn arquitectònic al teu voltant... És com un somni."* Així resumeix la seva experiència en El Primer Palau el pianista Daniel Blanch, que hi va participar en l'edició de 1999. Com ell, desenes de joves promeses han passat per un certamen que, en molts casos, ha donat una gran embranzida a la seva carrera. Tots recorden amb nostàlgia com van decidir d'apuntar-se en El Primer Palau. *"Em vaig assabentar de la primera edició del concurs massa tard i no m'hi vaig poder apuntar, així que vaig estar molt pendent de la segona edició"* —explica el clarinetista Josep Sancho, que va participar-hi el 1997—. *"Quan era estudiant vaig ser una persona bastant «participant», no per gust, perquè com tots els músics odio bastant els concursos, perquè és una situació d'estrès molt ridícula, però és un dels pocs mitjans que tenim d'anar cap amunt, especialment els qui toquem instruments que no són gaire solistes i ho tenim una mica més difícil. Aleshores jo ni sabia que era un concurs; m'hi vaig apuntar pel fet de tocar al Palau i per la possibilitat de tocar com a solista amb una orquestra."* La varietat d'El Primer Palau va ser una de les coses que més els va animar a participar-hi: *"Em va cridar molt l'atenció el fet de competir —si es pot dir així— diferents instruments entre si i amb diferents agrupacions o modalitats de concert (recital, amb orquestra simfònica, de cambra...) —destaca l'organista Juan de la Rubia—. Em va semblar un repte que seria difícil de comparar amb la resta, cosa que treu molta por a l'hora d'enfrontar-se a un públic i un jurat exigent. En El Primer Palau vaig trobar un certamen diferent en el qual es combi-*

naven les modalitats de concert i concurs, de manera que és molt més complet i molt menys competitiu, i això comporta una actitud molt diferent a l'hora de sortir a l'escenari."

En la majoria dels casos, els participants d'El Primer Palau consideren aquest certamen com una fita que va marcar un abans i un després en la seva carrera. Artistes ja consolidats, com el baríton Enric Martínez-Castignani, recorden amb molt d'afecte aquella experiència: *"Jo venia de fer un postgrau de dos anys a Alemanya i quan vaig arribar aquí, El Primer Palau va ser una de les maneres d'obrir-me una mica de mercat i de tornar a entrar, després de la marxa, al mercat musical i de concerts del país. L'experiència va ser molt bona —explica el baríton—. Sobretot recordo el concert, que vam fer al Palau amb Josep Surinyac; vam interpretar el Dichterliebe de Schumann i una ària d'òpera de Rossini, l'autor que més he cantat. L'experiència va ser molt maca i impressionant, perquè va ser la primera vegada que vaig cantar al Palau, i a més en un recital, sol. Després he tingut l'ocasió de cantar-hi moltes vegades més però més en oratori, amb més gent."* Estrenar-se al Palau de la Música és una experiència inoblidable per a qualsevol artista, però encara més per als joves que donen els seus primers passos damunt dels escenaris. Al pianista Daniel Blanch se li il·lumina els ulls quan li demanen pel seu primer concert al Palau. *"L'experiència va ser fantàstica, increïble, magnífica. Des de petit venia a la sala del Palau. I pensant no només en el gran conjunt arquitectònic, sinó en la música i els grans músics que han passat per aquesta gran sala... Quan arriba el moment i et sents suficientment preparat per poder tocar, quan et donen l'oportunitat, és magnífic."* Una sensació molt similar és la que té el clarinetista Josep Sancho: *"Com molts dels qui hi hem participat, era la primera vegada que tocava al Palau i va ser una experiència impressionant. Aleshores encara no hi havia l'Auditori, i el Palau és un marc incomparable, perquè dels auditoris que conec és el més bonic amb diferència, i per a un català tocar al Palau és un somni —remarca Sancho—. Jo ja havia tocat abans com a solista amb orquestra, però recordo molt gratament aquell concert. Els nervis se me'n van anar en sortir a l'escenari, i a més va ser el primer concert que vaig tenir amb tant de públic. Com que no tens experiència, ets una mica inconscient del que estàs vivint; simplement vaig anar allà i en vaig gaudir. Ara, com que sóc conscient del públic, la crítica, la premsa..., quan tinc un concert tinc una responsabilitat molt més gran."* Un altre clarinetista que va triomfar al certamen, el canari Cristo Barrios, demostra que tocar al Palau és un somni per a qualsevol músic, no només per als catalans: *"D'entrada, participar en el concurs va ser tot un regal. Sent tan jove, no entenia molt bé per què, després d'enviar una sol·licitud amb una gravació, m'oferien un concert com a solista amb una bona orquestra de cambra (Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra) i amb un director de reputació (Miquel Ortega) al mateix Palau de la Música Catalana... així, sense res més —confessa Barrios—. Recordo que vaig preparar aquella final com si en depengués la meua vida, perquè tot l'ambient creat al meu voltant despenia glamour i, és clar, un volia estar a l'alça-*

TOCAR AL
PALAU PER
PRIMERA VEGADA
"va ser un somni",
DIUEN.

Daniel Blanch, 1999

Josep Sancho, 1997

da de les circumstàncies. Tinc records inesborrables d'El Primer Palau: gran organització, gran equip humà... ens van fer sentir com a casa."

Tots els que han passat per El Primer Palau coincideixen en una cosa: és un concurs que no se sent com a tal. Quan els participants actuen al Palau, no més pensen en el nombrós públic que ha vingut a veure'ls, però ningú no es recorda que també hi ha un jurat que controla la seva actuació. Això dona al certamen una màgia especial. "Les sensacions que vaig tenir durant el concert van ser molt especials –explica l'organista Juan de la Rubia–. En cap moment de la meua actuació vaig sentir que estava competint. Això, però, va ser fruit d'un plantejament anterior al concert, ja que considero que haver de comparar instruments tan diferents és molt difícil, i vaig preferir gaudir d'aquell moment sense pensar en la competició, sabent que el vertader premi era estar en aquell lloc." Tot i això, sortir a l'escenari pensant en el públic potser posa l'artista encara més nerviós que si pensés en el jurat. "Recordo que abans de sortir a l'escenari, va ser un dels únics cops de la meua vida que pensava: «Jo me'n vaig d'aquí, no vull sortir», però més pel fet de sortir a l'escenari del Palau que pel jurat, perquè un cop a l'escenari a mi m'era igual que hi hagués o no un jurat –admet Martínez-Castignani–. Per a mi, hi havia un públic que havia vingut a sentir el concert i és el que els vaig donar, un concert. El fet de poder cantar un cicle com La mort del poeta de Schumann al Palau, per a mi ja era prou recompensa." En la mateixa línia, el clarinetista Cristó Barrios opina que "una de les grans virtuts d'El Primer Palau és que et fa sentir com una gran estrella, i amb això treuen el millor de tu. El tracte, la premsa, les entrevistes, les fotografies, el lloc, el públic... Del concert, recordo la meua primera gran multitud amb mi a l'escenari, és una sensació que, contràriament al que es pot pensar, et dona força. Recordo que en vaig gaudir molt, m'ho vaig passar molt bé i això el públic ho agraeix. Vaig notar el caliu del públic com mai l'havia sentit abans –rememora el jove canari–. Una altra de les grans virtuts d'El Primer Palau és que simplement no competeixes, només hi ha espai per a la música, per al mà a mà amb el públic. Jo en cap moment vaig pensar a guanyar un concurs, no per convicció, sinó perquè l'organització em va convèncer d'això creant una atmosfera de concert i no de concurs." El pianista Daniel Blanch ratifica les paraules de Barrios: "La cosa bona d'El Primer Palau és que estava tan preocupat per preparar-me per a un concert que en cap moment vaig ser conscient que realment estàvem fent un concurs. Per a mi, el premi te'l donen quan et diuen que toques al Palau. Jo ja tenia el

premi, per a mi la màxima recompensa era poder tocar allí. Quan vaig acabar de tocar, després de tot l'estrès de la preparació, vaig començar a ser conscient que també hi havia una espècie de concurs i que podies aconseguir més concerts i un futur més interessant." Un cas anecdòtic, en aquest sentit, és el del clarinetista Josep Sancho, que ni tan sols després de participar-hi sabia que El Primer Palau era un concurs: "Vaig tocar al Palau i vaig marxar a Londres. Estant vivint allà, em van trucar per dir-me que havia guanyat el concurs. Jo no sabia que era un concurs, sincerament pensava que el premi era poder tocar al Palau", confessa Sancho rient.

El millor d'El Primer Palau, com en tots els concursos, no és la dotació econòmica per als guanyadors, sinó les portes que els poden obrir. Almenys així ho creuen els protagonistes. "Per a mi, guanyar el Premi El Primer Palau va suposar tota una fita en les meves aspiracions personals i professionals –explica l'organista Juan de la Rubia–. En primer lloc, el fet de ser seleccionat per participar en aquest cicle ja comporta el gran premi de poder tocar en una sala tan important i amb tanta història com el Palau de la Música Catalana, i el fet d'haver-lo guanyat comporta poder repetir aquesta gran experiència. En segon lloc, el fet diferencial d'alguns instrumentistes com els organistes, que a cada lloc ens trobem un instrument diferent, fa que tocar l'orgue del Palau de la Música sigui especialment emocionant, per la qualitat de l'instrument, per la seva història i per tot el que simbolitza." Per al baríton Enric Martínez-Castignani, El Primer Palau aporta als joves artistes una important publicitat: "Surts a la «Revista Musical Catalana», molta gent coneix la notícia i et felicita, Catalunya Música grava el concert i el passa multitud de vegades per antena... Això està molt bé, és una molt bona propaganda per a l'interpret." Els participants valoren, sobretot, la possibilitat que els dona el certamen de tornar a repetir l'experiència de tocar per al públic, ja sigui al Palau o en altres sales catalanes. "Sens dubte, el concurs em va obrir moltes portes –reconeix Juan de la Rubia–. Per començar, el ressò que va tenir la consecució del premi ja és un bagatge i una porta oberta cap al reconeixement i perquè et puguin convidar a altres concerts en llocs diferents. Però sobretot, l'oportunitat de tocar un altre recital al Palau, o tocar un concert amb orquestra simfònica, és una oportunitat que no tota la gent té i que valoro molt especialment." El pianista Daniel Blanch també va tornar a tocar al Palau després del certamen, en

EL PRIMER PALAU
ELS VA OBRIR PORTES
PER ACONSEGUIR
ALTRES CONCERTS.

Juan de la Rubia, 2004

G. POCH

el cicle Els Diumenges del Palau. "Suposo que el fet que em coneguessin per mitjà d'El Primer Palau va servir d'ajuda per donar-me a conèixer i tornar al Palau per segona vegada –admet el jove músic–. El Primer Palau està evolucionant molt bé, perquè a més d'augmentar la remuneració econòmica, està augmentant els vincles amb altres cicles i organitzadors per poder donar a conèixer els artistes que s'han presentat en El Primer Palau. Això és el més important. Arran del concurs jo vaig aconseguir dos concerts, que ells mateixos em van organitzar, a Olot i al Vendrell, i va ser magnífic. Però també vaig aconseguir millorar el meu currículum i estar més ben vist, perquè guanyar un premi d'El Primer Palau sempre porta recompenses i altres actuacions a altres sales. Quan acabes la carrera estàs tocant en cicles que no estan gaire ben remunerats ni són especialment prestigiosos, i el més important d'El Primer Palau és que dona l'oportunitat als joves intèrprets de tocar en una gran sala que et serveix de plataforma per després, sense adonar-te'n, tocar en altres grans cicles." Com explica el jove clarinetista Cristo Barrios, "els concursos no resolen carreres, però ajuden a adornar-les. Aquest va ser el cas del meu pas per aquest gran concurs –comenta Barrios–. Vaig tocar quatre concerts per a clarinet i orquestra al Palau i vaig donar tres recitals en punts diferents de Catalunya, a més de la dotació econòmica. Crec que després de la meua participació en El Primer Palau tot això fins i tot ha millorat, la qual cosa em fa pensar que continua sent un certamen amb ambició de convertir-se en el concurs de joves promeses més important d'Espanya".

Aquest doble nivell d'El Primer Palau, com a concurs i com a cicle de concerts, diferencia el certamen de molts altres que omplen el calendari de les joves promeses que lluiten per fer-se un lloc en el complicat mercat de la música professional. Enric Martínez-Castignani considera que "hi ha molts concursos, però la utilitat dels concursos està bastant desfigurada perquè en la majoria preval un aspecte més econòmic i després, ni que guanyis el primer premi, ningú no t'assegura que tindràs un sol contracte ni faràs carrera ni res de res –lamentava el baríton–. De fet, si mirem quants primers premis de concursos estan fent carrera veiem que la majoria no; hi ha molts més que no s'han presentat o s'han presentat i no han guanyat cap premi". Castignani, amb una llarga experiència com a participant en aquest tipus de certàmens, creu que "el que sí que hauria d'haver-hi és més

concursos com El Primer Palau. En la meua carrera «concursística», de la qual em vaig jubilar fa tres o quatre anys, la majoria de concursos que he guanyat han estat de l'estil d'El Primer Palau, és a dir, el premi era un concert o una òpera, com el concurs de Budapest, on vaig guanyar el tercer premi. Aquests són els concursos que a mi m'han funcionat molt més, perquè els concursos dotats amb premi econòmic no m'han servit de res i dubto que tinguin una gran utilitat, excepte el Maria Canals, en què vaig guanyar el premi al millor intèrpret espanyol, o macroconcursos com l'Operalia, amb unes característiques molt diferents a les d'un concurs habitual".

Malgrat que no tots els concursos donen als seus participants tantes alegries com El Primer Palau, els joves intèrprets reivindiquen que s'han de fer tots els certàmens possibles per donar una oportunitat a aquestes fermes promeses musicals. Josep Sancho opina que "com més concursos millor, en el sentit que cada vegada és més difícil que els joves músics tinguin podis per tocar, i a més tan importants com el Palau. Sobretot a les edats a les quals la gent acostuma a presentar-se als concursos, el màxim lloc on arribes a tocar són ajuntaments, pobles..., on et pots trobar acústiques molt dolentes, pianos desafinats, o t'has de portar el faristol de casa. En El Primer Palau et sents atès, tens un camerino per escalfar, tens una persona que t'avisa quan has de sortir a l'escenari... Tens totes les comoditats pròpies del món professional", valora el clarinetista. El seu col·lega Cristo Barrios també creu que "totes les ajudes que es poden oferir als músics joves són importants, perquè és una professió molt sacrificada i amb escasses oportunitats. D'altra banda, quan les ambicions d'un instrumentista de vent, com és el meu cas, són les d'obrir-se camí com a solista i músic de cambra, com més premis guanyi, més oportunitats de concerts sorgiran –explica el jove músic canari–. Sempre he envejat la quantitat de concursos als quals poden accedir els pianistes o violinistes. El format d'El Primer Palau no només no és excloent, sinó que valora la interpretació i la música per sobre de la tècnica instrumental, i això és una virtut que escasseja en aquest món". En aquest sentit, l'organista Juan de la Rubia opina que "els concursos convencionals, aquells en els quals només t'enfrontes a un tribunal, comporten una sèrie de tensions no necessàries amb les quals un músic mai no s'enfrontarà en la seva maduresa musical, és a dir, tocar només per a gent especialista que es fixa sobretot en aspectes tècnics de l'instrument. Però en El Primer Palau també t'enfrontes (i no «confrontes») a un públic també crític, però que ve a gaudir de la teua interpretació, i per això també es valoren aspectes no tan tècnics, com són la manera de desenvolupar-se a l'escenari, el tracte amb el públic, que són aspectes igual d'importants".

Aquesta nova fornada de joves músics té molt clar el que vol, i per això es mostren molt crítics amb la difícil situació del mercat laboral musical. Creuen que no se'ls donen totes les oportunitats que es mereixen per demostrar la seva validesa artística. El pianista Daniel Blanch reivindica que "falten no només concursos, sinó més conscienciació, que aquí a Catalunya hi ha artistes molt bons i no se'ls valora prou. Jo no em sento prou valorat i conec molts companys meus de professió que moltes vegades se senten més valorats a fora que no pas aquí –es queixa Blanch–. Això és una pena, però aquí sempre ha passat, als or-

TOTS CREUEN QUE
EL PRIMER PALAU
ÉS UN CONCURS
MOLT DIFERENT
DELS ALTRES.

Enric Martínez-Castignani, 2000

Cristo Barrios, 2001

ganitzadors sembla que moltes vegades els interressi molt més un nom estranger, tot i que moltes vegades no en saben gaire sobre aquell intèrpret, però es pensen que pel fet de venir de fora són molt millor que els d'aquí, i això és un error molt gran. Molts cops he anat a sentir intèrprets estrangers que no coneixia de res i el seu nivell tampoc no era per llançar coets, i en canvi als d'aquí no se'ls donen les oportunitats suficients. Però amb cicles com El Primer Palau se'ls estan obrint les portes, perquè per exemple deu anys enrere era impossible tocar al Palau". El jove pianista afegeix que "sens dubte hi ha una manca de joves artistes en les programacions, això és el que vol fer El Primer Palau. Jo sempre penso que encara es podria potenciar molt més El Primer Palau; si els grans organitzadors de concerts s'interessessin pel cicle, no només en un àmbit català, sinó també espanyol, podria servir realment de plataforma important. Crec que ara ja comença a funcionar bé". Una de les principals reivindicacions dels joves artistes és la dificultat per accedir a les programacions dels grans teatres i auditoris, que normalment opten per noms més consolidats. Sobretot es troba a faltar un circuit que serveixi de pas entre els estudis i el nivell professional, de manera que els joves puguin donar-se a conèixer en acabar la carrera. "El que desmotiva els joves artistes actuals és com està el panorama de les programacions i com està el nivell professional en aquest país, on ets amateur o ets professional, però no hi ha un nivell semiprofessional – resumeix el baríton Martínez-Castignani-. Jo ara em dedico completament a fer concerts i òperes, però fins a arribar a aquest nivell les he hagut de passar «mòrades» i treballar molt i molt en el circuit més amateur, fent recitals bàsicament per tot arreu fins que vaig aconseguir ficar-me al Teatro Real de Madrid, i a partir d'aquí tot ha funcionat molt millor i ara estic en un nivell professional. Però entremig no hi ha res, i fins i tot dins del nivell professional hi ha certs sectors als quals és molt difícil accedir. Això és molt descoratjador per a la gent jove, sobretot si no estan preparats per ficar-se dins d'aquesta voràgine que és la interpretació musical. I per als instrumentistes encara pot ser més difícil que per als artistes vocals, perquè en un oratori hi ha quatre cantants, però en un concert per a piano i orquestra hi ha només un pianista." El clarinetista Cristo Barrios, per la seva part, creu que "això és un gran problema, sobretot a Espanya. Jo veig la diferència clarament perquè vinc d'estudiar a Londres i allí hi ha moltes més oportunitats per als joves, amb organitzacions que es dediquen exclusivament a ajudar joves artistes a sortir endavant. Aquesta tradició no existeix al nostre país i és una llàstima perquè hi ha molt de talent a casa perdent el temps". Tot i això, el seu

col·lega Josep Sancho entén la posició dels responsables dels grans escenaris, que no s'atreveixen a apostar pels nous valors. Segons Sancho, "el políticament correcte és dir que hi ha una manca de joves en les programacions, però també comprenc que les sales de concerts es deuen a un públic i sovint els artistes que es porten tenen molt de renom, són elits mundials, davant de joves que estan començant. Però si no fem l'esforç que aquests joves tinguin tribunes on donar-se a conèixer i estímuls forts per estudiar i intentar ser el número 1, tampoc no aconseguirem tenir músics d'elit de casa nostra – reclama el clarinetista-. Això és un peix que es mossega la cua. Penso que s'han de buscar més espais perquè els joves puguin accedir a escenaris importants, arreu de Catalunya i a Espanya. Moltes vegades els programadors només volen noms, que no sempre coincideixen amb la qualitat musical, i en canvi gent de gran qualitat, malgrat tenir un currículum brillant, té dificultats per accedir-hi. El món de l'art, com el futbol, viu molt del nom, i això és molt difícil de solucionar. Els programadors han d'arriscar, encara que ni tan sols és un risc, perquè abans de contractar-los poden fer moltes proves als joves músics."

Veient la qualitat de les actuacions dels participants en El Primer Palau durant aquests deu anys, és evident que els nous músics tenen cada vegada un nivell més alt. Aquests joves artistes estan molt orgullosos de la seva generació. "Vaig guanyar el concurs de Joventuts Musicals d'Espanya, abans d'El Primer Palau, i des d'aleshores he estat membre del tribunal –explica Josep Sancho-. Com a membre del tribunal et puc dir que el nivell dels joves està anant molt amunt. Hi ha queixes que cada vegada hi ha més joves que estudien música i això fa que el nivell baixi, però precisament perquè cada vegada més joves estudien música, la piràmide de dalt de tot és molt elevada. De fet, el concurs té com a límit els vint-i-tres anys, però gairebé sempre guanya gent de menys de vint anys, i això vol dir que el nivell puja. A més, hi ha una quantitat descomunal de músics que estudien a l'estranger; això fa anys era impensable." El també clarinetista Cristo Barrios coincideix a lloar el nivell dels seus contemporanis. "Segueixo amb curiositat les carreres de companys i veig que entren en grans orquestres a Espanya i a l'estranger, o que emprenen carreres meteòriques fora de les orquestres, i això m'omple d'orgull."

EL PRIMER PALAU
HA DEMOSTRAT LA
GRAN QUALITAT DE
LA NOVA GENERACIÓ
MUSICAL.

Jutjant nous valors

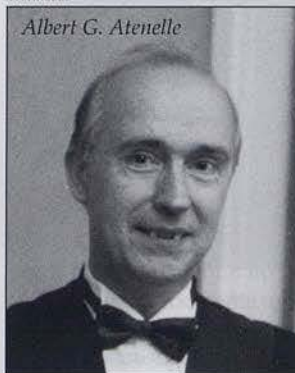
JUNTAMENT AMB ELS PARTICIPANTS I EL PÚBLIC, EL PRIMER PALAU TÉ ALTRES PROTAGONISTES IMPORTANTS: ELS MEMBRES DEL JURAT, QUE DESPLEGUEN LA TASCA NO GENS FÀCIL DE VALORAR LA QUALITAT D'AQUESTES JOVES PROMESES I DONAR SORTIDA A LES SEVES IL·LUSIONS D'ÈXIT.

per NÚRIA PELÁEZ

Malgrat que sovint els participants d'El Primer Palau obliden que estan competint, i pensen només en el públic, hi ha uns especialistes que segueixen la seva evolució amb un especial interès i actitud crítica. Són els membres del jurat, encarregats d'escollir uns guanyadors entre un grup de joves artistes d'evident qualitat i possibilitats de futur. La tasca no és gens senzilla, però per als membres del jurat també és un honor tenir la possibilitat d'ajudar a aconseguir les il·lusions d'aquestes joves promeses. Per això, els músics que han format part d'aquest jurat tenen un record especial d'aquesta experiència. "Participar com a jurat en un concurs és molt habitual en les meves activitats, però el d'El Primer Palau és un jurat especial perquè el concurs també és especial, té una fisonomia pròpia que s'aparta dels concursos habituals -reconeix el pianista Albert Giménez Atenelle, exmembre del jurat-. De fet, no és ben bé un concurs, sinó una convocatòria per a una presentació en públic i això el distingeix d'altres que s'anomenen pròpiament concursos. És una iniciativa important i que ha donat un resultat també molt important." El director Francesc Llongueres també coneix bé El Primer Palau, ja que va formar part del jurat en la primera edició, fa deu anys, i també en la darrera edició. A més, ha participat moltes vegades com a director de l'Orquestra Sinfonietta, acompanyant dels joves participants en alguns concerts. "Per a mi va suposar una cosa molt important i interessant: és un concurs que té un component de donar a conèixer els intèrprets que es presenten -valora el director del Festival de Cadaqués-. Per a ells és molt important, perquè el Palau és una sala increïble que impressiona tots els que fem allà el nostre primer concert. A més, El Primer Palau promou els participants, fa que els artistes puguin tocar amb una orquestra o donar-se a conèixer en altres llocs. El Primer Palau és com un trampolí, i ser jurat d'un premi d'aquestes característiques per a mi va significar una tasca que jo sempre he tingut molt dintre, promoure la gent jove."

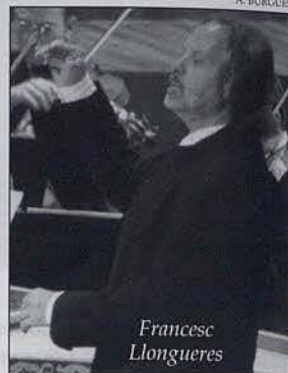
Per a Llongueres, "El Primer Palau ha aportat la possibilitat que els intèrprets joves puguin accedir directament, amb una selecció prèvia, a una sala absolutament emblemàtica i molt bonica, amb una història molt densa i brillant, i a més amb la possibilitat que aquesta sala estigui plena, cosa que tampoc no és habitual. Són condi-

P. BARCELÓ

Albert G. Atenelle

A. BURGÜES

Francesc Llongueres

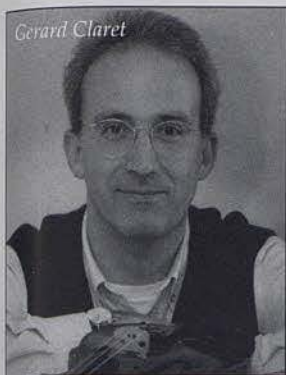
cions molt idònies i professionals, tant per la sala com pel volum d'assistència, i de vegades també s'hi afegeix la possibilitat de presentar-se amb orquestra, que és també un al·licient molt important i poc habitual". Un altre exmembre del jurat, el violinista Gerard Claret, també només té elogis per al certamen: "Sempre he declarat que El Primer Palau ha estat i continua sent una iniciativa fantàstica. Com a jurat, m'ha donat la possibilitat d'escollir joves talents i col·laborar en la seva promoció. Sens dubte, aquest concurs és un element de motivació molt important per als joves, pel que representa com a ocasió de tocar en un escenari reconegut com el Palau i, en ocasions, de solista amb orquestra", destaca Claret.

La gran qualitat i professionalitat que demostren els participants en les seves actuacions al Palau compliquen encara més la tasca decisòria del jurat. Albert Giménez Atenelle reconeix que "els artistes que s'hi presenten són molt bons. La crida que es fa està molt ben orientada i això fa que hi hagi un volum considerable d'aspirants a candidats, i penso que la selecció que es fa posteriorment està molt ben feta, perquè la gent que hi toca són realment molt bons. El jurat té problemes en aquest sentit perquè el nivell és alt i es tracta també de valorar artistes d'instruments diferents, i això també suposa un repte". Francesc Llongueres, per la seva part, destaca especialment l'alt nivell dels participants espanyols. "En El Primer Palau es presenten molts estrangers, i per tradició i possibilitats, el nivell dels músics que han estudiat a l'estranger sempre ha estat molt més alt. Però en aquest moment ens trobem molts solistes o molts components de tríos i quartets extraordinaris; fa deu o quinze anys no podíem imaginar que això existís. El nivell va augmentant, i això contribueix a favor d'El Primer Palau i altres manifestacions que pretenen donar a conèixer els joves." Gerard Claret ratifica les seves paraules: "No he pogut fer un seguiment de totes les edicions, però jo diria

que, seguint la línia general de Catalunya, el nivell d'El Primer Palau segueix una tònica creixent. Tot i això, en les edicions en què jo he participat, el jurat mai ha tingut problemes per posar-se d'acord, més aviat hi ha hagut unanimitat o grans majories en els veredictes." Francesc Llongueres creu que aquesta curiosa unitat del jurat ve per la mateixa naturalesa del certamen: "El que jo valoro d'El Primer Palau és el fet que vulgui ser un ajut, un trampolí. Això es nota en el jurat: en segons

ELS MEMBRES
DEL JURAT CREUEN
QUE EL NIVELL DELS
PARTICIPANTS CADA
ANY ÉS MÉS ALT.

Gerard Claret

quins concursos, en els jurats hi ha moltes baralles, hi ha molts parers i és molt difícil posar-se d'acord. En canvi, en El Primer Palau hi ha molta unanimitat, la gent pensa molt semblant perquè es va justament a potenciar que puguin sortir-se'n. La veritat és que en tots El Primer Palau que he viscut, com a component del jurat o com a director de l'orquestra, tots els partici-

pants que van a parar a la final són gent molt escollida i per tant gent d'una certa categoria. Mai no hem hagut d'acompanyar un solista que fos un fracàs; hi entren amb una bona selecció." Llongueres creu que "amb el pas dels anys s'ha notat que l'ensenyament musical ha millorat moltíssim, i fins i tot ara ve gent de fora i de l'estranger a estudiar a Barcelona. Són gent molt preparada que podrien participar en El Primer Palau. Perquè El Primer Palau tiri endavant és important que totes les nostres escoles de música, els conservatoris, l'ESMUC... siguin un foc important que atreu joves de tot el món, i això farà que El Primer Palau es vagi enriquint de gent cada vegada més bona."

Els membres del jurat viuen molt de prop l'ambient màgic existent entre els participants d'El Primer Palau, un ambient que ells mateixos coneixen molt bé perquè tots són músics i tots van haver d'obrir-se camí de joves, malgrat que a la seva època encara no existien oportunitats com El Primer Palau. Albert Giménez Atenelle reconeix que "els ingredients més habituals entre els participants són els nervis i la il·lusió. Il·lusió pel fet d'actuar on actuen, amb condicions molt idònies i professionals, i nervis, perquè professionalment també se'n passen". Gerard Claret creu que aquest ambient d'El Primer Palau "és molt diferent del d'un concurs de format tradicional, ja que, en aquest cas, s'assembla més a un concert. Això sí, amb tots els nervis que, dit de passada, són necessaris per crear la tensió que ajuda a connectar amb el públic. Solament cal aprendre a controlar-los, i El Primer Palau n'és una bona ocasió". Francesc Llongueres, acostumat a treballar amb joves músics, es mostra comprensiu amb els nervis dels participants. "Els que ens posem davant l'escenari sempre ens posem nerviosos, però l'interessant és poder controlar els nervis, i fins i tot utilitzar aquests nervis –recomana Llongueres–. Entre els jurats sempre hi ha comentaris de gent que sabem que són bons però que han estat nerviosos."

El Primer Palau s'ha convertit en tot un model per seguir en altres concursos de joves promeses, però continua sent un certamen únic a Espanya. Albert Giménez Atenelle opina que "caldría més concursos com El Primer Palau, el que passa és que no sempre es donen les circumstàncies que es donen al Palau, on no només hi ha la sala, sinó que al darrere està l'Orfeó Català, uns patrocinadors... Són moltes circumstàncies que, juntes, fan que El Primer Palau sigui molt especial i molt difícil de reproduir en un altre lloc, tot i que estaria molt bé que es pogués fer".

Iniciatives com El Primer Palau demostren que els joves músics actuals tenen més oportunitats que les que van tenir en la

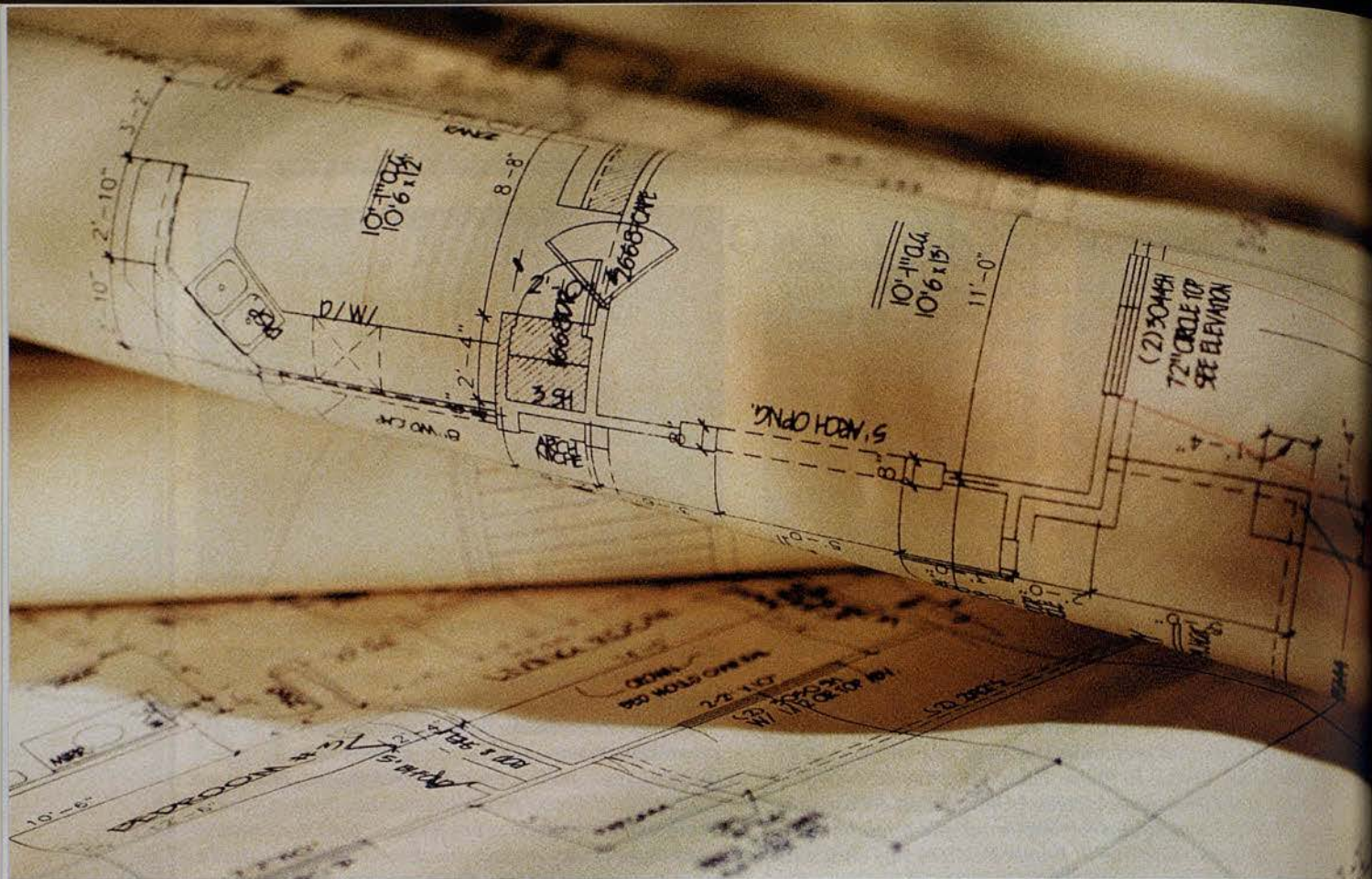
Cerimònia de lliurament dels Premis El Primer Palau de l'edició de l'any 2003

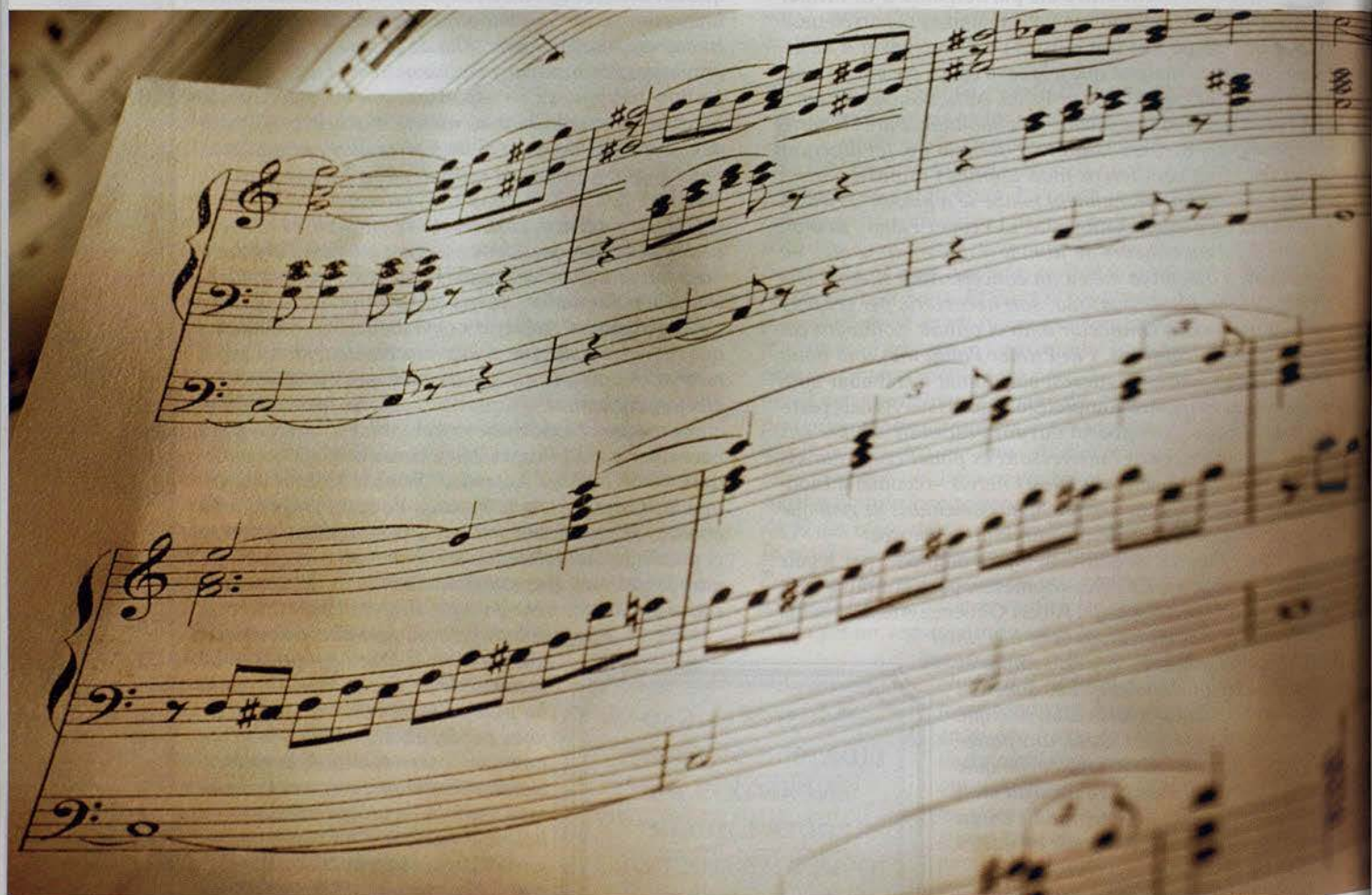
seva joventut músics ja consolidats com els que ara exerceixen de jurat en el certamen. Aquesta és, almenys, la visió de Francesc Llongueres, molt optimista amb el futur d'aquests joves artistes: "Ara es presta molta atenció als joves, fins i tot jo des del Festival de Cadaqués he promogut joves intèrprets i intento incloure trios i quartets joves. He participat en els premis de COM Ràdio per a joves intèrprets, el Liceu fa una orquestra de gent jove... Evidentment, sempre es pot fer més, però crec que els joves no es poden queixar –declara Llongueres–. En la meua època no existia res d'això; per buscar alguna cosa havies d'anar molt lluny. Si des de cada escenari es protegeix la gent jove, anem bé. Sóc molt optimista, encara que cal avançar en tots els aspectes: si fem molts músics bons però no tenim prou orquestres, auditoris, infraestructures..., fracassarem. S'ha de potenciar que hi hagi orquestres per acompanyar aquests joves, i aquí les institucions públiques i els espònsors són els que tenen la paraula." Gerard Claret es mostra més crític: "El futur dels joves artistes, com el de moltes altres professions, mai ha estat fàcil, i cada època ha tingut els seus condicionants. Ara podem dir que hi ha més llocs de treball (escoles de música, conservatoris, orquestres...), però també hi ha més joves que estudien música. Cal buscar nous formats de treball, amb imaginació i també copiant el que ja es fa en altres països, perquè crec que els actuals s'estan esgotant", adverteix el violinista. Claret defensa que "tots els cicles i festivals haurien de tenir un espai reservat per als joves, s'han de crear més plataformes on ells puguin actuar". Aquesta és una de les reivindicacions en què coincideixen tots els artistes, tant els joves participants d'El Primer Palau com els músics consolidats, com Giménez Atenelle. "Sembla bastant evident que les programacions haurien de comptar més amb els joves artistes. Sobretot falten circuits intermedis –opina el pianista–. Actualment els instrumentistes, quan són molt joves tenen la possibilitat d'actuar en diversos llocs i tirar endavant, però crec que després es produeix un gran buit per a la gent que està pujant,

que ho té molt difícil perquè fora de la xarxa de Joventuts Musicals no hi ha pràcticament res. Això fa que els joves perdin els ànims i la pràctica, i ambdues coses són molt negatives. Haurien d'estar més presents als auditoris, però hi ha moltes més sales on hauria d'haver-hi una presència del jove músic, i és complicat d'aconseguir." Mentrestant, El Primer Palau continuarà oferint als joves músics aquesta complicada oportunitat.

MÚSICS CONSO-
LIDATS ES MOSTREN
ENCANTATS DE
PODER AJUDAR
JOVES AMB MOLT DE
FUTUR.

ENS EMOCIONEN LES GRANS OBRES

Colonial

Membre d'Honor de la

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

INVAMULA

LA VAM PODER ESCOLTAR PER PRIMERA VEGADA COM A GILDA EN *Rigoletto* AL LICEU, AL COSTAT DE CARLOS ÁLVAREZ. ES VA OBRIR CAMÍ AMB AQUEST PERSONATGE SEGUINT L'EXEMPLE DELS SEUS PARES, DOS DESTACATS CANTANTS ALBANESOS QUE TAMBÉ VAN INTERPRETAR GILDA I RIGOLETTO ABANS QUE ELLA NASQUÉS. LA SEVA LLARGA COL·LABORACIÓ AMB LEO NUCCI EN *Rigoletto* I LES SEVES NOMBROSES APARICIONS AMB ALTRES ÒPERES DEL REPERTORI BELCANTISTA HAN FET QUE LA SEVA VEU SIGUI UNA DE LES REFERÈNCIES DELS TEATRES ACTUALS, UNA VEU PLENA DE FORÇA I DE SENTIMENT QUE ESPEREM TORNAR A ESCOLTAR BEN AVIAT EN FUTURES TEMPORADES DEL LICEU.

EVA GUILLAMET

Una Gilda a la sang

per MÒNICA PAGÈS i SANTACANA

Rigoletto és una de les seves òperes preferides, oi? M'agradaria que em parlés de la seva experiència en aquesta òpera.

-En primer lloc voldria dir que el Teatre del Liceu és un teatre que et dona una gran satisfacció quan hi cantes, és un lloc molt bonic, i la ciutat és preciosa. Tot això et crea una atmosfera molt positiva per cantar. Jo canto Rigoletto des de sempre. Per a mi era

una gran oportunitat venir per primera vegada al Liceu i fer-ho amb un paper que he fet tantes vegades, et dona una seguretat. No coneixia el públic d'aquí i no sabia si li agradaria la meua interpretació. Però estic molt satisfeta de l'acollida que he tingut. El paper de Gilda és el que m'ha obert moltes portes. La primera vegada el vaig fer a França amb un gran Rigoletto que era Leo Nucci, i amb un repartiment esplendorós; vaig tenir la possibilitat

de fer un gran pas per fer aquest personatge. El vaig poder aprendre en poc temps, perquè el nivell dels cantants i del director era tan alt que només podia estar agraïda. Després em van demanar de fer Rigoletto a l'Arena de Verona, sempre amb Leo Nucci. Fer-lo allà va ser molt emocionant, pel fet d'estar als llocs on se situa l'obra: Màntua, Verona... I després tenir sempre al costat Leo Nucci, amb qui he fet la gran majoria dels Rigoletto que he interpretat fins ara. Aquest any vaig tornar com cada any a l'Arena de Verona amb Rigoletto i amb una producció que vaig gravar en DVD. I després a La Scala, sempre amb Leo. Això ha estat una gran sort: el fet de tenir un col·lega com Leo Nucci, que ha estat com un mestre per a mi. També he cantat amb

Pons, i n'he fet un altre molt diferent a l'Òpera de Los Angeles, una producció molt moderna, res a veure amb la tradicional, perquè era una posada en escena del director de cinema Bruce Wersworth; figurava que Rigoletto era un agent d'actors famosos, anava vestit d'Armani, la seva filla anava a una escola de Suïssa... O sigui que he fet el Rigoletto tradicional i també el més contemporani, es pot dir. I de nou, amb aquest Rigoletto que m'ha portat al Liceu i que no podem dir que sigui una posada en escena tradicional, ni tampoc moderna; és un punt de vista completament divers que té Graham Vick.

-Voldria demanar-li que ens parlés d'aquesta relació amb Leo Nucci a l'escena.

-Amb Leo he tingut una relació molt estreta. El fet que tingui l'edat del meu pare fa que la relació sigui més autèntica, més tendra. Ha estat un gran mestre que m'ha ajudat molt i que gràcies a ell he anat a Verona. És una relació d'una gran tendresa i emoció. Gilda està incorporada al personatge de Rigoletto, per això és molt interessant. No es pot cantar Julieta sense Romeo, que et porta on vols anar, i passa el mateix amb Gilda i Rigoletto. Amb Leo he après moltíssim també d'estil, he après petites coses, però fonamentals. En l'últim duet de Gilda i Rigoletto, Leo no m'explicava com fer-ho, perquè ell també és molt modest, no vol fer mai de professor, però amb aquesta llarga col·laboració s'aprèn i sense demanar res, també capto el que ell em vol transmetre, com vol que reaccioni. Després d'haver fet aquesta bella i sòlida experiència que ha estat tan important per a mi, he vingut a fer Rigoletto amb Carlos Álvarez, que per a mi és un artista extraordinari. Carlos forma part d'aquests artistes que m'han deixat un rastre, que m'han marcat en la meua carrera. En primer lloc, la seva professionalitat, no cal dir-ho, però també aquesta relació de dos col·legues sobre l'escena que troben aquest fil que no es veu però que els uneix, i Carlos té aquest valor i jo m'hi he trobat veritablement còmoda, i més encara: enriquida per la seva interpretació.

-¿És la primera vegada que actuen junts?

-Sí, hem cantat als mateixos teatres, però encara no ens havíem trobat mai.

-Suposo que això permet transmetre al públic una gran naturalitat entre els personatges.

-Sí, de vegades hi ha el treball, però no hi ha el feeling, el sentiment, la connexió entre els cantants. I això és molt important que es produeixi sobre l'escenari. Amb ell s'ha produït.

La primera vegada el vaig fer a França amb un gran Rigoletto que era Leo Nucci, i amb un repartiment esplendorós; vaig tenir la possibilitat de fer un gran pas

per fer aquest personatge.

-¿La seva Gilda ha anat canviant amb el pas dels anys?

-Haig de dir que vocalment Gilda no et permet canviar tant la manera de cantar-la. Hi ha personatges, com per exemple la meua Traviata, que ha canviat amb el temps. Ha esdevingut molt més pensada, més treballada, fins i tot vocalment; en l'últim acte encara hi he trobat aspectes dramàtics que coincideixen amb la naturalesa de la meua veu. Tot i que la psicologia d'aquest personatge és més profunda, més complexa. En canvi, amb Gilda, vocalment és com un catalitzador de la veu. S'assembla als personatges de Mozart: et fan posar la veu en un punt molt precís i no els pots fer amb la veu més gruixuda, més pesant. El paper de Gilda està escrit sobre passatges, en què has de passar del registre central a l'agut, i està escrit vocalment d'aquesta manera. El meu repertori ja és molt líric, però quan la canto haig de fer un treball molt més precís, amb la veu molt alta, molt precisa, per fer pianíssims molt bonics, perquè no et permet treure una veu molt més potent. Per això m'agrada cantar-la, perquè m'obliga a controlar la impostació, a fer-la lleugera però dominant-la. La meua Gilda, amb l'experiència, ha estat més elaborada, però no tant per fer créixer la veu, sinó per dominar-la. Si no és així, no es pot fer.

-¿Es podria arribar a dir que cada personatge del repertori fa desenvolupar un aspecte diferent de la veu?

-Sí, és absolutament cert. El més important és cantar amb la veu pròpia, no fabricar-la, no trobar un color per a cada personatge. Evidentment, hi ha aspectes que ajuden a donar també el caràcter del personatge, però cada paper et dona la possibilitat de treballar un aspecte precís del cant.

-¿I en relació amb altres òperes de Verdi?

-En el repertori de Verdi, les meues òperes han estat Rigoletto, Falstaff i La Traviata. Falstaff ja no la canto més,

El paper de Gilda és el que m'ha obert moltes portes.

perquè després de tantes representacions a La Scala, no té un paper que em doni moltes satisfaccions sobre l'escenari. L'he cantat amb grans mestres, amb Muti, a Chicago, però he preferit deixar-lo. També he cantat la Traviata i segurament faré aviat Luisa Miller i Il corsaro, que són els papers que m'interessen. Verdi va escriure per a sopranos molt més liricodramàtiques que jo.

-¿Se sent millor amb òperes d'altres compositors?

-No forçosament. Tots els compositors belcantistes, Donizetti -que l'he cantat molt-, Bellini... Hi ha un repertori molt ampli per a la naturalesa de la meua veu. Canto molt Massenet, el Faust, Gounod, tots aquests autors francesos em van molt bé, perquè a més en coneix molt bé la llengua.

-Com definiria la seva veu?

-Sóc lírico-coloratura, tinc la facilitat per als aguts però amb una bona base. Tinc una veu fàcil per trobar papers, perquè et dona moltes facilitats. Vaig començar amb Puccini, però no volia fer-ne gaire, en canvi, cantaré Mimì de La Bohème, i Lulù... Em dona moltes possibilitats. Et dona la tessitura i la llibertat.

-¿I pel que fa al repertori germànic?

-No és la meua especialitat. Amb Mozart, sí, perquè he fet molts concerts amb I Virtuosi de Moscou, arreu del món; amb Spivakov he cantat moltes àries de concerts de Mozart. El repertori de Mozart m'agrada moltíssim; he cantat molt Susanna. Forma part del meu repertori.

-Com sent els personatges de Mozart?

LA SEVA FIGURA MENUDA I FRÀGIL SEMBLA CONTRASTAR AMB LA PERSONALITAT TENDRA I FORTA QUE DEMOSTRA QUAN PARLA. ÉS UNA CANTANT D'UNA BELLESA REFINADA, SENSIBLE, D'UNA INTEL·LIGÈNCIA BONDADOSA QUE ES TRASLLUEIX EN LA SEVA VEU.

E. GUILIAMET

L'ANTÍTESI DE L'ARQUETIP DE LA DIVA OPULENTA I GENIÜDA QUE ENS HA ARRIBAT EN EL DECURS DE LA HISTÒRIA. LA SEVA VIDA FORMA PART DE LA MITOLOGIA QUE ENVOLTA EL MÓN DE L'ÒPERA, AMB UNS PARES CANTANTS QUE HAVIEN COMPARTIT ESCENARI I LA INTERPRETACIÓ D'UNA ÒPERA EMBLEMÀTICA PER A LA CARRERA D'INVA MULA: *Rigoletto*. EL SEU DESTÍ L'HA PORTADA A SER GILDA, COM HO VA SER LA SEVA MARE, I DES DE LLAVORS NO HA PARAT DE CANTAR ALS ESCENARIS MÉS IMPORTANTS DEL MÓN BUSCANT INCANSABLEMENT L'ESSÈNCIA D'UN ART QUE SURT AMB LA SEVA VEU COM A MITJÀ.

-Mozart va escriure moltíssim per a la veu, són peces virtuosístiques. Va ser un geni també per al cant, fins i tot a nivell tècnic. M'agradaria fer Dona Anna, perquè n'he cantat algunes àries en concert i és un personatge que m'agrada moltíssim.

-Quins aspectes, tant de tècnica com psicològics, són els més importants per a la interpretació d'una veu femenina?

-Es necessita una base tècnica molt sòlida. Sense això no es pot créixer ni avançar en els personatges. D'altra banda, cal crear els personatges. És un treball que es fa amb el temps i amb la col·laboració dels altres, dels directors, dels companys... La paraula és molt important. Quan estic a l'escenari no penso que estic cantant, sinó que em fico en el personatge. Llavors es fonen les paraules amb la música. I cada vegada em sembla viure-ho per primera vegada. Per exemple, en aquest *Rigoletto* de Vick, la Gilda era més forta que la tradicional, i encara tinc blaus de quan em tiro per terra. I penso: "Quina sort que tinc!" Quina sort tenim els artistes de viure en la pell dels personatges. Tothom ha volgut alguna vegada a la seva vida viure una altra vida. Nosaltres tenim aquesta sort i trans-

portem la nostra vida quotidiana a altres temps, altres vestuaris, altres aparències.

-¿Creu que l'òpera viu un moment que afavoreix especialment el desenvolupament dels dots dramàtics juntament amb els vocals?

-Hi ha cantants que tenen aquest do, que tenen carisma per a la interpretació. Penso que ho he pogut treballar molt, però no deixo d'investigar, perquè necessito participar fins i tot en la direcció d'escena, intento cercar elements que el facin diferent. Però això és una recerca que sempre faig en tot. Sóc molt curiosa. Llegeixo molt, visito tot el que puc, aquesta feina em permet viatjar molt, estar sempre informada del que passa i per què.

-M'agradaria que ens parlés dels seus inicis, que no són tan llunyans.

-Jo vaig tenir la sort que els meus pares eren cantants. La meua mare havia cantat Gilda i el meu pare *Rigoletto*, i de petita veia sempre a casa una fotografia del meu pare i de la meua mare en plena interpretació d'aquests personatges. Això va ser un fet molt bonic que m'ha acompanyat sempre. Ells no em van forçar mai a ser cantant, em van deixar escollir. Vaig començar es-

tudiant el piano i cantant, perquè el meu pare també era compositor i escrivia algunes cançons per a nens i jo les cantava. Jo vaig cantar per primera vegada sobre un escenari als cinc anys. No m'han forçat mai, en canvi sempre m'han donat el gust de viure aquesta vida. Estic molt agraïda als meus pares i els ho estaré sempre, perquè gràcies a ells estic fent un treball que m'apassiona. Vaig estudiar sempre amb la meua mare, que també donava classes de cant.

-Això no devia ser sempre fàcil, potser...

-De petita va ser molt bonic, perquè sentia necessitat d'ella. Als setze anys vaig començar a treballar la tècnica, i durant tres anys em va canviar la meua manera de cantar i a partir d'aquell moment vaig començar a cantar els primers papers. Llavors vaig pensar que seria millor estudiar amb una altra persona. Però després vaig tornar amb ella, perquè em vaig adonar que era molt millor. Sempre està pendent de les meves actuacions. Jo visc a França i els meus pares a Romania, i quan ens veiem, la meua mare sempre té una actitud molt exigent, per ajudar-me sempre a millorar.

Torna la London Symphony Orchestra, ara amb la batuta de Daniel Harding

Palau 100. London Symphony Orchestra. Gordan Nikolitch, violí. Tim Hugh, violoncel. Dir.: Daniel Harding. Schumann: *Genoveva* (obertura). Brahms: *Doble concert per a violí i orquestra*. *Simfonia núm. 4*. Palau de la Música Catalana. 18 d'octubre de 2005 (21 h).

per LLUÍS TRULLÉN

L'any passat la London Symphony Orchestra va celebrar el seu centenari oferint, a més dels seus tradicionals concerts a la capital britànica, prop de setanta actuacions fora de les seves fronteres, incloent-hi la seva primera gira per la Xina.

Orquestra prou coneguda del públic de Palau 100, ara retornarà al Palau per oferir el concert inaugural de la temporada, en el qual, sota la batuta de Daniel Harding, el violinista Gordan Nikolitch i el violoncel·lista Tim Hugh oferiran el *Doble concert* de Brahms, obra que vindrà emmarcada per l'obertura *Genoveva* de Schumann i per la *Quarta Simfonia* del mateix Johannes Brahms.

Amb aquest programa dedicat al romanticisme alemany, Harding retornarà al Palau avalat per la seva

trajectòria meteòrica, que té els seus orígens l'any 1994, quan debuta amb la Simfònica de la Ciutat de Birmingham i en la qual dos anys després, essent director assistent de Rattle i Abbado, ja va debutar amb la Filharmònica de Berlín. Convidat per les filharmòniques de Munic, Los Angeles, Oslo, i les orquestres Nacional de França, Royal Concertgebouw, Gewandhaus de Leipzig, i l'Orchestra of the Age of Enlightenment, Harding s'ha endinsat en el camp operístic i té en l'agenda la direcció de *La Traviata*, *La flauta màgica* i *Così fan tutte* a Aix de Provença, Òpera de París i Wiener Festwochen, respectivament.

En aquest concert inaugural, de gran compromís interpretatiu, el públic tindrà l'oportunitat d'escoltar en el rol de solista Tim Hugh, des de 1995 primer violoncel de la Simfònica de Londres, i Gordan Nikolitch, concertino de l'orquestra.

Daniel Harding

Tim Hugh

Debut de Malikian com a artista resident de l'OSV

Concerts Simfònics al Palau. Orquestra Simfònica del Vallès. Ara Malikian, violí. Dir.: James Ross. Brahms: *Concert per a violí i orquestra*. *Simfonia núm. 2*. Palau de la Música Catalana. 8 d'octubre de 2005. (19 h).

per LL. T.

El violinista armeniolibanes Ara Malikian serà enguany l'artista resident de la temporada Concerts Simfònics al Palau, que protagonitza l'Orquestra Simfònica del Vallès. A més del *Concert* de Brahms, Malikian oferirà al Palau els *Concerts* de Glazunov i Alban Berg.

Convidat la passada temporada, Malikian desplegarà enguany tot el talent que l'ha portat a ser considerat un dels violinistes més destacats del moment. Nascut l'any 1968, va oferir el primer concert als dotze anys d'edat. Després de formar-se a

Ara Malikian

Londres, va obtenir destacats premis en concursos internacionals, com el Mendelssohn d'Alemanya, el Sarasate, l'International Artist Guild de Nova York. L'any 1993 va ser distingit amb el Premi a la Dedicació i el Mèrit Artístic, concedit pel Ministeri de Cultura alemany.

D'arrels armènies, Malikian no només s'ha centrat en el repertori clàssic, sinó que ha aprofundit en la música de diverses cultures –àrab,

jueva, gitana, i sense oblidar la música popular dels tangos i del flamenc. Obres contemporànies i estrenes pertanyents a Danatoni o Chailly s'afegeixen a un extens repertori que ha pogut escoltar-se amb actuacions ofertes a més de quaranta països, amb actuacions al Carnegie Hall, Musikverein, Barbican Center, Salle Pleyel, Tonhalle o festivals com els de Schleswig-Holstein. Col·laboracions amb orquestres com les de Galícia, Tenerife o Virtuosos de Moscou –en un llarg etcètera– li han permès actuar sota direcció de mestres tan destacats com Jansons, Maag, Gómez Martínez o Schneider. Enregistraments com *Les quatre estacions* –amb més de 80.000 còpies venudes per a la Unicef–, col·laboracions en bandes sonores per al cinema com *Los lunes al sol* o *Hable con ella* demostren l'eclecticisme d'aquest artista que ara oferirà al Palau el *Concert* de Brahms, una de les obres cabdals del repertori en un concert dirigit per James Ross.

Temirkanov i Douglas, junts a Palau 100

Palau 100. Baltimore Symphony Orchestra. Barry Douglas, piano. Dir.: Yuri Temirkanov. Beethoven: *Concert per a piano i orquestra núm. 3*. Sibelius: *Simfonia núm. 2*. Palau de la Música Catalana. 24 d'octubre de 2005 (21 h).

per LL.T.

No hi ha dubte que Yuri Temirkanov –nascut l'any 1938– ha esdevingut una de les principals batutes de la segona meitat del segle XX. Assistent de Mravinski a la Filharmònica de Leningrad, l'any 1968 va ser nomenat titular de la Simfònica de Leningrad, càrrec que va mantenir fins a l'any 1976, en què va ser nomenat director musical de l'Òpera i el Ballet del Teatre Kirov.

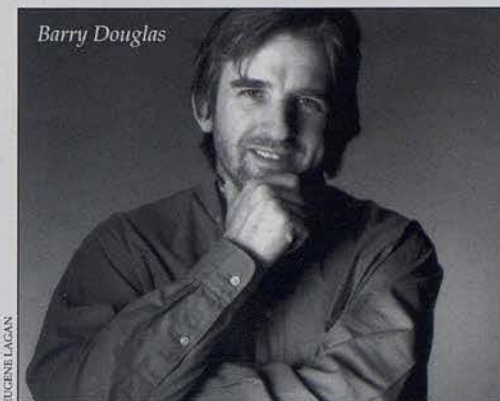
Des de fa set temporades Temirkanov és director de la Simfònica de Baltimore, al capdavant de la qual torna al Palau tot oferint un programa integrat per la *Simfonia núm. 2* de Sibelius i el *Concert per a piano i orquestra núm. 3* de Beethoven. Amb seu al Music Center d'Stathmore –amb un cabuda de dues mil persones–, cada any ofereix en aquest escenari la seva temporada de concerts.

La formació americana va ser fun-

dada l'any 1914, i en el decurs de la seva història nombrosos directors n'han assumit la titularitat. El primer va ser Gustav Strube, director entre els anys 1914 i 1930, i a partir d'aquell moment batutes com Reginald Stewart (1942-1952), Peter Hermann Adler (1959-1968) i per sobre de tot Sergiu Comissiona (1970-1984) van atorgar un segell d'identitat a la formació. Guardonada amb premis Grammy els anys 1987 i 1994, ara l'orquestra actuarà al Palau acompanyant un dels pianistes més aclamats de les darreres dècades, com és Barry Douglas.

Des que l'any 1986 va proclamar-se guanyador del Concurs Txai-kovski, les seves actuacions al costat d'Ashkenazy, Jansons, Masur, Mazel, Tilson Thomas o el mateix Temirkanov han estat una constant. Amb actuacions a les sales més importants del món, Douglas s'ha caracteritzat no només per acurar amb gran destresa el repertori romàntic, sinó pel seu compromís amb la música d'avantguarda i contemporània.

Barry Douglas

Distingit amb l'Orde de l'Imperi Britànic l'any 2002, té previstes en un futur immediat actuacions amb la Filharmònica de Sant Petersburg, Orquestra de la Ràdio de Frankfurt, de la RAI de Torí o la Netherlands Symphony Orchestra, entre d'altres. Interpret d'obres pianístiques de Reger, Corigliano o Britten (poc habituals en sales de concerts), l'any 2002 va estrenar el *Concert per a piano i orquestra*, "Resurrecció" de Penderecki. Ara al Palau serà solista del *Concert per a piano núm. 3* de Beethoven, una de les obres més destacades del repertori i un atractiu inqüestionable per al públic de Palau 100.

Euroconcert obre temporada amb Baillie i Lisney

Euroconcert. Alexander Baillie, violoncel. James Lisney, piano. Schumann, Chopin, Beethoven. Palau de la Música Catalana. 17 d'octubre de 2005 (21 h).

per LL.T.

La temporada Euroconcert obrirà la seva XXI edició amb un concert de música de cambra en el qual el pianista James Lisney i el violoncel·lista Alexander Baillie oferiran un programa romàntic integrat per obres de Chopin, Schumann i Beethoven.

Alexander Baillie és reconegut internacionalment com un dels violoncel·listes més destacats de la seva generació. Format al London's Royal College of Music amb Joan Dickson i Anna Shuttleworth i amb André Navarra a Viena, de la trajectòria concertística de Baillie cal destacar les actuacions amb nombroses orquestres britàniques, que inclouen el *Concert* d'Elgar amb la

London Symphony Orchestra dirigida per Andrew Litton, el de Schumann amb la BBC Symphony conduïda per Marek Janowski (actuació en els Proms), el de Walton amb Sir Alexander Gibson i la Royal Philharmonic, o el de Dvorák acompanyat per la Simfònica de la Ciutat de Birmingham dirigida per Sir Simon Rattle; també en el seu repertori concertant cal afegir les interpretacions dels *Concerts* de Haydn i Boccherini acompanyat per l'English Chamber Orchestra.

Alexander Baillie ha mostrat una preocupació especial per la difusió

de la música contemporània, i *Concerts* com el segon de Penderecki o els de Gruber i Andrew MacDonald formen part del seu repertori, i als quals cal afegir diverses obres de Henze o Takemitsu. Es tracta de concerts celebrats arreu del món, des de les principals sales d'Alemanya fins a Boston, Oman o França; oferts sota la direcció de mestres tan destacats com Gardiner –amb qui va oferir la interpretació del *Concert en Do major* de Haydn–, amb premieres europees, com la del *Concert* de George Lloyd, i que han consolidat Baillie com un dels solistes més celebrats del moment. A més a més, és membre fundador del destacat conjunt Alia Musica de Berlín.

Entre els seus enregistraments cal assenyalar el *Concert* d'Elgar, el *Triple concert* de Tippett, el *Concert* de Gordon Crosse i també les *Suites* i la *Sonata per a violoncel* de Britten. Alexander Baillie és professor de violoncel a la Bremen Hochschule i professor invitat al London Royal College of Music.

Monogràfic Mendelssohn per Gardiner

Palau 100. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: Sir John Eliot Gardiner. Mendelssohn: *Somni d'una nit d'estiu* (música incidental). *Simfonia núm. 3*. Palau de la Música Catalana. 31 d'octubre de 2005 (21 h).

per LL. T.

El mes de març de 1994 John Eliot Gardiner al capdavant de l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique ofería una interpretació memorable de la *Simfonia núm. 5* de Beethoven, que formava part de la seva integral discogràfica del corpus simfònic del compositor de Bonn. Un concert memorable com ben segur ho serà el que oferirà, al capdavant de l'orquestra que ell mateix va fundar l'any 1990, el proper 31 d'octubre pertanyent a la temporada Palau 100 i monogràficament dedicat a Mendelssohn.

Director i fundador del Cor Monteverdi –amb més de quatre dècades d'èxits ininterromputs–, The English Baroque Soloists i de l'Orquestra Revolucionària, Gardiner torna a la temporada Palau 100 després que l'abril de 2003 fos convidat per dirigir-hi la London Symphony en un programa dedicat a Britten, Debussy

i Prokófiev.

Amb l'Orquestra Revolucionària, Gardiner va proposar-se afrontar el repertori dels segles XIX i XX amb recreacions d'obres de Beethoven, Verdi o Berlioz, autor de qui va enregistrar la *Simfonia Fantàstica* al Conservatori de París –lloc de l'estrena de la memorable simfonia– i de la versió completa de *Les Troyens* al Théâtre du Châtelet de París.

Nascut l'any 1943, Gardiner va efectuar els estudis al King's College de Cambridge. A mitjan anys seixanta va estudiar amb Nadia Boulanger a París, època en la qual fundava el Cor Monteverdi. L'any 1967 va dirigir *Les Vespres* de Monteverdi per commemorar el quart centenari del naixement del compositor. Amb la fundació de l'Orquestra Monteverdi que acompanyava el Cor i la seva passió per la música dels segles XVII i XVIII, va endinsar-se en les obres de Rameau, tot proporcionant noves edicions fruit d'un profund estudi musicològic de les seves obres. El seu rigor en el treball va fer que les obres de Mozart, Gluck i Händel que passaven per les seves mans assolissin un valor interpretatiu modèlic i esdevinguessin punt de referència a partir d'aquell moment. Director de l'Òpera de Lió entre 1983 i 1988, director artístic del Festival Händel de Göttingen,

John Eliot Gardiner

amb la fundació de l'Orquestra Revolucionària prolongava les activitats que duia a terme amb l'English Baroque Soloists. Nomenat l'any 1991 director permanent de l'Orquestra Simfònica de l'NDR d'Hamburg, Gardiner a més ha dirigit nombroses estrenes de música contemporània, com ara composicions de Jean Guy Bailly, Alexander Goehr o Aribert Reimann, entre altres autors.

Gardiner torna al Palau al capdavant de l'Orquestra Révolutionnaire et Romantique que oferirà un programa monogràficament dedicat a Mendelssohn, amb dues obres tan seductores com són la música incidental *Somni d'una nit d'estiu* i la bellíssima *Simfonia Escocesa* del mateix compositor alemany. Ben segur que aquest concert esdevindrà un dels punts àlgids de la temporada musical barcelonina d'enguany.

A la recerca de Xostakóvitx

per F. TAVERNA-BECH

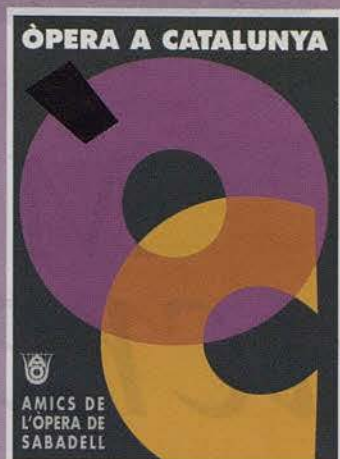
No negarem interès al segon programa que l'OBC ofereix en l'actual temporada. D'una banda, la *Petite suite* de Claude Debussy –amb el retorn a les simplicitats diatòniques i una atenta ullada a la natura que ens envolta– ens posa en contacte amb una de les primeres reaccions envers el romanticisme que se suscitaren entre final del segle XIX i l'inici del XX; igualment, dins d'aquesta reacció al romanticisme pot incloure's la poètica *Fantasia op. 111* de Fauré, la qual sembla defugir els canons dramàtics de la forma concertant que havien delineat –cadascun per la seva banda i segons les seves conveniències– Brahms, Liszt i Schumann... El concert continuarà

amb l'eclecticisme, com a compromís entre avantguardisme i neoclassicisme, de la música sempre efec-tista i amb tons d'ampul·lositat simfònica de Salvador Brotons, per acabar amb la *Simfonia núm. 1* de Xostakóvitx, una obra que sembla retrobar-se amb l'esperit de la simfonia beethoveniana...

Arran de l'ingrés al Conservatori de Sant Petersburg, Glazunov va afirmar que el talent del jove Xostakóvitx estava a l'altura de Mozart. Això succeïa l'any 1919, quatre anys més tard finalitzava els estudis de piano i el 1925 acabava els de composició. La *Primera Simfonia* data d'aquests anys i va ésser estrenada el 1926. La seva música, extremament audaç, va causar veritable impacte per la força vital del seu discurs i la gran riquesa del seu innovador desenvolupament orquestral. Al marge de les lògiques influències de Txàikovski i Mahler, l'obra de Xostakóvitx suposava un veritable pas endavant tant per la manera de treballar el material simfònic, com

pel seu contingut expressiu de caràcter profundament humanístic. L'obra va ésser acollida amb veritable interès i ben aviat va difondre's a escala mundial. Veritablement, en els seus quatre moviments el talent de Xostakóvitx es desplega per uns camins d'un simfonisme que no renega dels ideals beethovenians. Tanmateix, hauríem de dir que el compositor rus no cau en mimetismes d'estil o de simple formulació, sinó que porta l'herència de Beethoven al món actual, per trobar-hi la continuïtat d'una evolució estètica i humanística que possibiliti l'expressió de les vivències i preocupacions de la nostra època.

Temporada OBC. David Abramovitz, piano. Dir.: Salvador Brotons. Debussy, Fauré, Brotons, Xostakóvitx. L'Auditori. 21, 22 i 23 d'octubre de 2005 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Temporada 2005-2006

Cavalleria Rusticana P. Mascagni **I Pagliacci** R. Leoncavallo

Albert Montserrat, Kyung-Jun Park, Rosa Mateu, Cristina Faus, Josep Fadó, Susana Cordon, Carles Daza, Hans Ever.

Dir. musical: Fernando Álvarez. Dir. del cor: Daniel Martínez. Dir. d'escena: Miquel Gorriz. Escenografia: Pau Monterde.

Octubre-Novembre 2005. Sabadell: 26, 28 i 30 oct. Lleida: 2 nov. Viladecans: 4 nov.

Granollers: 6 nov. Sant Cugat del Vallès: 11 nov. Reus: 15 nov.

Luisa Fernanda F. Moreno Torroba

Andrés del Pino, César de Frutos, Lola Hidalgo, Elisa Vélez i altres.

Dir. d'orquestra i del cor: Daniel Martínez. Dir. d'escena: Constantino Juri.

Novembre 2005. Sabadell: 25 i 27 nov.

Norma V. Bellini

Barbara Costa/Maribel Ortega, César de Frutos, Natalia Gavrilan, Elia Todisco, Albert Deprius.

Dir. musical: Elio Orciuolo. Dir. del cor: Daniel Martínez. Dir. d'escena: Carles Ortiz. Escenografia: Jordi Galobart.

Març 2006. Sabadell: 1, 3 i 5. Reus: 7. Sant Cugat del Vallès: 10. Figueres: 12. Lleida: 14. Viladecans: 17. Granollers: 19.

La flauta màgica W. A. Mozart

Sung-Eun Kim, Carles Cosías, Toni Marsol, Juan Manuel Muruaga, Júlia Farrés, Beatriz Jiménez, Assumpta Cumí, Susana Mendoza, Marc Pujol, Rocio Martínez, Albert Deprius.

Dir. d'orquestra i del cor: Daniel Martínez. Dir. d'escena: Pau Monterde.

Maig 2006. Sabadell: 3, 5 i 7. Reus: 9. Viladecans: 12. Figueres: 14. Lleida: 16. Sant Cugat del Vallès: 19. Granollers: 21.

Els quatre espectacles estaran acompanyats per
COR AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL i ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Produccions:

Associació d'Amics de
l'Òpera de Sabadell

Presidenta-Directora General:
Mirna Lacambra

Informació i venda de localitats:

AAOS

Plaça Sant Roc, 22, 2º 1ª · 08201 Sabadell

Telèfons: 93 725 67 34 · 93 726 46 17

Fax: 93 727 53 21

e-mail: aaos@aaos.info

CONCURS MIRNA LACAMBRA

per accedir al

X CURS DE PROFESSIONALITZACIÓ
dedicat a l'òpera

La flauta màgica
de W. A. Mozart

Tancament de la inscripció: 31 de gener de 2006
Concurs del 6 al 9 de febrer de 2006

Inici del curs: 20 de febrer de 2006.

Finalització del curs: 4 de maig de 2006 amb la representació
de l'òpera al Teatre M. La Faràndula (Sabadell).

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Fundació
BancSabadell

Ajuntament de Sabadell

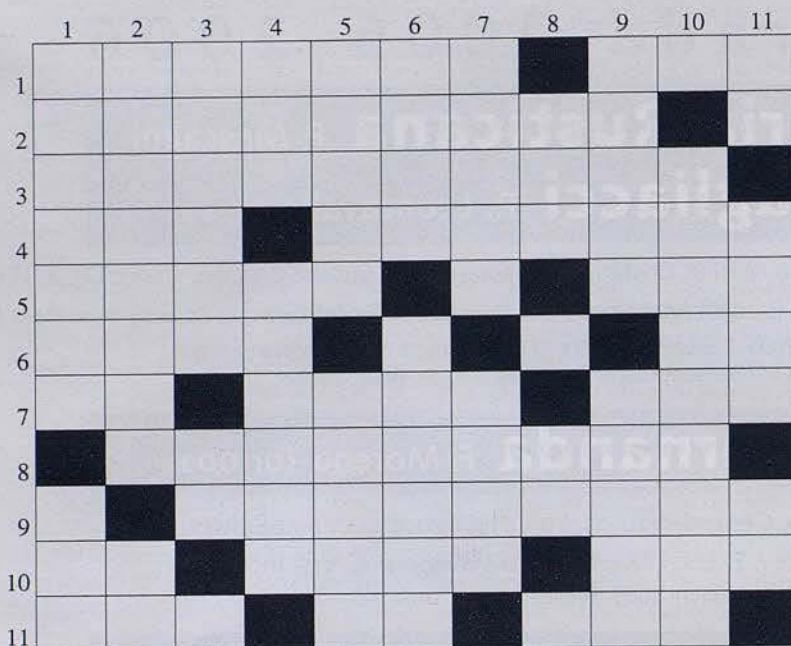

MINISTERIO DE EDUCACIÓN,
CULTURA
Y DEPORTE

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES
ESCENICAS
POR LA MUSICA

per Eduard V. Patsi

Música encreuada

Horitzontals

1. Contrabaix barroc. Compositor del *Carmina Burana* (que baixa per l'11 vertical).
2. Nombre de combinacions possibles de les 12 notes en una obra de vint minuts. Fa major.
3. Les Goldberg van ser les millors de Bach.
4. Auditori de Cambra d'Enviny. Obra percussiva de Varese que baixa per l'11 vertical.
5. Jutjat on jutgen l'assassí (del revés). Mi major. Barenboim ho és.
6. Re, Si bemoll, La, Re. Timbala vista des de l'orgue. Doble sostingut. A mig to de Fa.
7. Institut d'arpistes. Dues síl·labes del país d'en Menuhin. El director d'orquestra sempre la té.

8. No trobin la freqüència adequada en l'emissió dels seus sons.
9. La major. Instrument barroc de doble canya (tres paraules amb apòstrof i tot).
10. A un to de Do. Afònica sense en Nic. Les senars d'en Savall.
11. Trompa francesa. Botó per activar la cadena de música. Ho tenen Txaikovski i Mussorgski (del revés).

Verticals

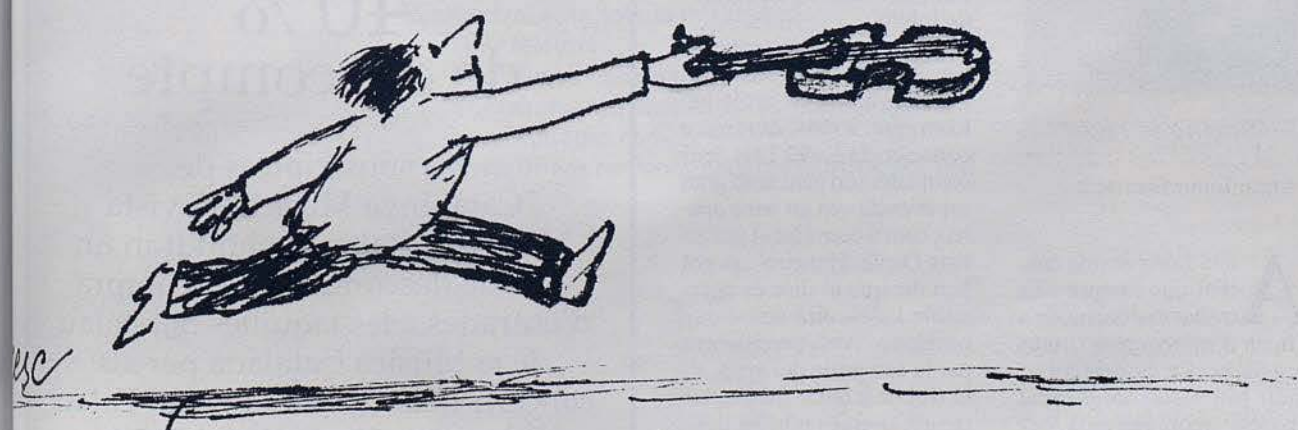
1. Capellà pèl-roig. Cal per fregar les cordes.
2. La *Vuitena* de Schubert tal com la va deixar ell. Tenor vocàlic.
3. La que Bach va oferir a l'emperador d'Àustria va ser famosa. Un altre tenor vocàlic. Rimski, Reger o Ruera.
4. Cinquanta-dos romans. Absis de la catedral de Salamanca (cap per amunt).
5. L'instrument d'en Pollini fent la vertical. Saxòfon sense doble sostingut (i se'n va cap a l'11 horitzontal).
6. Al mestre Nicolau li hem tallat els peus. El Donostiarra és el més famós.
7. La part central de les retines. Òpera de Verdi.
8. Renoi, l'Eloi és l'heroi. Deu romans. Femení d'en. Batuta vertical.
9. Trons desordenats. El que li manca a i-Kórsakov.
10. Romberg, Ravel o Rameau. Compositor polonès (encara que nascut a Ucraïna) de nom Karol (i s'escorre cap a l'esquerra de l'11 horitzontal).
11. Fortíssim a la partitura. Acció sense un Do major. *Da capo* i coda de Ravel.

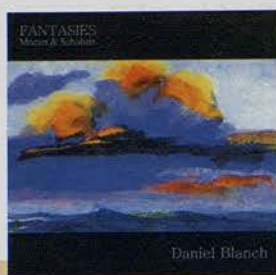
Música encreuada de setembre 2005 (núm. 251)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	J	O	G	L	A	R	S		A	R	T
2	O	C	U		L	O	H	E	N	G	R
3	P	S	I	C	O	S	I		E		I
4	L	A	T	R	E	S		A	M	E	N
5	I		A	E	S	I	F	N		L	
6	N	A	R	G		N	A	T	I	V	A
7		G	R	U	P	I	T	O		I	S
8	T	R	I	T	O		I	N	F	O	
9	U	A	S		R	E	M	I		L	S
10	R	I	T	A	R	D	A	N	D	O	S
11	B	R	A	H	M	S		S	O	N	S

catanya música
252 revista musical catalana

MOZART i SCHUBERT
Fantasies
per a piano

Daniel Blanch, piano.
Ars Harmonica.

Daniel Blanch constitueix una de les rares excepcions de l'actual panorama musical català pel fet de ser un pianista encara jove, però amb una tècnica d'indiscutible maduresa, fet que li ha reportat nombrosos guardons nacionals i internacionals, com també un considerable èxit de crítica i públic.

En aquest compacte, el segon de la seva carrera, l'interpret ens proposa acostar-nos al gènere de la fantasia per a piano, mitjançant l'obra de dos destacadíssims compositors austríacs. D'una banda, el pianista ofereix les tres fantasies de Mozart, la K. 396, en *Do menor*, la

K. 397, en *Re menor*, i la més extensa, la K. 475, en *Do menor*. Són tres obres certament curioses, que semblen deixar enrere l'aparent lleugeresa estilística de Mozart i aproximar-se, en canvi, als trets característics del romanticisme aleshores naixent.

Franz Schubert protagonitza la segona part del disc, de qui s'inclou la *Fantasia D. 993 en Do menor* –en què l'empremta mozartiana es fa més que palesa–, i la cèlebre *Wanderer-Fantaisie (Fantasia del caminant)*, en *Do major*, peça aquesta darrera estructurada en quatre moviments i més propera a la sonata que no pas al gènere menor al qual està consagrat el CD.

Les interpretacions de Blanch resulten molt encertades pel que fa als criteris escollits, que miren de reforçar la tonalitat fosca que predomina en les obres. L'elegància i el *savoir faire* del jove pianista es revaliden en aquest nou treball discogràfic: altra vegada, Daniel Blanch ha optat per oferir unes lectures fresques i renovadores del gran repertori per a piano, i novament ha reeixit en el seu intent.

Jordi Salazar

Spring is Here

Anna Luna Quartet.

Aнна Luna és una cantant que sempre s'ha trobat molt còmoda a l'hora d'interpretar ritmes brasilers. En aquest disc, molt intimista –en el qual apareix acompanyada per Jaume Vilaseca, piano; Curro Gálvez, contrabaix; i Roberto Faenzi, bateria i percussió– fa una capbussada molt brasilera en una sèrie d'estàndards que van des

d'"*Spring is Here*" de Rodgers & Hart, que dona nom al disc, a "*Eleanor Rigby*" dels Beatles, passant per "*Manha de Carnaval*" de Bomfà, i "*Samba do Aviao*" de Jobim.

Anna Luna no té una gran veu. Però és fina i sensitiva, i la sap modular molt bé. Com que, a més, domina a consciència l'*scat* i els seus companys són gent amb gran experiència –en un tema apareix com a convidat el guitarrista Danilo Pinheiro–, es pot ben dir que el disc és agradable i s'escolta sense cap problema. Però, precisament per la categoria del grup, s'hi troben a faltar més temes ràpids –només n'hi ha dos– i algun canvi de ritme, alguna acceleració, alguna sorpresa... Per cert, la sorpresa, tècnicament parlant, és que el piano se sent massa i la bateria molt poc.

Albert Suñé

LLUÍS BENEJAM
AGUSTÍ BORGUNYÓ
Obres per a
orquestra

Orquestra de Cambra
del Maresme.
Dir.: Jordi Colomer.
La Mà de Guido.

Entre els projectes musicals sorgits a casa nostra els darrers anys, cal esmentar la ja consolidada Orquestra del Maresme, que a mig camí entre la cambra i el simfonisme és capaç d'acarar un repertori que va des del barroc fins a l'actualitat.

El segell La Mà de Guido, en la seva reconeguda tasca de difusió d'obres musicals poc conegudes, ha confiat a aquesta formació l'enregistrament d'un disc amb obres

de Lluís Benejam i Agustí Borgunyó, dos compositors catalans que van desenvolupar part de la seva carrera als Estats Units.

Del primer s'inclou el *Concerto grosso en Sol major*, de reminiscències barroques; el *Baile*, de gran força dramàtica; i la rapsòdica *Elegia sobre un tema incaic*, reflex de l'interès del compositor per la cultura de l'Amèrica Llatina. La part del disc dedicada a Benejam es clou amb el *Quintet en Fa*, per a flauta, oboè, clarinet, fagot i trompa, d'estructura i plantejaments força originals. Completen el compacte una obra de joventut d'Agustí Borgunyó, *Two pieces for strings*, consistent en dos moviments de fort caràcter contrastant.

Jordi Colomer, encarregat de dirigir l'orquestra, ofereix unes interpretacions acurades, de cohesió tímbrica notable i d'encertats plantejaments d'execució. La qualitat d'aquestes versions accentua encara més l'interès inherent del disc, que ens ofereix la possibilitat d'entrar en contacte amb dos autors encara no prou valorats.

J. S.

40%
de descompte

Els subscriptors de
"Catalunya Música/Revista
Musical Catalana" obtindran un
40% de descompte en la compra
d'entrades a les taquilles del Palau
de la Música Catalana per als
concerts dels cicles El Primer Palau
i Concerts Simfònics al Palau
d'aquesta temporada.

Cal presentar el darrer rebut de la subscripció.

CATALUNYA MÚSICA

Sempre en concert

Sintonitza, sota la teva direcció:

Temporada de l'OBC des de l'Auditori

2 octubre: **Festival Mozart 3,**

Ballet Cendrillon. Obertura de F. Sor; *Concert per a clarinet i orquestra*, K 622 de W.A. Mozart i *Simfonia n. 9 "La gran"*, D 944 de Schubert, amb Larry Passin, clarinet.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Direcció: Thomas Zehetmair. 10:55 h (directe).

23 octubre: **Centenari Xostakòvitx 1906-2006,**

Petit suite de C. Debussy; *Fantasia per a piano i orquestra*, op. 111 de G. Fauré; *Virtus* de S. Brotons i *Simfonia n. 1*, op. 10 de D. Xostakòvitx, amb David Abramovitz, piano.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Direcció: Salvador Brotons. 10:55 h (directe).

Temporada del Gran Tetre del Liceu

22 octubre: *La Gioconda* de A. Ponchielli,

amb Deborah Voigt, Elisabetta Fiorillo, Ewa Posiés, Richard Margison, Joan Pons, Carlo Colombara, Josep Miquel Ribot, Joan Plazaola i Celestino Varela.

Cor Vivaldi-Ipsi-Petits Cantors de Catalunya.

Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu.

Direcció: Daniele Callegari. 20:20 h (directe).

Temporada del Amics de l'Òpera de Sabadell

28 octubre: *Cavalleria rusticana* de P. Mascagni i *Pagliacci* de R. Leoncavallo, amb Rosa Mateu, Albert Montserrat, Kyung-Jun Park,

Josep Fado, Susana Cordon, Carles Daza i Hans Ever

Cor Amics de l'Òpera de Sabadell i l'Orquestra Simfònica del Vallès.

Direcció: Fernando Álvarez. 20:50 h (directe).

Sintonitza, amb tota la informació:

TV3 - teletext

Catalunya Música avui,

pàgina 291

Catalunya Música demà,

pàgina 292

www.catradio.com

www.ritmes.net/docs/programacatmusica.pdf

Cerdanya. 88.4
Alt Urgell. Cerdanya. Pallars Sobirà. 88.6

Solsonès. 89.7

Alt Empordà. Rosselló. 90.8

Bages. Berguedà. 91.3

Alta Ribagorça. 91.5

Garraf. Garrigues. Pla d'Urgell.

Segarra. Segrià. Urgell. 91.9

Priorat. 92.2

Val d'Aran. 92.8

Alt Berguedà. 93.3

Alt Empordà. Rosselló. 93.7

Noguera. Segarra. 95.1

Maresme. 96.4

Alt Empordà. Baix Empordà. Gironès. La Selva.

Pla de l'Estany. Rosselló. 96.7

Garrotxa. La Selva. 97.1

Ribera d'Ebre. Terra Alta. 97.3

Noguera. Pallars Jussà. 97.4

Ripollès. 98.8

Alt Urgell. Noguera. Pla d'Urgell. 98.9

La Selva. Noguera. Segrià. 99.0

Maresme. 99.1

Baix Empordà. 100.4

Osona. 100.5

Alta Ribagorça. Val d'Aran. 101.2

Baix Llobregat. Barcelonès. Maresme.

Vallès Occidental. Vallès Oriental. 101.5

Osona. Pallars Jussà. Priorat. Ripollès. 102.0

Alt Penedès. Anòia. Bages. Berguedà. 102.4

Baix Ebre. Montsià. Ribera d'Ebre. 102.5

Alt Urgell. 103.0

Vallès Oriental. 103.9

Ripollès. 104.3

Garrotxa. 104.8

La Selva. 105.2

Alt Camp. Baix Camp. Baix Penedès. Tarragonès. 105.4

Alta Ribagorça. Val d'Aran. 105.5

Segrià. 105.6

Ripollès. 105.8

Baix Penedès. 105.9

Conca de Barberà. La Selva. 106.4

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 OCTUBRE	19 h	Auditori	OBC. Larry Passin, clarinet. Dir.: Thomas Zehetmair. Sor, Mozart, Schubert. Festival Mozart.
2 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. Festival Mozart. (Segona audició).
4 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
5 OCTUBRE	19,30 h	Palau	Cuarteto Quiroga. Javier Merino, piano. Haydn, Bartók, Beethoven, Liszt, Prokófiev. (El Primer Palau).
7 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
	21 h	Auditori	OBC. Ginesa Ortega, <i>cantaora</i> . Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Montsalvatge, Falla, Prokófiev.
8 OCTUBRE	19 h	Palau	OSV. Ara Malikian, violí. Dir.: James Ross. Brahms. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	Concert Beethoven. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu. Kirill Gerstein, piano. Dir.: Aleksandr Anissimov.
9 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	Homenatge a Victòria dels Àngels.
10 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
11 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Lukas Karytinis.
	21 h	Auditori	OBC. (Quarta audició).
13 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Lukas Karytinis.
14 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	Concert Beethoven. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu. Kirill Gerstein, piano. Dir.: Aleksandr Anissimov.
15 OCTUBRE	11 h i 12,30 h	Petit Palau	Companyia Kamalundu. Dir.: Marta Fiol. <i>Bim bom, nadons al Palau</i> (taller espectacle per a nadons). (Concerts Familiars al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Lukas Karytinis.
16 OCTUBRE	11 h i 12,30 h	Petit Palau	Companyia Kamalundu. Dir.: Marta Fiol. <i>Bim bom, nadons al Palau</i> (taller espectacle per a nadons). (Concerts Familiars al Palau).
	17 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
17 OCTUBRE	21 h	Palau	Alexander Baillie violoncel. James Lisney, piano. Chopin, Schumann, Beethoven. (Euroconcert).
18 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	Recital Deborah Polaski, soprano. Charles Spencer, piano. Liszt, Wolf, Brahms, Barber.
	21 h	Palau	London Symphony Orchestra. Gordan Nikolitch, violí. Tim Hugh, violoncel. Dir.: Daniel Harding. Schumann, Brahms. (Palau 100).
19 OCTUBRE	19,30 h	Palau	Marta Infante, mezzosoprano. Jorge Robaina, piano. Helena Satué, violí. Dolors Cano, piano. Mahler, Dvorák, Ysaÿe, Franck. (El Primer Palau).
	20 h	Catedral	David Malet, orgue. Cor gregorià: Josep Cabré, Josep Benet, Jordi Ricart. Mariner, Baguer, Ferrer. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
20 OCTUBRE	20 h	Acad. Marshall	Diana Baibusa, piano. Mozart, Liszt, Chopin, Ravel.
	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
	21 h	Palau	Alfred Brendel, piano. Mozart, Schumann, Schubert, Haydn. (Ibercamera).
21 OCTUBRE	21 h	Auditori	OBC. David Abramovitz, piano. Dir.: Salvador Brotons. Debussy, Faure, Brotons, Xostakóvitx.
22 OCTUBRE	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
	22,30 h	Palau	Orquestra Simfònica i Cor de la Societat Filharmònica Nacional de Bielorússia. <i>Carmina Burana</i> d'Orff, <i>Simfonia núm. 4</i> de Beethoven. (Promoconcert).
23 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
	18 h	Palau	Orquestra Simfònica i Cor de la Societat Filharmònica Nacional de

	18 h	CCCB	Bielorússia. <i>Requiem</i> de Verdi. (Promoconcert).
			Orquestra de Cambra Catalana. Joan Pere Gil, clarinet. Dir.: Lucien J. Baptiste. J. J. Muñoz, Soler, E. Muñoz, Fernández Guerra.
24 OCTUBRE	21 h	Palau	Baltimore Symphony Orchestra. Barry Douglas, piano. Dir. titular: Yuri Temirkanov. Beethoven, Sibelius. (Palau 100).
25 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Gioconda</i> de Ponchielli. Dir.: Daniele Callegari.
	21 h	Auditori	Deutsche Kammervirtuosen. Windsbacher Knabenchor. Ruth Ziesak, soprano. Rebecca Martin, contralt. Thomas Cooley, tenor. Thomas Laske, baix. Dir.: Karl-Friedrich Beringer. Bach, Mozart. (Ibercamera).
26 OCTUBRE	19,30 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Pau Codina, violoncel. Victor i Luis del Valle, duo de pianos. Kalina Macuta, violí. Oroitz Maiz, acordió. Dir.: Miquel Ortega. C. Ph. E. Bach, Mozart, Montsalvatge, Piazzolla. (El Primer Palau).
28 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	Ballet Béjart Lausanne. <i>Brel et Barbara</i> (coreografia: Maurice Béjart). <i>L'Art d'être Grand-Père</i> (coreografia: Maurice Béjart i ballarins de la companyia). <i>Bolero</i> (coreografia: Maurice Béjart).
	21 h	Auditori	OBC. David Guerrier. Dir.: Emmanuel Krivine. Strauss.
29 OCTUBRE	11 h i 12,30 h	Petit Palau	Companyia Kamalundu. Dir.: Marta Fiol. <i>Bim bom, nadons al Palau</i> (taller espectacle per a nadons). (Concerts Familiars al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	Ballet Béjart Lausanne. <i>Brel et Barbara</i> (coreografia: Maurice Béjart). <i>L'Art d'être Grand-Père</i> (coreografia: Maurice Béjart i ballarins de la companyia). <i>Bolero</i> (coreografia: Maurice Béjart).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica i Cor de la Societat Filharmònica Nacional de Bielorrússia. <i>Requiem</i> i <i>Simfonia</i> núm. 40 de Mozart. (Promoconcert).
30 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	Ballet Béjart Lausanne. <i>Brel et Barbara</i> (coreografia: Maurice Béjart). <i>L'Art d'être Grand-Père</i> (coreografia: Maurice Béjart i ballarins de la companyia). <i>Bolero</i> (coreografia: Maurice Béjart).
	19 h	Auditori Winterthur	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Dir.: Òscar Boada. <i>Requiem en Re menor, op. 48</i> i <i>Messe des pêcheurs de Villerville</i> de Fauré, Massenet, Franck, Délibes. (Les Quatre Estacions del Cor Vivaldi).
31 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	Ballet Béjart Lausanne. <i>Brel et Barbara</i> (coreografia: Maurice Béjart). <i>L'Art d'être Grand-Père</i> (coreografia: Maurice Béjart i ballarins de la companyia). <i>Bolero</i> (coreografia: Maurice Béjart).
	21 h	Palau	Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: Sir John Eliot Gardiner. Weber, Mendelssohn. (Palau 100).
3 NOVEMBRE	21 h	Auditori	OBC. Música de pel·lícules de Nino Rota.
4 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	Concert Jane Eaglen, soprano. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Salvador Mas. Weber, Spontini, Wagner, Beethoven.
	21 h	Auditori	OBC. Música de pel·lícules de Nino Rota. (Segona audició).
	21,30 h	Palau	Marlango.
5 NOVEMBRE	19 h	Auditori	OBC. Música de pel·lícules de Nino Rota. (Tercera audició).
6 NOVEMBRE	11 h	Auditori	OBC. Música de pel·lícules de Nino Rota. (Quarta audició).
7 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	Concert Jane Eaglen, soprano. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Salvador Mas. Weber, Spontini, Wagner, Beethoven.
10 NOVEMBRE	21 h	Palau	NDR Symphonieorchester Hamburg. Dir.: Christoph von Dohnányi. Bartók, Bruckner. (Palau 100).
11 NOVEMBRE	21 h	Auditori	OBC. Dir.: Christopher Hogwood. Mendelssohn, Mozart, Elgar.
12 NOVEMBRE	19 h	Palau	OSV. José Menor, piano. Dir.: Uwe Mund. Beethoven, Schubert. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica de Volgograd. <i>Les quatre estacions</i> de Vivaldi, Marcello, Albinoni, Pachelbel. (Promoconcert).
13 NOVEMBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	18 h	Palau	Orquestra Simfònica de Volgograd. Chopin, Mendelssohn. (Promoconcert).
16 NOVEMBRE	20 h	Catedral	Diego Innocenzi, orgue. Tournemire, Messiaen, Second, Martin, Gaudibert, Rogg. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).

	21 h	Petit Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Jordi Casas Bayer. Brahms, Schubert, Schumann. (Música de Cambra al Petit Palau).
18 NOVEMBRE	21 h	Auditori	OBC. Kiri Te Kanawa, soprano. Dir.: Franz-Paul Decker. Strauss.
19 NOVEMBRE	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
20 NOVEMBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	18 h	Palau	OSV. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Mireia Píntó, mezzosoprano. Dir.: Josep Vila i Casañas. Obres per a cor a cappella i obres de Bhrams i Vila per a cor i orquestra. (Concert per als socis de l'Orfeó Català).
21 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>Semiramide</i> de Rossini. Dir.: Riccardo Frizza.
22 NOVEMBRE	21 h	Palau	Dresdner Barockorchester. Jana Reiner, soprano. Ulrike Titze, solista i direcció. Lully, Fischer, Bach. (Euroconcert).
	21 h	CCCB	Orquestra de Cambra Catalana. Montserrat Bella, soprano. Viviana Salisi, piano. Joan Borràs, recitador. Dir.: Joan Pàmies. Pahissa, Gerhard, Montmany, Benguerel.
24 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>Semiramide</i> de Rossini. Dir.: Riccardo Frizza.
	21 h	Palau	Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Juan de la Rubia, orgue. Cuarteto Arcus. Dir.: Salvador Mas. Elgar, Poulenc. (Festa de la Música. Concert de cloenda d'El Primer Palau).
25 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>Semiramide</i> de Rossini. Dir.: Riccardo Frizza.
	21 h	Auditori	OBC. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya. Dir.: Jordi Casas Bayer). Maria Espada, soprano. Mark Tucker, tenor. José Antonio López, baríton. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. <i>La Creació</i> de Haydn.
	22 h	Palau	Rosana.
26 NOVEMBRE	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	Concert Anna Caterina Antonacci, soprano. Orquestra de Cambra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Josep Pons. Mozart.
	22 h	Palau	Rosana.
27 NOVEMBRE	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	12 h	Palau	Percussions de Barcelona. Jordi Vilaprinyó, teclats. Carles Lobo, guió i presentació. <i>La volta al món amb 80 instruments de percussió</i> . (Concerts Familiars al Palau).
	17 h	Liceu	<i>Semiramide</i> de Rossini. Dir.: Riccardo Frizza.
	21 h	St. Felip Neri	Orquestra de Cambra Catalana. Dir.: Joan Pàmies. Casellas, Rossell, Juncà.
28 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	Concert Anna Caterina Antonacci, soprano. Orquestra de Cambra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Josep Pons. Mozart.
	21 h	Auditori	Philharmonia de Praga. Natalia Gutman, violoncel. Dir.: Jiri Belohlavek. Saint-Saëns, Txaikovski, Dvorák. (Ibercamera).

LA CANONJA (TARRAGONÈS)

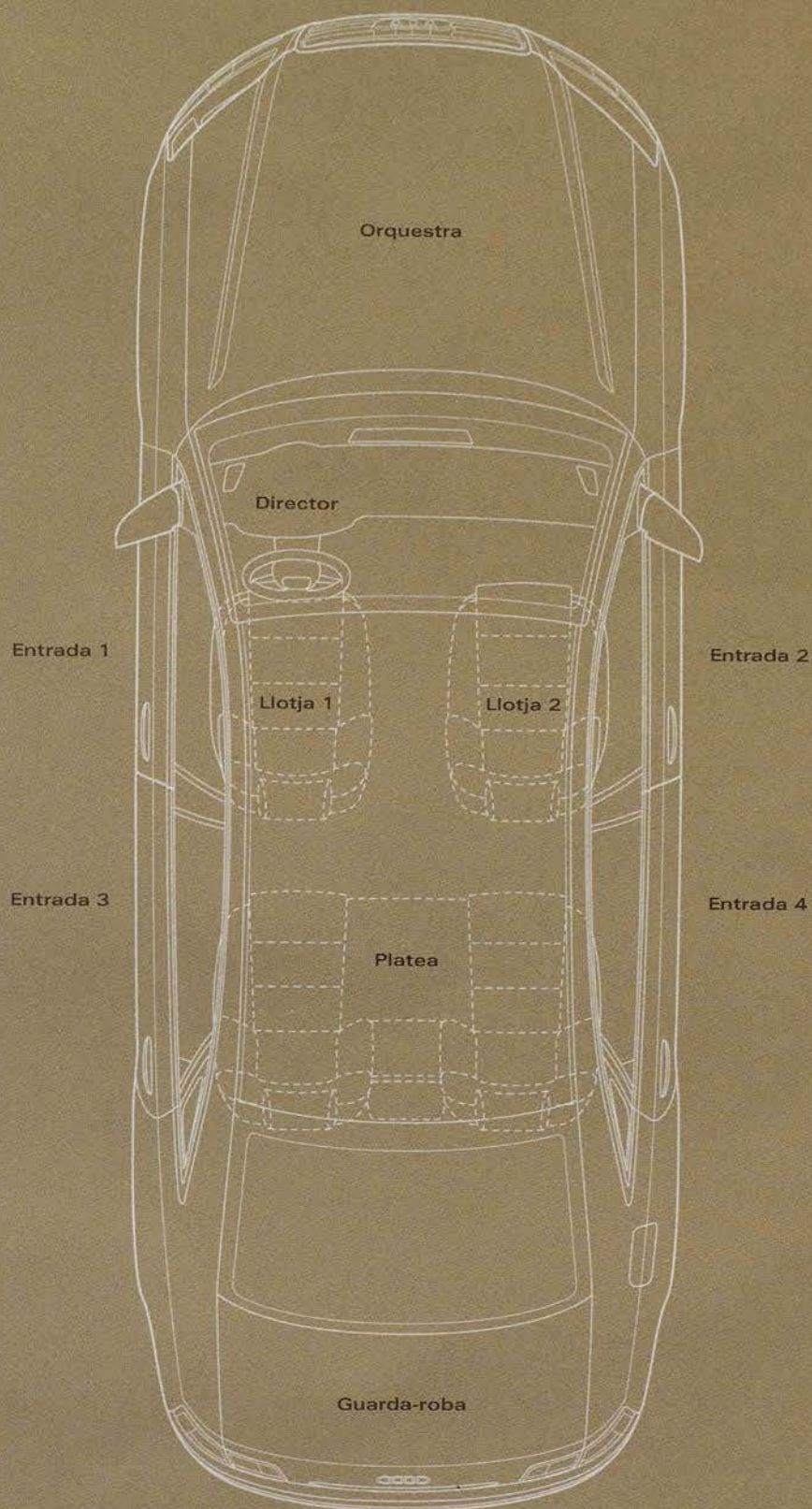
20 NOVEMBRE	18 h	Casal Orfeó Canongí	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per l'Aliança). Josep Buforn, piano. Dir.: Esteve Nabona. Obres per a cor a cappella i cor i piano.
-------------	------	---------------------	--

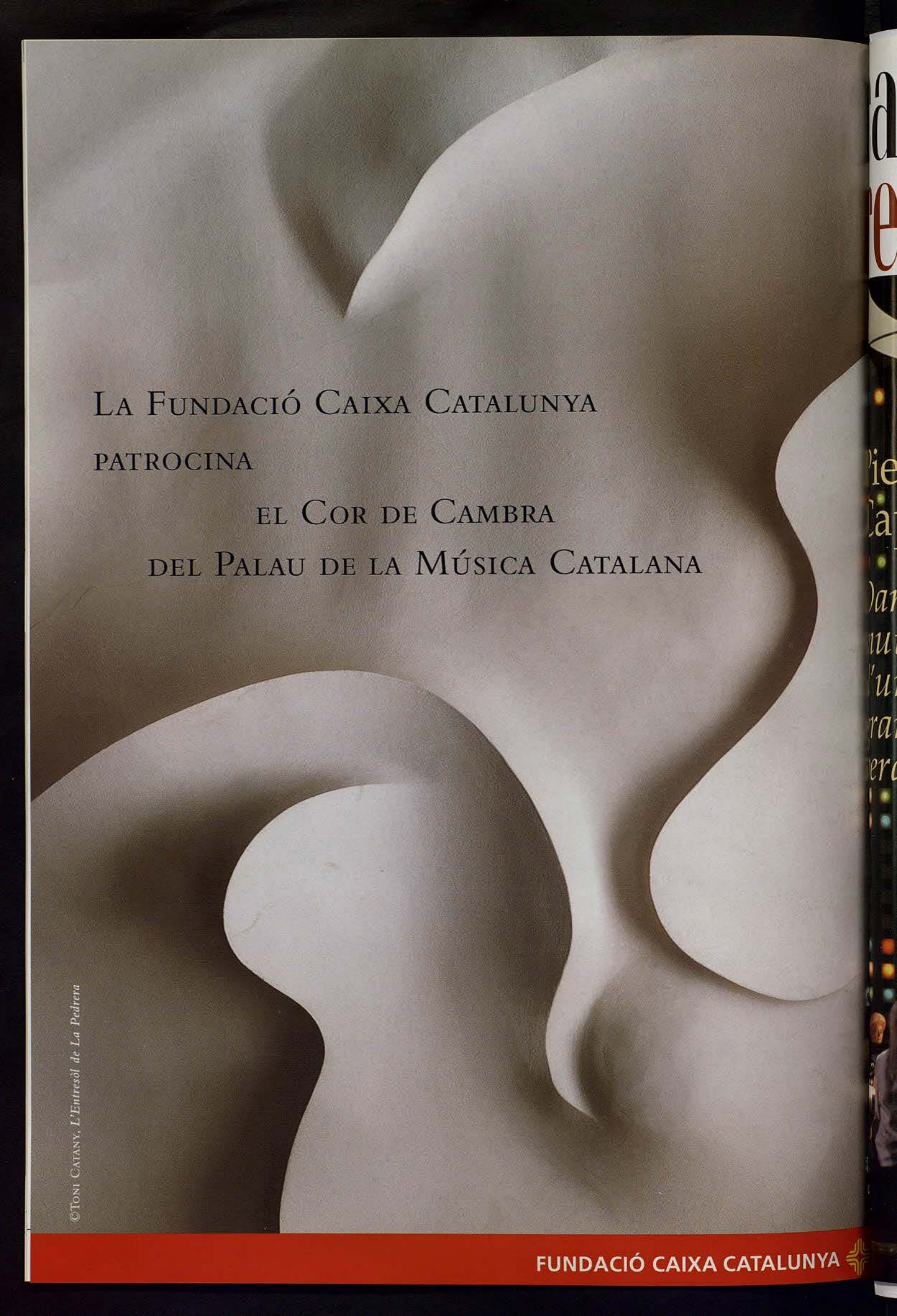
CAPELLADES (ANOIA)

8 OCTUBRE	21 h	Paper de Música	Sofia Kallio i Marjut Paavilainen, sopranos. Ingvild Storhaug, mezzosoprano. Juha Koskela, baríton. Jenni Koskela, violí. Louise Jansson i Pauliina Tukiainen, pianos. Grieg, Sibelius, Heise, Järnefelt, Mononen.
5 NOVEMBRE	21 h	Paper de Música	Joan-Antoni Pich, violoncel. Àlex Ramírez Gama, piano. Mozart, Beethoven, Prokófiev, Piazzolla.

SANT SADURNÍ D'ANOIA (ALT Penedès)

9 OCTUBRE	19 h	Església	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per l'Aliança). Josep Buforn, piano. Dir.: Esteve Nabona. Obres per a cor a cappella i cor i piano.
-----------	------	----------	--

LA FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

PATROCINA

EL COR DE CAMBRA
DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

